

АНДРІЙ ЧАПЛЯ

ЕХ, КАНІБАЛОВЕ СЕРЦЕ!

ФЕЙЛЕТОНИ

1978

diasporiana.org.ua

АНДРІЙ ЧАПЛЯ

ЕХ, КАНІБАЛОВЕ СЕРЦЕ!

ФЕЙЛЕТОНИ

1978

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКА

ПЕРША КНИЖКА
ВІД
ВІД. ДТН. ВИД. 1978. 112 С. 1.000

Фейлетони були друковані в часописах „Канадійський Фармер“
і „Вільний Світ“ в 1966-67 роках

Тираж 1000 примірників.

Mayco Graphics — 2309 Caniff, Detroit, Michigan

Ех, канібалове серце!

Серце. Велике людське серце! Навіть у канібала ти є. І навіть у канібала ти кривавимся, болиш...

Стачить кинути оком на заголовки у московській "Правді", щоб зрозуміти чого ти кривавишся, чого ти болиш. Там, у тій "Правді", ти, канібалове серце, кричиш: "Дітройт у полум'ї", "Мурини обороняються від поліції", "Танки і кулемети проти муринів", "Америка платить за муки, сльози і кров своїх темношкірих громадян. Але платить своїми власними слізьми, своєю власною кров'ю, приречуючи їх до ще більших страждань..."

Моє християнське серце також кривавиться й болить разом з тобою, канібалове серце. Тільки... тільки на над долю дітройтських ЗЛОДІВ, ХУЛІГАНІВ і БАНДИТІВ, які під фальшивим претекстом расових прав очинили дикий погром муринам — ограбили і спалили їхню дільницю — і за що їх поліція й військо переловили й посадили за ґрати. Ні, не тому моє серце кривавиться й болить. Його спонукали пробуджені цинізмом "Правди" у моїй свідомості картини, які попливли, мов на кіноекрані, одна за другою через Біломор'я, Соловки, Воркуту, Казахстан, Зауралля, Забайкалля, Комі і... через всю Україну. На яких — картинах — я знову бачу всюди гори трупів мільйонів моїх братів-українців, замордованих рабством, холодом, голодом, собаками, кулями в потилицю з нагана, кулеметним вогнем, гусеницями танків. Я знову бачу наповнені трупами Вінницькі Могили, довкола яких стоїть приречена на муки, сльози, кров і смерть уся українська нація... Я бачу на місці мапи СРСР лиш червону кров'яну калюжу, посередині якої сидить ненажерливий московський КАНІБАЛ і, плаксиво розпустивши губи, лле крокодилячі сльози за... муринами аж в Америці!

Ех, серце, канібалове серце! Якби ти мало очі та могло заглянути у рота своєму канібалові. Ти б побачило там ще нерозжовані куски свіжого м'яса й кісток мого — українського — народу. Ти б — експльодувало атомовою бомбою!!!

“ВСЕ ДЛЯ ЛЮДИНИ!”

Малохто вірить у “літаючі тарілки”. А ще менше у те, що землю відвідують марсіяни. Ну та менше з тим...

Отож, забагалося марсіянам відвідати та оглянути ССРСР — подивитись на “здобутки”, якими КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ обдарувала ЛЮДИНУ в честь “50-річчя Жовтня”. Цікаво ж.

Приходять марсіяни до ССРСР, а там під брамою стоїть “часовий” з “серпом-молотом” на кашкеті, з автоматом у руках, з собаками-вівчарками на ланцюгах — “границю на замке” тримає. Людини не випускає і не впускає...

Ледве закралась.

Зайшли у ССРСР. А там куди оком не кинь, розстелилась “широка страна” Росія. в с ю д и “много в ней лесов і рек” і скрізь “вольно дишет человек” (людина)! І куди не глянь — кругом гасло: “ВСЕ ДЛЯ ЛЮДИНИ!”

Чого там, у ССРСР, тільки нема для тієї людини! Там:

Держава ССРСР — для людини.

Советська влада — для людини.

Сталінська конституція — для людини.

Колгоспи — для людини.

Міліція — для людини.

КГБ — для людини.

В'язниці — для людини.

Концтабори — для людини.

Військо (“на землі, в небесах і на морі”) — для людини.

Зброя (револьвери, рушниці, кулемети, міномети, гармати, танки, літаки, ракети, сателіти, міни, субмарини, кораблі, гранати, динаміт, газові бомби, фосфорні бомби і атомні бомби) — для людини!

Все, все, все там для ЛЮДИНИ.

Навіть сама КПСС посвятилася для людини!

А щоб та людина була певна в цьому і не мала двох думок, то "наймудріша" КПСС аж двічі на рік (у травні та листопаді) витягає на "Красную Площадь" Москви військо і страшну зброю — і всіх "врагов" і цілий світ погрожує знищити військом та зброєю!

Бідна залякана людина ще більше стає перестрашеною, мовчазною, беззахисною . . .

На мить і марсіянам зробилось моторошно від побаченого. Стали допитливо переглядатись поміж собою. Їх найбільш вразило: для чого людину треба вбивати аж атомною бомбою, коли її можна зарізати й звичайним ножем? Глупі марсіяни! Людину зарізати ж можемо — це некультурно, бандитизм, мордерство. А от скинути на неї атомну бомбу з усіма церемоніями (за так званими законами) — це священне діло, честь, героїство, патріотизм, це — цивілізація !!!

Не розуміються на цивілізації ті марсіяни зовсім . . .

Нарешті марсіяни здибали і саму людину. Взяли її за петельки та й питають:

— Скажи нам, ЛЮДИНО, кому в СССР "життя стало дучше, стало веселсй" при владі КПСС?

— СВИНІ! — відповіла перелякана на смерть людина.

— Свині?

— Так, так, свині! Онде бачите над ставком оту гарну розкішну будівлю, побілену й огорожену? То — колгоспна свиняча ферма. Там живе—розкошує тільки СВИНЯ! При владі КПСС їй єдиній живеться по-панському. Бо ніхто:

Не тягне її у комсомол та компартію.

Не мучить комуністичною ідеологією.

Не вимагає у неї советського пашпорта.

Не здирає державних податків.

Не жене її на колгоспну паницину.

*Не заарештовує і саджає у в'язницю чи
концтабір.*

*І, головне, не погрожує скинути на неї а-
томну бомбу!*

*Там, на фермі, люди на послугах у свині, як
у цариці: купують, чешуть, лікують і даремно
годують свиню. У біленьких халатах біля неї
бігають! І свиня нічим не турбується й ні про
що не думає. КПСС нею піклується і за неї ду-
має! Свиня ж лише наїсться хліба з молоком,
звалиться на свіжо постелену соломі чи на зе-
лений моріжок десь у холодку та й спить сном
праведного. Відпочиває. А людина у білому ха-
латі, тихенько підсівши, ще й пузо їй злегка
чухає. Вдячна свиня на тее вдоволено спросон-
ня лише ледь-ледь:*

*— Хрю, . . . Хрю, . . . Хрю . . .
Прославляє "50-річчя Жовтня".*

Анатомія совєтського народу

На похиле дерево, кажуть, і кози скинуть. Так само і на український поневолений народ — його ображає хто хоче і як хоче. Французький президент Чарлс де Голь, будучи у Києві, на адресу українців виголошував найогиднішою образою: "Хай живе совєтський народ!"

Який СОВЕТСЬКИЙ НАРОД? Звідки він узявся? Де його мова, традиція, культура, історія і територія? Хто у світі покаже пальцем той совєтський народ?!

Фантазію про існування якогось совєтського народу убили собі у свої тяжко хворі голови лиш московські червоні фюрери КПСС. У тих хворих головах вона — та фантазія — й живе!

Що то за штука той совєтський народ — самі навіть фюрери КПСС не можуть пояснити, що, до речі, є найбільшим скандалом на порозі "Жовтня".

Генеральний фюрер ЦК КПСС Леонід Брежньов, наприклад, у сьогорічній передголосувальній агітаційній промові у Москві про совєтський народ сказав:

"Советський народ сьогодні — це більше як 12 мільйонів 600 тисяч комуністів і комуністок, 23 мільйони комсомольців і комсомолок... це близько 80 мільйонів робітників і службовців, майже 27 мільйонів колгоспників..."

А кийівські партійні мужики у статті "Ленінська дружба народів", надрукованій у "Радянській Україні" з 18-го березня, анатомію совєтського народу викладають ще інакше:

"Видатний польський поет Юліян Тувім якось сказав про совєтський народ: «Народ ста народів». Так, совєтський народ — не конгломерат окремих націй, а стійка міжнаціональна спільність людей, характерними

рисами якої є спільні економічна база, соціально-класова структура, світогляд і мета, риси духового обличчя і психології.

Поряд із всебічним розвитком і розгортанням потенції кожної советської нації відбувається закономірний процес їх всебічного зближення”.

І так: у поляка Тувіма советський народ — це народ ста народів. Поезія! Така сама нісенітна, як і сто китайських квітів у огороді Мао Тсе Тунга. У Брежньова советський народ — це частина населення ССРСР — 142 мільйони 600 тисяч. Решту 77 мільйонів 400 тисяч, що доповнюють число 220 мільйонів населення ССРСР, Лєонька приділив на **ВОРОГІВ** советського народу (нічого собі армія проти КПСС!). Але оскільки ніхто у світі ще не чув, щоб котрась із 15-ти національних республік виреклася своєї історичної національності в користь якогось “космічного” советського народу, то можна сміло сказати, що Лєончин ненароджений советський народ щедесь тельбухами торгує!.. А у кївських мужиків советський народ: раз — не **КОНГЛОМЕРАТ** націй, два — зближені **СОВЕТСЬКІ НАЦІЇ**, три — **МІЖНАЦІОНАЛЬНА СПІЛЬНІСТЬ ЛЮДЕЙ** на економічній базі, класі, світогляді, психології. Іншими словами кажучи: советський народ — це на городі бузина, а у Києві дядько! І заки самі москалі не відречуться своєї національності, так званий советський народ буде лише блефом і нічим іншим...

Свій русифікаторський елемент, різних інтернаціональних зайд, комуністичне охвістя і терористів КГБ фюрери КПСС не можуть ідентифікувати із жодною національністю, а тому придумали для них окрему збірну назву — **СОВЕТСЬКИЙ НАРОД**. І завдячуючи свою владу і своє існування взагалі цьому советському народові, фюрери спішать посадити його на почесне місце під час ювілейного жовтневого бенкету. Одначе прірва між поневоленими націями — з одного боку — і фюрера ... з советським

народом — з другого — така велика і небезпечна, що фюрери вже й не знають що робити і... пробують на всі лади викладати анатомію свого советського народу. А це останнє у них ніяк не виходить. Московські фюрери спізнилися на 50 років!

ХТО З НАРОДОМ?

Різні релігії — різні молитви. Віруючий у Бога християнин як молиться, то упоминає й усіх своїх ворогів, проказуючи:

— Господи! Прости їм, грішникам, усі провини їхні, які вони вчинили свідомо чи несвідомо! Дай їм хоч крихіточку розуму, всели сяку-таку любов до ближнього свого, огорни ласкою своєю та настав їх, христонпродавців, на праведну путь!

А атеїстичні паламарі червоного московського фашизму у київській "Літературній Україні" та у "Вістях з України" відмолюють своїм ворогам-християнам ось як:

— О, будьте прокляті ви ще раз!!!

Хто "ви"?

— Українські (буржуазні) націоналісти.

Прокляті ким?

— Советським народом.

Ось воно як! Советським народом...

А скажіть і покажіть: чи є у того советського народу своя мова, культура, історія і територія — га?

Якщо грішну земну кулю розіб'єте на дрібненькі кусники, чи знайдете оте диво — советський народ? — Не знайдете. Натомість знайдете Україну, український народ, його мову, культуру, історію...

Різні релігії — різні храми.

Колись Григорій Сковорода сказав:

— Де істина будує храм, там чорт мурує каплицю...

А я перефразую:

— Де українські націоналісти будують український храм, там паламарі червоного московського фашизму мурують советську каплицю...

І тепер розсудіть: хто ж з українським народом?..

Листи, які український народ пише до сво-

їх націоналістів за кордон, починаються приблизно так:

— Слава Ісусу, дороженькі рідні! Низько кланяємось вам і щиросердечно шлемо привіт із України!

І закінчується:

— Хай Милосердний береже вас у міцнім здоров'ї, щасті, добрі на довгі літа! Молимося разом з вами, щоб Всевишній послав щедрі благодаті на наш народ, на нашу рідну Україну. Щоб одного дня ми усі з'єдналися й засіли разом за одним столом! Амінь.

Чи у паламарів є ще якісь запитання — хто з народом?

Є чи нема, але в українських націоналістів є:

— Скажіть, паламарі, що то за диво отой советський народ? Звідки ви те диво вишкребли і чому протиставите його українському народові? Хто вас, сучих синів, такого ремесла навчив?

Щоб то було, якби українці з усього світу пробудились і усі разом накинулись на советську каплицю і згаданих паламарів у ній? Мабуть їм, паламарям, довелося б з переляку ракегою тікати у космічні простори — шукати там советської землі з советським народом...

3 страху перед народом

Знаєте коли жид співає? Коли його самотнього захопить ніч десь серед лісу й ізза кожного дерева та куща на нього "вовки чатують". Отоді він співає! Бадьорить себе... Яка ситуація у нього нижче поясниці в той час — це вже інша справа. Головне, що співає!

У багато гіршій ситуації, за жидову, опинилася КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ, знаходячись нині серед населення СРСР. А зокрема серед населення України, де не залишилося майже сім'ї, яка б не потерпіла від поліцейного терору КПСС. Адже навіть офіційна советська статистика не може приховати того, що "десь щезло" аж 17 мільйонів українців за час панування советської влади в Україні.

17 мільйонів — велика маса народу! Шість ізраїльських держав ним можна заповнити! Де ті 17 мільйонів українців поділися — КПСС не каже. БОЇТЬСЯ. Боїться населенню сказати, що вона голодом, в'язницями і концтаборами ВБИЛА аж ТРЕТИНУ української нації!

А "50-річчя Жовтня" надходить. Співати та танцювати на святі треба. І то саме у час, коли кожна українська сім'я нишком гострить ножа для КПСС у спину! Ну, скажіть, чи не гірша ситуація у КПСС за жидової? Чи не доводиться "громко петь о досягненнях соціалістических", коли самі чатуючі вовки кругом?..

Співай не співай, а за вбивство третини української нації КПСС мусить таки відповісти!!! А та відповідь може легко перекреслити геть усі здобутки "Жовтня". І "50-річчя" жовтневе може перетворитись у похорони КПСС. Це знає КПСС. І боїться...

Боїться, щоб не експльодувати наповненої всенароднім гнівом бочки, на якій вона увесь час сидить.

КПСС справді у дурній ситуації: сказати українцям, що вона вбила третину української нації як **ВОРОГІВ** їхніх — це значить явно себе оголосити **ВОРОГОМ** українського народу і викликати всіх вовків ізза дерев і куців; а сказати українцям, що вона вбила третину їхньої нації через **ПОМИЛКУ** — це значить явно оголосити себе **ВБИВЦЕЮ** українського народу. Як не крути-верти — на одне виходить!

Що ж робити? — микитить КПСС. Заталяпана по самі вуха народньою кров'ю КПСС — вже нічим і не обмиється. Задовго у крові купалась! Жодне кацапсько-патріотичне мило не візьме...

Ото ситуація! Як у спійманого в'юна: чи верть-круть чи круть-верть — всеодно під черепком смерть! А для КПСС умирати так не хо-о-о-ч-е-ється... О, ні! Вона ще щось хитрує. Ще за один трюк хапається.

Той трюк — це **ТИХЕНЬКА РЕАБІЛІТАЦІЯ ЧАСТИНИ СВОЇХ ЖЕРТВ**. "Тихенька" — щоб не обурити всієї робітничо-селянської "черні" в УРСР, а також і не сполохати закукурічених політиків за кордоном. "Частини" — щоб реабілітувати тільки закатруплених комуністів, непартійних апаратчиків та деяких чільних інтелектів, сім'ї яких вже годі зацитькати будь-якою брехнею чи настрашити "буржуазно-націоналістичним" опудалом. Зрештою, кого ж тоді реабілітувати, якщо всіх замордовано за отой український "буржуазний" націоналізм?.. Де логіка?!

...Зашелестів архів у центральній КГБ. І по-мандрували із Москви в усі сторони України **РЕАБІЛІТАЦІЙНІ** папірці. Люди папірці отримують, читають і, згадуючи своїх покійників, ще раз плачуть... Так, таки плачуть, а не з радости танцюють гопака!

...Отримали реабілітаційний папірець, наприклад, і наші відомі композитори Григорій і Платон Майбороди за свого тата. Їхній батько, бачте, колись мав хату, покриту бляхою. І от

через ту БЛЯХУ комуністи вигнали їх — всю сім'ю Майбороди — із хати (щоб мати даремне приміщення для сільради). Старого Майбороду НКВД схопило, забрало і десь УБИЛО, а хлопчак і матір порозбігались у світ за очі, щоб і самим не потрапити в лабеті НКВД...

Нині ж КПСС уже підлизується до композиторів — за батька дає їм РОЗПИСКУ. Уявляєте: убила Майбороду за його власну бляху, а тепер перед його синами хоче оддугитись розпискою! Страшенний гуманізм!!!

І що ж композитори з тією розпискою — може за склом у рямках повісили під портретом Леніна і моляться до неї?.. Дякують КПСС? Чи може...

Як люди реагують на ті реабілітаційні розписки чи поквитування, я тут зачитую листа з України. Листа пише старенька інтелігентна жінка (між іншим, добре знана декотрим діячам культури УССР), яка отримала від КПСС аж два такі реабілітаційні папірці — за брата і за сина (брата її НКВД схопило і розстріляло ще в 1938 році, а сина вже після останньої війни МВД вивезло на Сибір і там закатувало). Вона у листі каже:

«Ти може пам'ятаєш мого... (ім'я сина — А. Ч.). Він їздив разом з (—) на курорт (концтабір — А. Ч.) і там умер в 49-му році. Після цього у мене почали тремтіти руки, я багато чого стала забувати... Він згинув зовсім безвинно. Вже... одержала реабілітацію, але вона нам нідочого: ...пам'ять про нього залишилась тільки у моєму серці, старий, хоч і не рідний батько, часто дивлячись на мене, сам заплаче».

Старенька каже, що її сина вбито безвинно і реабілітація нідочого. Авжеж нідочого! Самого ЗЛОЧИНЦЯ треба справедливо ПОКАРАТИ, а не бавитись у реабілітацію його злочинів — ось чого вимагає народ! А оскільки тим злочинцем є КПСС, то... Ой, лишенько, знову таксамо: КПСС не може проголосити: сама на себе ВИРОК СМЕРТИ й, так би сказати, ском-

промітувати месіянстів московського імперіалізму на ціле 20-те сторіччя!

Який же вихід? Для КПСС жодного. Для народу — тотальна РЕВОЛЮЦІЯ. Тільки через революцію народ зможе комуністичну партію СССР розстріляти і трупа її викинути на смітник історії. Чи знає про це КПСС?

Знає. І тому з страху перед народом так голосно співає напередодні свого кривавого "Жовтня". Відомо у кого навчилась.

"Подайте, не минайте..."

Комуністка Колосова, будучи в Америці, всюди нашим людям казала, що в Україні тепер настали великі зміни, йде нове життя; а українці, довго живучи поза батьківщиною, відстали від того нового життя. Люди їй не вірили й казали: "Ой, бреше, вража баба!" Та все таки Катюша не брехала! В Україні таки зміни настали, ще й які, і про це можна навіть документами посвідчити.

ДОКУМЕНТ ПЕРШИЙ (Лист із України. Авторці 70 років):

"Дорогий мій синочку!.. Якби ти знав, скільки я горя пережила. Коли після німців вернулись красні, то мене і старих жінок, як я, вивезли із села на Сибір. Сказали, що ми вороги народу... Багато років я там протрималась. Щоночі снілась мені рідна сторона. І ти часто снівся. Раз приснився, що на коні приїхав до двора, а у хату не зайшов. Я з радости закричала і... пробудилась. Це було у бараках аж на Комі... Коли Сталін здох, мене пустили додому. З розбитою головою, вибитим оком і зломаною рукою вернулась я додому — у своє село... Оце, синку, пишу тобі письмо на чужій призьбі — сіла трохи оддихнути, бо сакви так плечі ріжуть!.. Я — старцюю.

Подорозі зірвала колосок пшениці і тут уложую у письмо тобі на пам'ять з України. Нехай тебе там, де ти є, сам Бог береже! Мені ж тут, мабуть, і пропадять... Цілую. (—)".

ДОКУМЕНТ ДРУГИЙ (Із советської газети "Червоний прапор" за 3-тє липня 1965 р.):

"Іуди пишуть іуді. Скаржаться, вигадують небилиці, просять допомоги. Хто ж ці іуди, що просять пакунків з "американської"

го раю"? Один... іуда... живе нині на нашій землі, якому Радянська влада дала можливість чесно жити, трудом спокотувати свою винув. Ні, видно, не хоче... жити чесним трудом, не звик до цього, тому і пише слізні листи у Америку... Листи з брехнею, щоб її розпускати далі, серед української еміграції: хай не думають вертати на Батьківщину, бо там — ой, як погано!"

ДОКУМЕНТ ТРЕТІЙ (Знову лист з України):

"З якою завистю вони тепер дивляться на нас: що, мовляв, чорт їх не бере — он як живуть! Та і на тебе: аж в Америку забравсь та всім шле — видно добре живе! Та нехай думають і полопають од злоти — мені всеодно. В селі вже ляпали язиками, що ти з баяном сидів під тиним і просив кусок хліба, а я думаю: просив, аби нікого не вбив за отой кусок хліба і якусь ганчірку, як то було за нашу..."

Що ж по-вашому, Шановні Читачі, наш "іуда" робить, прочитавши таку пошту від "іуд" з України: спішить вертатись на "радянську" Батьківщину, чи бере торбу і кацапську гармошку та йде під американський тин? — Бере торбу, звичайно, та йде під тин жебрати. А нажебравши, лагодить матері пакунок. Потім знову йде під тин, щоб нажебрати ще і на митний чини для Москви. Бачте, щоб допомогти матері в Україні, вимагається відкупне платити Москві! Бо Москва, а не Київ, нині хязяїном в Україні. Оскільки Москва не визнає міжнародних поштових законів і пакунки до СРСР приймає лише через уповноважені нею приватні висилкові фірми, то "жебрак" несе пакунок до фірми, а не на американську пошту; віддає там пакунок і для Москви відкупне, яке дорівнює майже вартості пакунка. Платить відкупне "зеленими" — тими самими долярами, які Москва всюди висміває, обплює і зневажає на

протиамериканських карикатурах і, одночасно, чистить американцям черевики за ті долари...

Вертоючись до хати, "жебрак" лине думкою в Україну. Думає про свою матір-жебракку і про всіх там жебраків. Пригадує старенького лірника, що було, співаючи побожних пісень, приказував до прохожих: "Подайте, не минайте — та не мине і вас милость Господня..." Іноді прохожим ще докидав навздогін: "Та не мине і вас лиха година!" Це — коли прохожі браття і сестри "не дочували", бувало, його втомленого, хрипкого "Подайте, не минайте".

Одного разу він так сказав і міліціонерові на ярмарку. Капризний міліціонер схопив лірника за свитину та й давай вести кудись в арештанську, а він — лірник — як крутне корбою, та як заспіва на увесь ярмарок: "Ой, Боже ж між милий, який тепер світ настав — міліціонер мені за поводитиря став!..."

Пізніше люди казали, що ГПУ розстріляло лірника за той протисоветський виступ. Бо з того часу ніхто більш не бачив улюбленого старця, не чув його ліри й пісень. Лише пророча "лиха година" по ньому залилася! Москва стала поводитирем людям в Україні й завела їх, незрячих, на колючі діди (будяки)...

І нині на тих колючих дідах "жебрак" бачить і свою матір серед маси жебраків, що простягають руки за поміччю до своїх кривних аж в Америку; а, тим часом, КАЦАП-ІМПЕРІЯЛІСТ, ухопивши і собі торбу на долари та, забігши матері наперед, стає перед сином і ультимативно каже: "ПОДАЙТЕ, НЕ МИНАЙТЕ, УКРАЇНСЬКІ БУРЖУАЗНІ НАЦІОНАЛІСТИ! БО НЕ МИНЕ ВАШУ МАТІР ЛИХА ГОДИНА!"

Отже, в Україні зміни таки настали: раніш жебраки милостині просили, а нині навпаки — у "жебраків" просять.

ПОНАД ЕВЕРЕСТ

Свого щоденника Василь Симоненко позначив таким запозиченим афоризмом: "Читати без дозволу чужі щоденники — Еверест підлости!" Оскільки в УССР усі поети і письменники є під "опікою" московсько-поліційної цензури, то неважко здогадатись для чого поет обрав такий афоризм.

Посмертно, Симоненкові заборонені чи скастровані в УССР твори, включно з щоденником, добрі люди упорядкували і видали збіркою "Берег чекань" аж у чужому краю — у Західній Німеччині.

І тепер люди у всьому світі читають "Берег чекань", а советські поліційні цензори із сторінок "Радянської України" та "Вістей з України" репетують: "ЕВЕРЕСТ ПІДЛОСТИ!"

Бідні українські "буржуазні" націоналісти! Загнали їх советські цензори аж на Еверест і не спускають нижче!.. Сидять тепер українські націоналісти на вершині найвищої гори у світі та їй думу гадають, пильно роздивляючись крізь телескопи по космічному просторі, шукаючи... Ні, стривайте! Краще спочатку...

Згідно "Конституції УССР" люди в Україні мають права вільно думати, говорити, писати і т. д. При чому ті права охороняються аж всеімперським советським ..."Верховним ...Судом". Але не охороняються від советських законодавців! І через те в УССР навіть приватне листування підлягає жорстокій цензурі. Усі листи ізза кордону советська цензура бере на облік, розкриває, перечитує і, якщо знайде щось страшніше за атомну бомбу написане, краде листа та підшиває до поліційного "дела". Людям же в Україні наказується здавати листи, за кордон писані, особисто на пошті незаклеєними. Бо цензура бере їх теж на облік, перечитує та вирішує чи пропустити, чи украсти для "дела", чи

повернути листа власникові з певною погрозою. Коли ж людина ігнорує погрозу, тоді її викликають у МВД і там "уроzumлюють".

Для ілюстрації пропоную читачам низку документальних фактів. Це уривки із листів, написані в нинішній час різними людьми з різних місць України.

ЛИСТ ПЕРШИЙ: "...Перш за все хочу тобі розповісти чому я до цього часу не писав: к новому року я надіслав тобі в конверті листівку, через два тижні ця листівка повернулась, я надіслав тобі листа, лист повернувся з Києва через місяць, третього листа я надіслав знову через три тижні і разом запитання, чому саме мої листи повертаються (—), мені відповіли, що листи повертаються для заміни конверта, я пішов до (—); тоді я став писати своїм (—), просити конверта і узнав, що їх можна дістати тільки в великих містах, написав (—) в Київ і (—) в Ленінград і цими днями одержав конверти..."

ЛИСТ ДРУГИЙ: "...Я твое писмо и раніше получила но написала, а воно мене вернулося с Києва написано, що плоха обложка канверта..."

ЛИСТ ТРЕТІЙ: "...Після усяких перешкод я написала тобі листа, але він двічі повертався мені без пояснення причин, між іншим, лист (—) теж нещодавно повернувся обратно, але на ньому було написано, що повертається через те, що брудний конверт. Вона відправила другого листа, поки що він не повертався..."

ЛИСТ ЧЕТВЕРТИЙ: "...Листа я від тебе одержав аж (—), дивуюсь, на чому він до мене так довго добіравсь, чи не на волах бодай, да щей не висох клей, що заклеюють листи. ОТО ВЖЕ ХТОСЬ ЧИТАВ, ТАК ДОВГО..." (Підкреслено автором листа).

ЛИСТ П'ЯТИЙ (Цього листа уже написала людина, яка живе у вільному світі): "...Попередньо Ви писали, що Ваші листи советські цензори там читають. Читають вони всі листи,

або листи авторів, у яких їм трапилося натрапити на щось їм не бажане. Я теж помічав їхній клей на листах звідти. Вони його там не шкодують. А щоб часом не приклеювався й сам лист до коверти, то вкладають ще й шматочок паперу там, де припадає гострий кут того шматочка, який на ковертах заклеюється. Це вже було просто регулярно.

А що вони виробляють із моїми листами! Я про це можу тільки догадуватися, коли мені мама пише, що "ти пишеш такі коротенькі листочки, нічого просто читати" (а мої листи — це просто одинока розрада для хворої й прикованої старістю і хворістю до ліжка старенької). І це якраз після того, як я, знаючи, як вона чекає на мої листи, пишу їй їх по три, а не менше, як по дві сторінки. Деякі мої листи просто не доходять до неї. Як у воду падають. А мої листи легко фальшувати, бо ж я пишу завжди на одній тільки стороні аркуша. То я тепер взявся за інше. Пишу тепер такі листи, як оце — авіограми. Вони там таких не мають, тож уже не вдасться їм сфальшувати і вкласти в коверту їхній лист замість мого, ними на їхній машинці друкований. Якщо не подобається щось, то вже нехай просто викидають..."

Тепер, Шановні Читачі, знаєте, чого шукають українські націоналісти у космічних просторах? — Шукають за найвищою ПЛАНЕТОЮ ПІДЛОСТИ для советських цензорів в УССР. Бо підлість, яку вони проявляють над приватним листуванням людини, годі знизити до гімалайського Евереста!

Протирелігійна лекція

Передова советська наука не визнає не тільки науки про Бога, але з певним упередженням ставиться і до дарвінізму — науки про походження людей від мавп. Советські науковці кажуть, що англійський природник Чарлс Дарвін забагато волочився по Африці і забагато спостерігав, як мавпи плодять муринів тільки, а не цікавився тим, хто наплодив москалів на території, що тепер зветься Росією, де мавп немає. І туг же советські вчені москалі про свій первісний родовід кажуть: ми — походимо від СВИНЕЙ! Рижя свиня — рижий москаль, ряба — рябий, чорна — чорний, біла — білий і так далі. Отже: уся біла раса людей походить від свиней, каже найпередовіша у світі советська наука. Тому свиней треба шанувати як людей!

І оце вже либонь яких півсторіччя минає, як московські атеїсти змагають до того, щоб людину зрівняти з свинею в СРСР. Бо, мовляв, і людина і свиня — це рівні панібраття й нема чого їх розрізняти. Хоча ніяк не второпують одного: чому то свиня завжди біжить у свинюшник, а не у хату, а людина йде у хату і там шукає якогось свого Бога. Чому? — запитують атеїсти самі себе. Що далі робити? — питаються вони у своєї рідної комуністичної партії. А рідна КПСС у своїй газеті "Правді" з 12-го січня 1967 р. у статті "Виховання атеїста" їм відповідає (цитую):

«Враховуючи особливу живучість релігійних пережитків у житті, треба ширше розгорнути ідеологічну роботу в місцях, де живуть трудящі...»

Бачите, Шановні Читачі! КПСС на самому порозі свого "Жовтня" обвинувачує за все трудящих людей, а не свиней. А це вже не рівно-

правно, або ламання советського основного закону — конституції СРСР!

Щож, бачу, що й мені, грішному Андрію Чаплі, треба слово взяти та дати якусь пораду советським атеїстам, як вийти їм із сліпої вулички.

Советські товариші атеїсти!

Різниця між людиною і свинею є та, що людина, на відміну свині, має ще й ДУХОВИЙ СВІТ ЖИТТЯ. І людина крім шлунка, яким вона споживає, як і свиня, бараболю із одного й того ж огорода, має ще і РОЗУМ і ДУШУ. Розумом людина сприймає духове життя, а душею споживає його. Духовим світом керують три духові сили: Бог, Диявол, Смерть. Кожна сила по-своєму опікується людиною. Бог з янголами веде людину до світла, Диявол з чортами веде людину у темряву, а Смерть з косою веде усіх людей у потойбічну загробну вічність, де є дві брами — до раю і до пекла.

Оскільки люди релігійно служать згаданим трьом силам, то — щоб зробити людей БЕЗрелігійними — треба знищити ті три сили — себто, оголосити війну і Богові, і Дияволу, і Смерті, і всьому похідному від них.

Насамперед виарештуйте і постріляйте усіх священиків (правда, ви це вже зробили!), позакривайте і зруйнують усі церкви (це ви також уже зробили!), зруйнують усі пам'ятники (навіть советські!) і надгробні хрести, припиніть усякі церемонії, забороніть пісні і музичні твори, зберіть і спаліть усі картини і книжки — усе те, що символізує чи представляє оте ПОХІДНЕ від згаданих трьох духових сил, як от: славу, добро, віру, щастя, любов, долю, вічність, страх, ганьбу, зло, ненависть, лихо, біду, гріх — і все те, у що людина вірить, але не може ні РУКАМИ ВЗЯТИСЬ ані ОЧИМА ПОБАЧИТИ, а лише здібна розумом сприймати і душею відчувати.

Потім зробіть ще такий експеримент: знайдіть старого — і нікому вже непотрібного — Нікіту Хрущова (бо це ж він недавно присягав

людям усього світу, що його совєтські космо-
навти, літаючи "спутніками" по небі, ніде там
"не бачили ні янголів, ні архангелів"), заведіть
його у медклініку і там сфотографуйте рентге-
ном його душу. І якщо на фотоплівці не побачи-
те його душі, тоді дайте старому відповідний
застрик туди, де треба, розкрийте черепа і по-
шукайте ще й розуму у його голові. Якщо не
знайдете і розуму — укиньте у піч і спаліть те
старе, кляте, безбожне стерво!.. Ні, зачекайте
ще!.. Перед тим загляньте, які у нього очі — чи
не свинячі, бува?.. Бо свого часу наш великий
український Митрополит Василь Липківський
на одному диспуті у Києві безбожникам сказав:
"Та хіба можна Бога бачити СВИНЯЧИМИ
ОЧИМА? Для того ж треба мати ЛЮДСЬКІ
ОЧІ!!!"

Переконавшись, що і у Хрущова свинячі
очі, тріумфально маршуйте у свинюшник, ло-
віть свиню за вуха і тягніть її у хату та кладіть
у своє м'якопостелене ліжко... Решту цієї лек-
ції докінчить вам уже сама свиня.

ОПІЙ НАРОДУ

Що роблять наші дядьки-християни, коли їх припече нестерпна біда? — Одягають, скаже-те, святкові вбрання й ідуть до церкви. Ідуть туди поговорити з Богом, пожалітись Йому на кривду, загоїти рану душі, заспокоїтись духово.

Але є в світі люди, які, як припече біда, не йдуть до Бога, а — упиваються опієм, щоб наркотично притупити сенсативні почуття розуму й, тим самим, спинити чи вгамувати біль душі.

Отже: способи різні — мета одна. Різниця лише в тому, що наші дядьки-християни багато хитріші за других. Вони себе фізично не руйнують наркотиком, а лічать душу й тіло духово. Не деградуєть і не руйнують свій напад, суспільство. І за це їм честь і хвала! Вибачте: це було колись — не тепер.

Теоретик Карл Маркс це явище спостеріг і у своїй праці "Критика Гегельової філософії права" подав таке тлумачення: "Релігійне горе є виразом дійсного горя і протестом проти матеріального горя. Релігія є стогоном пригніченої людини, є зворушенням в безсердечнім світі, є духовістю в бездушних життєвих обставинах. Релігія є опій для народу".

Московські комуністи прочитали це Марксове тлумачення та й самі собі кажуть:

— На чорта темному пролетаріатові таке довжелезне, невиразне і небезпечне тлумачення! Стачить йому фігури із трьох пальців: "Релігія — опій народу!"

...І обрубали Маркса до фігурної цурки. Потім до тієї цурки гичкою причепили й цукрові буяки Марії Демченко, які вона "виросла без Бога", бо за наказом компартії їй колгоспні бригадири вночі назвозили з інших бурякових ланок. Та вивісили ту цурку перед пролетаріатом та як зарепетують:

— Геть з релігією!.. Бога нема!.. Ми будуєм

на землі рай, а ви, попи-буржуї, на небо вилітай!.. Всі на фронт проти релігії — опію народу!

...І заходились: понів в'язнити, катувати, стріляти; вірних розганяти, бити, на Сибір зсилати; храми закривати, валити, вогнем палити...

Вкінці zostалася лише Марксова цурка. А під нею запити: Що робити з людськими душами, які й далі ранами ятрять від народного горя? Чим їх загоїти? Де опію взяти?

Комуністи трохи подумали-погадали і таку рецепту приписали: "Щоб народній гнів приспать, пролетаріятові, замість Бога і церкви, «Московську водку» дати!"...

І потекла "Московская" рікою у міста, села і хати.

П'ють люди аж лихо плаче! П'ють - упиваються й на всі лади матюкаються! П'ють горілку, п'ють динатуру, п'ють одеколон! Советська мудра партія й уряд як зобачила, що й одеколону не стане, та як гримне із московської трибуни на усіх:

— Подуріли, чи що, — випили увесь одеколон?! Та ж без одеколону комуністична партія засмердиться — не розмієте, чи що?! Краще варіть собі самогонку!

І люди варять-женуть самогонку, і п'ють самогонку. А мудра партія й уряд ще й приказує:

— Хай живе "Московская водка" і советська самогонка — найкращий опій народу!

(Наші читачі, що отримують листи від рідних із України, вже знають до якого рівня духової деградації звели народ комуністи своїм опієм-алькоголем, яким вони замінили Бога і церкву).

Що ж тепер роблять наші дядьки - християни, коли їх припече нестерпна біда? — П'ють самогонку і матюкають советську владу, скажете.

У курнику "УССР"

Комунізм — це советська влада плюс курячі яйця. Влада — душа, а яйця — матерія.

Московські комуністи, маючи "широкую душу" і не маючи яєць, вирішили завоювати "обжираючийся Юг" (Україну) й перетворили його в КУРНИК — щоб мати ще й яйця.

Тож із самого початку, як тільки комуністи прийшли з советською владою в українське село, вони відразу кинулися грабувати у сільського українського "глитая" (заможного господаря) курячі яйця. Оскільки ж "глитай" чинив опір — яєць не давав, курей ховав і, навіть, владу у хату не пускав! — то комуністи створили із сільської голоти КеНеСе (Комітет Незаможних Селян). Хай, мовляв, КеНеСе дає собі раду з "глитаєм", або сам яйця несе!

Найбільше співчуття КеНеСе мав у сільській дітворі. Діти, було, як побачать когось із КеНеСе на вулиці, так зразу на тини вилазять і починають:

— Куд-куд-ку-да! Куд-куд-ку-да! — одне з них. А потім усі гуртом:

— КеНеСе, КеНеСе, курка яйця несе!..

Та недовго той КеНеСе комуністам яйця ніс... Голодового — 1933 — року з'їв останню відібрану у "глитая" курку й самий ноги натягнув...

З тих пір КеПеСеСе (Комуністична Партія Советського Союзу) сама вже збирає яйця для свого комунізму. Правда, КеПеСеСе уже не ходить по сільських дворах і під хвості квочкам не заглядає, як то робив КеНеСе, а придумала інший спосіб, а саме: у колгоспного селянина забрала увесь хліб просто із поля, а потім потроху привозить той хліб назад у сільську крамницю і селянинові каже:

— Хочеш їсти?.. Принеси яєць і заміняй за хліб.

— А що ж робити із советськими рублями, якими мені заплачено трудовні у колгоспі? — розчаровано запитує селянин.

— За вітром сходи з ними! — отримує відповідь.

І хоч-не-хоч, а обдурений і обкрадений селянин змушений за яйця вимінювати свій хліб у КеПеСеСе. Та селянинові ще пів біди — він ще якимось із дво-трьох курок, яких тримає десь у кучці під піччю, децю призбирає тих яєць. А от вчителеві, якого доля закинула на село і примусила жити на рублях, хоч з голоду вмирай. Про це советська газета "Радянська освіта" так писала:

"... у селах Нижнє-Висоцькому, Комарниках, Верхнє-Висоцькому, Ясениці, Вовчому та інших учителі могли купити борошно, крупи лише за умови, якщо здадуть у крамницю певну кількість... яєць".

Як бачите, вчителеві в курнику "УССР" лишається лише один вихід: самому стати куркою і нести яйця! Нести та ще й приспівувати:

— Ку-куд-ку-да! Куд-куд-ку-да!

А школярам за ним хором:

— КеПеСеСе, КеПеСеСе, вчитель яйця несе!..

А що буде, як вчитель яєць не нанесе? З чим комунізм святкуватиме 50-річний ювілей розжовченої контрреволюції? Відповідь: очевидно святкуватиме без ЯЄЦЬ. Чи ж не буде це трагедією на цілий світ і околиці!

МОСКАЛЕВА ЮШКА

ЗА ЦАРАТУ... Заходить москаль у хату і просить у баби дозволу зварити собі юшку із сокири. Баба дивується — ніколи бо не бачила й не чула, щоб хтось із сокири юшку варив. Цікавість перемагає — дозволяє.

Москаль виймає із торби сокиру, кладе у горищик, наливає водою, ставить на вогонь і варить, ложкою помішуючи та раз-у-раз присьорбуючи на смак. А баба збоку придивляється, жде що з того вийде.

— От, бабко, якби ще та посолити! — каже москаль.

Баба дає сіль.

— От, бабко, якби ще трохи крупок сюди! — продовжує москаль.

Баба дає крупи.

— От, бабко, якби ще кілька і картоплинок порізати! — підмовляє далі.

Баба дає картоплю.

— От, бабко, якби ще й сальце з цибулькою засмажити!

Баба дає сало і цибулю.

Як все зварилось, москаль виймає із горшка сокиру та кладе назад у торбу, потім засідає юшку їсти. А баба мов зачарована сидить.

ПРИ СОВЕТАХ... Заходить баба у крамницю й просить продати їй якихось круп, щоб зварити юшку. А продавець запитує:

— Скільки хочете, бабо, льотерійних квитків?

— А навіщо мені твої льотерійні квитки? — перепитує баба.

— Юшку варити!

— З льотерійних квитків?

— Не з них самих. Я ще і круп трохи до квитків продам.

— А як я не куплю льотерійних квитків — що тоді?

— Тоді, бабо, будеш голодна!..

Тепер, Шановні Читачі, послухайте як про це саме оповідається у советській газеті "Молодь України" з 30. 11. 1966 р. Там К. Гавага пише:

«У крамниці Шамраївського радгоспу на Київщині можна дістати головним чином... льотерійні квитки, бо крупу, пшоно, борошно, дріжджі та інше завозять рідко. Буває, нарешті, привезуть мішок пшона чи крупи, а з ними — пів мішка льотерійних квитків. Хочеш-нехочеш, а змушений брати — інакше нічого не продадуть. Якби то можна було зварити суп з льотерійних квитків, то це півбідн. Але не звариш, дай крупу. І от заплатиш за кілограм 16 копійок, а тобі в руки — льотерею за тридцять.

Я пенсіонерка, інвалід другої групи, маю на утриманні дочку — десятикласницю — хіба в змозі завжди їх брати? Але ніхто й слухати не хоче: "бери й годі!" »

Виходить, колись, за "батюшкі" царя, москаль просив їсти у баби, а нині, при советах, навпаки — баба просить їсти у москаля. Москаль же виймає із торби сокиру, чи, пробачте, льотерійні квитки і каже бабі: "купуй і їж!" Отакі нині зміни настали в Україні! Навіть на ющі москаль "гемблює"! Наплювать тоді на такий комунізм!!!

Щасливої дороги!

Хочете купити новенького автомобіля?.. Так?.. Не знете де, як?.. Я вам допоможу: який, де і як скажу ще й, як премію, вам копичку пригод приложу.

Обов'язково купуйте авто з пригодами — матимете що згадувати усе своє життя!

Найліпше купувати авто в ССРСР. Чому? Тому що там проблема трафіку дуже добре розв'язана — нема майже авт. А автодороги існують лише Москва-Ленінград, Москва-Мінськ, Москва-Харків-Київ — разом це менше як на Флориді і нема небезпеки заблудитись навіть під хмелем.

Але, насамперед, ви мусите переселитись до ССРСР, ошчасливитись там советським громадянством і щойно тоді братися за купно.

Щоб стати власником авта у ССРСР — процедура дуже проста, не рахуючи, звичайно, пригодних додатків:

1. Спочатку пройдіть трьох-місячний курс навчання як стати шофером, щоб, як придбаєте авто, вміли ним їздити, доглядати і ремонтувати. Це вам даватиме насолоду, пошану і гордість!

2. Купно розпочніть першою мандрівкою до советського автомобільного бюро в Москві. Там у книзі зареєструйтесь у 60,000-ну чергу таких самих автомрійників, як ви. Свое чергове число порівняйте з числом річної советської продукції авт вашої марки і обрахуйте скільки років доведеться вам чекати у черзі. Це вам дасть уяву, скільки пар черевик ще купите і здерете, заки поїдете автом. Негайно ж забезпечуйтесь черевиками, бо у ССРСР їх продукують менше як пару на особу річно. Примітка: вибираючи марку авта, не женіться за "ЗІС"-ом, бо "ЗІС" призначений виключно для "батьків народу" — репрезентантів компартії і вам його не продадуть;

беріть наймодернішого “Москвича”, що рівняється моделю американського “Форда” двадцятирічної давности і коштує дешево — всього 5,000 рублів.

3. Коли надійде ваша щаслива черга, мерщій беріть посвідку в управдомі (що живе не надворі, а законно під дахом), другу посвідку із місця праці (що працюєте і вам дозволяють придбати авто), третій документ — районний приписний паспорт — і з усім тим спішіть до відділу міліції. Там відбитки пальців перевірять із тими, що у міліції є; скажуть вам присягнути і розписатись, що у вас нема схованого десь уже авто (бо посідання двох авт карається законом!); вашу присягу підшиють до справи-дозволу міліції та зроблять 12 копій із того усього.

4. Беріть у напечник усю ту купу паперів і з міліції знову поганяйте до реєстраційного автомобільного бюро. І там відбудьте ще раз знайому процедуру: присягніть, розпишіться, отримайте ще одну справу-дозвіл і додаткових 12 копій із того всього. Звідти, розібравши з дружиною копицю паперів у напечники, вертайтеся туди, де ви колись оглядали “Москвича” і записалися в 60,000-ну чергу. Здайте там свій “багаж” та приписану суму грошей на авто.

5. Після того всього ворожіть і чекайте. Бо авто ви ще не отримали, а лише поквитування і головну біль. Для останнього майте аспіріну завжди наготові.

6. Якщо ваша справа вийде начисто, вас попросить таємний “сотрудник” у “гості” до відділу МВД. Там поставить вам низку запитань, а з них: “Де ви взяли так багацько грошей?” Оглядини вашого закапелка-мешкання “сотрудником” — це уже справа другорядної формальности.

7. І вже як МВД вас прочистить і ваші документи, подібно як міліція, підштампує, тіштесь, що матимете вже авто десь за рік-два маленького чекання.

8. Того грядущого дня, коли вам скажуть забрати авто, не біжіть, а летіть з документами до відділу міліції! І там ще щиросердечно присягніть і розпишіться, що не продасте "Москвича" за три роки ("Победу" за п'ять) якомусь політично-підозрілому типові; і що самі не станете підозрілим, бо інакше влада конфіскує авто. Пам'ятайте ще таку дрібницю: мати радіо в авті заборонено (щоб з закордонними "врагами" не було розмов). Такий закон!

9. Нарешті ви стали власником автомобіля у СРСР! З усіма пригодами! Радуйтеся!!! Купіть горілки, скличте рідню і сусідів і запивайте до ранку...

10. По похмільї усією сім'єю одягайте кожухи (бо в авті нема ogrівача), залазьте у "Москвича", перехрещуйтеся три рази і пускайтесь у дорогу! Тільки по-малу, не спішіть! Щоб не трапилось так, як двом американським кореспондентам: купили "Москвича", з Москви заїхали до Ленінграду, звідти у Фінляндію, а там серед поля авто розталосся й довелося зіпхнути його з дороги у рів, а самим кінчати дорогу пішки.

Береженого, кажуть, і Бог береже.
Щасливої дороги!

Сто тисяч доларів віче

Що не кажіть, а в ССРСР є такі дисципліна й порядок. Там усе за пляном, усе, як кажуть, за годинником...

Не успієте, скажемо, прийти на якесь зібрання, скинути шапку, сісти й розпитатись чого вас туди закликано, як уже через кільканадцять хвилин увесь світ знатиме, що ви добровільно взяли участь у всенародньому протесті проти "американських імперіялістів", що зазіхають на... колгоспи! Навіть покажуть вас на телевізії — як ви голосуєте за резолюцією, змісту якої навіть не почули через гармидер у залі.

Візьмемо для прикладу советських атлетів. Хіба вони знали для чого їх 11-го липня ц. р. скликали до клубу в Москві? — Ні, не знали. Зійшлися бідолахи й не розсілись як треба, а тут їм коротка "речь" і голосуй за резолюцію, що вони — советські атлети — відмовляються зустрітись із американськими атлетами у спортових змаганнях, бо американський народ воює у В'єтнамі проти Го Чі-Міна, проти в'єтконгу. Атлети розгублюються: одні підіймають руку, інші — ні (мабуть підозрівають, що їх підступно хочуть завербувати на війну до В'єтнаму). Але резолюція "одноголосно" проходить!..

Комуністична партія й советський уряд знають що роблять! Атлетам лишається тільки хвоста тримати! Неуспіх советських атлетів в Одесі — де вони мали змагання з атлетами Британії, Німеччини, Бельгії й Польщі — ворожив недобре щось. До подібної прогри та ще й під час зустрічі з американцями в Каліфорнії, де на советських атлетів чекав сильний реванш за минулорічну прогру американців у Києві, партія й уряд не могли допустити й, тим самим, притемнити "русскую славу". Ліпше взагалі не змагатись, якщо програвати! І партія та уряд скликали атлетів до клубу й ушкварили... резо-

люцію!... Навіть поляків припросили для компанії....

Тим часом у джентельменів Інтернаціональної Федерації Атлетів-Аматорів постало головокруження від тієї московсько-польської штуки. Бо ж через ту штуку і СРСР і Польща втратили право на участь в олімпійських змаганнях, що відбудуться в 1968 році.

— Що робити? — запитують самі себе джентельмени. — На кого вину скласти? Як це усе замазати перед цілим світом? Як допомогти "рашенс" утриматись на поверхні у спортовому світі? От біда!

...І тут Дядько Сем поспішив із порадою: зажадав від джентельменів Інтернаціональної Федерації Атлетів-Аматорів **СТО ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ** відшкодування за понесені витрати для приготування спортових змагань у Каліфорнії. А джентельмени, у свою чергу, виставили той рахунок перед СРСР і Польщею. Отже, і СРСР і Польща, заплативши згадану суму, зможуть і надалі брати участь у міжнародному спорті.

Як кому, а мені сподобалось таке поладження конфлікту. Чому? Бо якби за кожную московську витівку світ лупив по сто тисяч доларів із кацанів, то компартія й уряд останніх менше рота дерли б перед світом.

СОВЕТСЬКЕ ДИШЛО

Чи ви, шановні читачі, колинебудь журитесь що станеться з вашими грішми, коли тіло ваше прахом у землю ляже, а душенька у небо полетить?.. Журитесь?.. Тоді ви не самі. У Москві є така установа, що так само журиться. Особливо ділить журбу з тими, у кого є якась рідня під московським омофором в Україні. Установа зветься "іноземна юридична колегія". Очолює її А. Волчков. Хто він — ви не знаєте. Але він дуже хоче знати вас! Хоче піклуватися вами. Навіть опублікував статтю "на українськом язике" в усесерній газетці "Вісті з України" — щоб допомогти вам позбутися журби про спадщину.

Свою статтю Волчков розпочав, як і годиться, від літери закону: "Про майнові права громадян у Конституції СРСР записано: «Право особистої власності громадян на їх трудові доходи та ощадження, на жилий будинок і підсобне господарство, на предмети домашнього господарства і вжитку, на предмети особистого споживання і комфорту, а так само право спадкування особистої власності громадян, охороняються законом»".

Після "охороняються законом" Волчков ставить лапки й крапку та, перейшовши на, так би сказати, бічні рейки закону, продовжує приказувати:

"Кожний громадянин може залишити за заповітом все своє майно або частину його одній чи кільком особам... за законом"; "Одну з найбільш важливих категорій майнових прав громадян являють спадкоємні права..."; "Радянське законодавство не встановлює якихось обмежень щодо розміру грошових сум, які можуть бути одержані у спадщину..."; "Радянські громадяни мають права не тільки на спадщину, що відкрилась в СРСР, а її безборонно одержувати спадкові суми з-а кордону..."

А щоб читачі не підозрівали, що це советське циганення, Волчков наводить низку прикладів — які то суми грошей уже поступили ізза кордону у Москву. Суми ті такі: по смерті Д. із Франції надійшло спадщини сумою 26,838 франків; по смерті Ф. із Англії — 9,400 фунтів; по смерті С. із Америки — 100,000 доларів; по смерті Б. із Франції — 230,000 франків; по смерті М. із Америки — 152,685 доларів; по смерті М. із Америки — надійшла сума, за яку рідня покійного придбала чотири автомобілі "Москвич", телевізора "Рубін", холодильника "Саратов" та на 2,000 доларів купила товарів у "торг-сіні" в Мінську.

Коротко кажучи, Волчков демонструє на прикладах, як "щасливі советські люди" законно стають "куркулями" при допомозі спадщини ізза кордону. Але як довго ті "куркулі" чекатимуть "путьовки" на Сибір — Волчков не каже. Йому, бачте, ніколи. Бо ж треба ще порадувати якомсь і закордонних спадкоємців. І він запитує: "Якими ж спадкоємними правами користуються в СРСР іноземці?" І зразу ж відповідає: "Іноземці в СРСР мають такі самі права власності, як і радянські громадяни... іноземці в СРСР користуються тими ж майновими і спадковими правами, що й радянські громадяни, незалежно від того, де проживають іноземці — в Радянському Союзі чи за його межами".

Далі йдуть приклади: 1) У м. Львові (УСРСР) вмер проф. М. Трос його дітей живуть поза СССР. Спадщину розділено порівно й переведено спадкоємцям до Польщі й до Америки. Яку саме суму — "воєнна тайна" (не сказано); 2) У м. Талліні (ЕССР) вмерла Р. Спадкоємниці, що живе в Америці, переведено заповіджену суму. Яку саме — знову "воєнна тайна"!..

Чого ж це, питаєте, Волчков засоромився і не хвалиться яким обдарували багатством своїх закордонних спадкоємців "щасливі советські люди"? Чи може тому, що покійники залишили у спадщині лише незаплачені колгоспні

трудодні, чи... чи може Волчков від початку й до кінця бреше?..

II.

Жив на світі собі американський письменник Ернст Гемінгвей. Був він дуже популярний. Премію Нобля навіть здобув своїм письменницьким хистом. Жив цей письменник на острові Куба, де Кастро хазяйнує.

Одного дня був приїхав у гості до Кастра сам заступник прем'єра советського уряду А. Мікоян. Запросив Мікоян письменника Гемінгвея до себе та й каже йому, що у держбанку СРСР зложено на конто Гемінгвея 150,000 доларів (в рублях), як гонорар авторських прав за видані твори московською мовою у СРСР; і що советський уряд шукає способу, щоб рублі перевести на долари; і "Я сподіваюсь, — додає Мікоян, — що незабаром ви будете спроможні отримувати 10,000 річно". А Гемінгвей вислухав та й каже: "Я радо прийняв би, якщо б ви винагородили у цей самий спосіб і усіх інших американських письменників..."

Згодом Ернст Гемінгвей помер. Всілякі намагання вдови, отримати від советського уряду законну спадщину свого чоловіка, не дали жодного успіху. Навіть пропозиції вдови — що вона витратить ті гроші внутрі СРСР — советські юристи не схотіли чути! Із установи, яку очолює А. Волчков, пані Гемінгвей заявили, що **АКРЕДИТОВАНА СУМА ЙІ ЧОЛОВІКОВІ, НЕ МОЖЕ БУТИ АКРЕДИТОВАНА ЙІЙ** (за американським журналом "Look". Інтерв'ю).

Чи шановні читачі тепер догадалися, що таке советське дишло? Дишло — це такий советський закон, що як повернеш — так і вийшло!

“Что-то слышится родное”

Щастя! Якби то воно було матерією — якимсь предметом, щоб можна було руками вхопити — люди побилися б за нього. Бо, мабуть, нема на світі людини, що не хотіла б бути щасливою.

Але от якби перед людьми поставити гільотину і сказати: хто перший кине́ться під гільотину і відрубає собі голову, той буде вічно щасливий! Чи, думаєте, хтось би кинувсь?..

Зовсім без жартів під таку гільотину був у 1955 році запросив нас, українців-емігрантів, советський шпигунський “Комітет” ген. Михайлова. “Комітет” у своїй газетці “За возвраще́ние на родину” опублікував був до нас такий апель:

“Не бойтесь страха, навеянного лживой пропагандой подлых приспешников заокеанских гаспод, каторие твердят вам, буд-то вас в советской стране встретят ак отщепенцев, будут преследовать і пошлют на принудительные работы. Это всьо ложь!.. Гаварят, что і УМЕРЕТЬ на родной земле — это ВЕЛИКОЕ СЧАСТЬЕ”.

Отак запропоновано нам пашпорт просто у Царство Небесне! Не маючи вже чим привабити людей до “советской страны”, то спробували виставити на вітрину костомахи смерти... Нарешті — прогрес!!!

Незадовго після того спасенного “оферу” і самий “Комітет”, як кажуть, дуба дав — перестав існувати. Генерал Михайлов, шпигуни Крутій і Василяки, поет-лауреат Ігор Муратов не зуміли заманити нас... під гільотину...

У шпигунській централі у Москві трохи почухались через невдачу з “Комітетом” і, згодом, видумали та виставили на нас іншу пастку — “Товариство культурних зв’язків”. І цим

"Товариством" нас уже нині не запрошують під совєтську гільотину щасливо умирати, а пропонують нам лиш... "культурні зв'язки". Цілу бригаду "культурних діячів УССР" — комуністів і комсомольців — заангажували для цієї місії "культурних зв'язків".

І так Ю. Смолич, В. Коротич, І. Драч, Д. Павличко та їм подібні національні безхребетники отримали від московського КГБ роботу: ЛАЯТИ НАС, УКРАЇНЦІВ ЗАКОРДОНОМ, ІМЕНЕМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

І національні безхребетники нас лають.

В. Коротич, знаний із свого дурного сміху над всенародніми історичними святощами Почаївського монастиря ("Літературна Україна", ч. 99, 1963 р.), у своїй книжці "О, Канадо!" намагається "сміятися" з української газети "Канадійський Фармер". (Коротич ніколи не сміється з газет московською мовою, що під наглядом московського КГБ видаються в Україні для українців). Далі Коротич, позичивши в осла розуму, копнув ще й прах покійного корифея української пісні Нестора Городовенка. У журналі "Вітчизна" (ч. 10, 1966 р., стор. 177) він корифея "упом'янув" у цей спосіб:

«У Монтреалі, в Канаді я бачив вербовий хрестик при дорозі. То була могила Нестора Городовенка, колишнього диригента капели "Думка". Він умирав страшно — не лише від пияцтва, що висотувало з музиканта (з якої оркестри? — А. Ч.) останні гроші та сили — від ностальгії, від того, що він учора ще блискучий диригент, пережив найстрашніше із вигнань — вигнання із душі народу.» *)

Повище свідчить, що Коротич завдання КГБ виконує сумлінно. Адже нормальна людина, тим більш культурна, проживе увесь вік, а такої гідоти покійникові не зробить. Та ще й покійникові, якого, як був во живих, народ на руках носив.

Інший — І. Драч таксамо нас лає. Не лає, а у "Вістях з України" (ч. 30, 1966 р.) просто

забобонно проклинає: "О, будьте ви ще раз прокляті!" Виходить, що віра у забобони і при комуністичній моралі є вигідна, якщо досягнути треба якусь мету. У даному разі об'єктом прокляття стали ми в Америці.

Д. Павличко — цей віршики складає проти нас. За телеграму, вислану українцями Клівленду президентові Джансонові для підтримки його політики у війні проти комуністів у В'єтнамі, Павличко у вірші "Лицеміри" лицемірно строчить:

«... За блюзнірську телеграму
Вам буде плата золота —
Дадуть найкращу часть В'єтнаму
Для домовини і хреста.»

У "творчості" вищезгаданих поетів "что-то слышится родное". Те "родное" — це давно нам знайомі ПОГРОЗИ чекістів (кагебістів). Лише зненавиджена українським народом поліція КГБ потрапить виписувати такі грізні вирoki, як: О, будьте прокляті! Хай вам буде часть В'єтнаму для домовини і хреста! Вас вигнано із душі народу! Не повернетесь ніколи на золотоносній лани! Ми знайдемо вас на самім дні! Перед судом вас поставим! Вже ніхто вас не спасе!!!

Отут і собака закопана! У "суверенний" УССР нині українська поезія — і українська культура взагалі — поневолена, а поліція КГБ розсілася в газетах... Тому Смолич, Коротич, Драч, Павличко та інші поліцаї із "Товариства культурних зв'язків", за такий "культурний вклад" хай поцілують нас, українських націоналістів, так як колись вимагали запорожці у султана!

*) Нестор Городовенко упокоївся 21 серпня 1964 року. Вмер на недугу пістряка легенів. Похоронений на українському православному цвинтарі, на високій горі Мавит Роял, у канадійському місті Монтреал. На могилі стоїть гарний гранітний нагробник, на якому викарбовано: "Свою Україну любіть".

ЧОМУ “СПУТНІК” НЕ КРУЖЛЯЄ

Червоні московські імперіялісти своєю поведінкою у зовнішньо-міжнародних відносинах часто нагадують оту жабу, яка, за народнім прислів'ям, підставляє й свою ногу, як коня кують. Бо де б що у світі не робилось, там обов'язково з'являється якийсь москаль, щоб і собі “участь взяти” — підставити, подібно жаби, і свою ногу. Неважно що з тією ногою станеться — підставляє!

Про один такий приклад — підставляння ноги — я тут хочу читачам і оповісти. Точніше, розповісти про один московський бизнес:

Американський журнал “Рідер'с Дайджест” виходить уже 46-ий рік. Видається журнал 13-ма мовами, накладом близько 28 мільйонів примірників місячно. Розповсюджується журнал по всьому світу.

Москалі ж, керуючись безперечно фінансовими і політично-пропагандивними міркуваннями, рішили й собі спробувати бизнесу по-американському: почали видавати журнал “Спутнік”, взоруючись на американський “Рідер'с Дайджест”. Однак скоро виявилось, що “Спутнік” ніяк не підіймається вгору: із 25-ти тисяч примірників, які розповсюджуються в Америці, ледве четвертина розходиться. Отже — дефіцит!

Щоб вилізти із дефіциту чи направити бизнес, москалі вирішили поліпшити якість журналу.

Поліпшити — як? Змістом?

Ні . . . Вони поруч Ленінових комуністичних бздурів стали містити фотосвітлини НА-ГИХ ЖІНОК у журналі! Так, наприклад, у “Спутнику” за травень місяць ц. р. поміщено, як фото місяця, світлину “Водоспад” з нагою жінкою на тлі спадаючої води. А у липневому виданні помістили світлину “У студії артиста”.

з нагою жіркою — задом, на викінченній картині ту саму жінку — передом. Словом, пока-зали "девушку" кругом! Мабуть з розрахунком, що люди в Америці, уздрівши нагу "руську красавицю", кинуться у чедгу за "Спутніком" і . . . ліквідують дефіцит. Ну та, розглядаючи полові органи "красивици", може оком кинуть і на бздурі ленінізму . . .

Але прорахувались! Продаж "Спутніка" всеодно не поліпшився.

Чому?

Та тому, що у Америці журнали з парнографічною тематикою мають вищий мистецький рівень і "Спутнікові" годі їх побити. Хібащо . . .

Хібащо московське видавництво "Новості", яке видає "Спутніка", краще представляє секс. І покаже читачеві не тільки жіночу нагогу чи, точніше, те місце, звідки ноги ростуть, а ще проілюструє й **СЕКСУАЛЬНІ АКТИ** йому . . . Щойно тоді пролетаріят всіх країн об'єднається докола "Спутніка" і з великим сексуальним ентузіазмом читатиме ленінські бздурі про світову комуністичну революцію. Треба ж бо пам'ятати, що якби секс не відіграв величезної ролі у житті Леніна, то він (Ленін) може б і не мав сифілісу мозку і не написав би отих бздурів про комуністичну революцію . . . Думаю, советські видавці "Спутніка" на добрій дорозі. І їхні заходи — пропагувати ленінізм при допомозі сексу — треба лиш привітати.

Партія веде

Московська газета «Ізвестія» пише, що американські гіппі «знають від чого тікають, але не знають у який бік».

Сказано, як зв'язано!

Так, гіппі справді знають від чого тікають. Вони тікають від сучасної цивілізації до печерного віку, де б можна було існувати поза нормами нинішнього людського життя (ходити оброслим, немитим, смердючим, удекоровувати себе с्याким-таким ганчір'ям і цяцками, курити всяку вбивчу отруту, провадити вільні сексуальні зносини і, головне, не працювати).

А от куди йти — вони не знають.

Лиш комуністична партія Советського Союзу знає, куди гіппам треба йти. Тож КПСС узяла гіппів за рученьку і повела на... Американські прихвосні КПСС залучили гіппів у свій комуністичний «фронт» і повели їх у «бій» на Пентагон, звідки керується протикомуністичною війною у В'єтнамі.

Те, що витівали комуністи в спілці з гіппами під Пентагоном 21-го жовтня 1967 року, годі, кажуть деякі кореспонденти, описати. Точніше, не все можна було точно описати і передати до публічного відома! Колумніст Ралф МекГіл пише, що він ніяк не може точно передати тих брутальних слів дівчат-гіппів, які у фінальній точці комуністичної програми стали шеренгою, задерли свої спідниці аж на голови і, виставивши свої нагі сексуальні органи, гукали до військових поліцаїв, які охороняли Пентагон, щоб кидали стійки і йшли з ними «провадити любов на травичку».

Очевидно, військова дисципліна не заломилась! І поліцаї не здались... І яке ж розчарування настало у комуністів після цього! Аж мені їх, йолонів, жаль зробилось. Йолонів тому, що вони повели гіппів не туди, де треба.

Гіпнів треба ж було завезти у Москву на параді з нагоди "50-річчя жовтня". Хай би там були дівчата-гіпні задерли свої спідниці перед "вождями світового пролетаріату", які товпились на мавзолеї Леніна, й гукнути їх на травичку, що поросла на могилі Сталіна . . .

Ото було б свято! На всю советсько-московську імперію!!!

А так: гіпні не знають куди йти, а компартія взялася бути їм поводитирем і також не знає куди вести.

Чи ж не трагедія?

КАПІТАЛІСТИЧНА РЕКЛЯМА

У київській "Радянській Україні" з 30. 11. 1966 р. писано:

«Нам можна і треба децю запозичити від кращих зразків закордонної реклами: її оперативність, виразність, яскравість, гнучкість, глибоке знання людської психології, нарешті — економічність. Гроші, витрачені на рекламу, мають завжди давати саме той ефект, який планувався».

От тобі й на! Майже пів сторіччя часу треба було голупунам із "Радянської України", щоб додуматись, що добра реклама глибоко сягає у людську психологію та кишеню!.. Вирішили, значить, вчитись у капіталістів техніки рекламування. Бо на комунізмі, виходить, без реклами нічого не заробиш...

Щож, капіталісти, треба їм признати, вміють таки рекламою по людській психології бити — щоб людську кишеню витрусити. У цьому сумніву нема.

От, наприклад, приїхав в Америку на гастролі ансамбль танцюристів з України і капіталісти бахнули ансамблеві таку рекламу: "The hair raising Ukrainian dance company!" Реклама дуже коротка, але заохочуюча: у кожного, хто піде і подивиться на танцюристів, буде hair raising, цебто, найжачиться чи дуба встане волосся! Іншими словами: кожний перелякається насмерть, уздрівши Вірського та його артистів! А хто не вірить у переляк, хай піде та особисто переконається і, звичайно, добре заплатить за цікавість. Психологію, як бачимо, тут поставлено на перше місце.

Щоб заманити до УССР туристів і витрусити у них кишені, я порадив би київським голупунам вживати таких зразків капіталістичних реклам, як от:

"Капіталісти-імперіялісти! Запрошуємо вас у Київ на республіканську виставку московських шовіністів-імперіялістів. У вас з переляку на голові волосся дуба встане, як побачите хто нині хазяйнує в Україні та тримає московську імперію — СССР вкупі!"

Або:

"Увага, українські емігранти за кордоном суцї! Приїжджайте в УССР подивитись на наші колгоспи. Як побачите, як у них живуть ваші брати і сестри, то у вас з переляку волосся дуба встане!"

Або:

"Українці, роджені поза межами України! Приїжджайте у Київ — столицю батьківщини ваших батьків — повчитись справжньої української мови. З першого дня перелякаєтесь "общепонятною", розплачетесь і втічете назад за кордон!"

Або:

"Пролетарі всіх країн! Приїжджайте в СССР подивитись на комуністичну "советскую власть". Як побачите, скільки КГБ наповнило в'язниць, конц-таборів і могил пролетаріятom, то у вас не тільки волосся дуба встане, а і очі на лоба випре з переляку!"

Запевняю голопупенків, що туристи валками потягнуться в Україну, прочитавши такі оголошення-реклами. Кожний бо схоче побувати у колгоспі чи ще десь і особисто переконатись чи станеться в нього hair raising від побаченого. Та й перукарі матимуть неабиякий "бізнес". Бо не кожен турист без перуки відважиться поїхати. Ану ж волосся справді дуба встане!

Рекляма за тридцять центів

Якось прогулюючись вулицею і розглядаючи склепи, в одному із склепів я закрімітив кілька коробок незнаних цигарок, що лежали на вікні. Біля коробки був папірець з написом, що цигарки "Made in USSR" і коштують 30 центів коробка.

— Погана реклама, — подумав я. — До потону вони там лежатимуть і ніхто ними не цікавиться. Треба якось зробити їм ліпший розголос і, тим самим, прославити советську "родіну" серед американців та, може, заслужити у "родіни" децю відпущення своїх буржуазних гріхів. Ондечки землякові Гниді, що над барою мешкає, уже гріхи "родіна" простила. Він позбирав лише адреси усіх своїх знайомих і переслав до "Товариства культурних зв'язків" у Києві, а за те його похвалили у газеті "Вісті з України" і КГБ дав дозвіл відвідати дядька у рідному селі. І Гнида вже їздив помагати дядькові копати колгоспну картопельку неділь зо дві, а, повернувшись в Америку, став неофіційним кольпортером видань "Товариства"...

Сам не курю і цигарок не купую. Але цього разу коробку купив. Бо цигарки були із далекої "родіни" і...

Другого дня, як тільки фабричні робітники порозсідалися обідати, я вийшов перед них і урочисто кажу:

— Хлопці, хто хоче закурити нових цигарок? Саме в продажі появились!

Робітники, як на команду, повернули голови до мене і попростягали руки за "новими цигарками". Сховавши коробку, я почав частувати робітників цигарками і спостерігати, як вони реагуватимуть після першого тягу. Дивлюсь, а кожний потягнув раз-два і — цигарка на землі!... Хлопці плюють, мов кізявку схопили!

— Що трапилось? — питаю, сміючись у душі.

— Кінський кізяк! — каже один.

— Кінський кізяк! — каже другий.

— Кінський кізяк! — каже і третій.

А четвертий мнеться, вагається. Не хоче, бачу, мене образити відповіддю.

— Хочу знати і твою опінію! — вимагаю від нього.

— Правду кажучи, я їх не люблю, — на решті каже.

— Вони смердять кінською сечею! — додає ще котрийсь збоку.

Тоді я виймаю саму коробку, подаю робітникам та кажу:

— Це ж найвищого гатунку російські цигарки "Тройка". Перший номер цигарки! Виготовлені у Ленінграді, в СССР. Самі бачите, що надруковано "Made in USSR".

Робітники уважно розглядають коробку... Один із них зауважує:

— О, та тут і коней намальовано! Тому вони смакують кінськими кізяками.

— Якби я схотів покинути курити, мусів би трохи покурити цих цигарок, — ще один висловлюється.

— Можеш спробувати...

Чергового дня, коли робітники під час перерви знову сіли їсти, я знову до них — робітників — гукаю:

— Гей, хлопці, закуримо руської?

— Іди у пекло з тими кізяками! — посипалось звідусіль.

— Не псуй обіду...

Не знаю тепер, Шановні Читачі, як воно буде: чи "родіна" відпустить мені буржуазні гріхи, чи прибільшить їх ще за таку рекламу советської продукції серед робітників капіталістичної Америки. Ворожу покищо надвоє. Хоча одного уже певний: тридцять моїх центів пропало назавжди!

Летіла сорока

Коли Москва обдурила арабів, пообіцявши і не підтримавши їх у конфлікті з жидівщиною, то про те увесь світ заговорив. Але коли Москва обдурила канадійських "українських прогресистів" (комуністів), пообіцявши і не показавши їм "суверенної УССР" на ЕКСПО-67 в Монреалі, то про те і пес ніде не хавкнув. Так ніби "прогресисти" й пса не варті!

І що ж "прогресисти" на тебе?

Нічого. Вони уже так заімпотизовані московськими брехнями, що ніколи не збунтуються.

Не вірите? Будь ласка:

Чи збунтувались, коли Москва відкинула пропозицію канадійського уряду — щоб відкрити павільйон УССР на ЕКСПО-67 у Монреалі?

Не збунтувались.

Чи збунтувались, коли Москва не відкрила навіть окремого стенду УССР у своєму московському павільйоні ССРСР?

Не збунтувались.

Чи збунтувались, коли Москва украла соток тисяч українських мистецьких виробів, і як сувеніри мали бути привезені на світову виставку?

Не збунтувались.

А тими ж сувенірами советська газетка "Вісті з України" ще у квітні місяці ц. р. хвалилась:

"40 тисяч сувенірів... Таку кількість чудових виробів, виготовлених руками прикарпатських майстрів декоративно-прикладного мистецтва, надіслано на адресу Всесвітньої виставки у Монреалі... Відправлені за океан сувеніри дадуть покупцям високу естетичну насолоду, донесуть до них

зелений шум смерек і сріблястий передзвін карпатських рік, тепло сердець гуцульських майстрів, щасливих людей Прикарпаття”...

Оскільки задані сувеніри на всесвітню виставку “не потрапили”, то у павільйоні ССРСР між відвідувачами і москалями тепер відбувається приблизно ось така розмова:

— Де ж ті СОРОК ТИСЯЧ сувенірів?

— Які сорок тисяч?

— А ті, про які ви у газеті писали?

— Ви погано зрозуміли написане.

— А як же його розуміти?

— А так: летіла сорока, а за нею сорок — скільки всіх разом летіло?.. Сорок тисяч летіло?!

— Ні, сорок одна летіла.

— І не сорок одна! А лиш ДВОЄ летіло — він та вона!

— Хай буде двоє...

— То й маєте ж ДВОЄ: он вирізьблений на дереві Т. Шевченко, а ондечки дерев'яна БАНДУРА.

— І це все, чим репрезентується Україну на ЕКСПО-67 перед світом?

— Все.

Шановні Читачі! Якщо котрийсь “український прогресист” скаже вам, що Україна під московською окупацією є незалежною суверенною державою, то пошліть його до психіатра!

МІЙ ПРАДІД БУВ ПЕРШИМ

Советська газета "Бакинский рабочий" написала, що американець Едвін Дрейк — що перший у світі видобув нафту крізь свердловину спід землі в Пенсильванії в 1859 році — уже не може тримати рекорду першости. Бо, мовляв, москалі недавно знайшли у своїх архівах, що їхній кацап Ф. А. Семйонов першим викопав "колодязя" в Баку в 1847 році.

А що ж на це американці тепер?

Американці як американці — завжди із тих советських бздурів "першости" підсміхаються й більш нічого. Цим разом також написали в газетах, що, мовляв, москалі не знають як прославити свого інженера із царських часів, то хваляться тим, що він викопав суху ямку.

Як кого, але мене оте советське повідомлення таки роздратувало! Бо ж мій прадід Терентій заткнув за пояс Семйонова ще аж у 1800 році, викопавши глибоку криницю.

Про історію тієї криниці старі люди переповідають так:

Одного темного вечора пізньої осені мій прадід, добре повечерявши, вийшов за клуню на регулярний обход. Сівши у затишку від вітру, почав розглядатись за небесними світилами і, у той час, побачив як великий змій з довгим вогняним хвостом вилетів ізза хмар та з шумом упав у прадідовому саду під яблуню, розсипавшись жаром. Прадід був дуже вчений і знав причину тієї оказії. Знав, що то небесні змії побилися й одного, побитого, скинули із хмари вниз. А там, як відомо, де упаде змій, закопаний у землі золотий скарб лежить. Бери лиш та відкопуй!

Найняв прадід сусідів, сам узав лопату в руки та й заходилися копати. Неділь зо дві копали яму, а до скарбу таки не добрались. Натомість натрапили на джерело водяне... Щоб

праця не змарнувалась, прадід привіз із лісу дубків і зробив на тому місці криницю.

Отже, якщо Семейонов, копаючи ямку, наївся лише сухої пилюки, то він хай не сміє лізти в історію попереду мого прадіда. Прадід Терентій був першим! . . І без архівів це відомо. Прадідова криниця з кришталево-чистою водою ще й нині свідком стоїть і люди п'ють на здоров'я воду із неї.

І СМІХ І ГОРЕ

Одна старенька бабуся, від'їжджаючи на свою рідну Чернігівщину, після коротких відвідин своїх дітей тут, в Америці, казала мені:

— У цій Америці усе не так, усе навпаки.

— Що саме, бабуся, не так? — питаю.

— У нашому селі всі люди поселились на одній вулиці й є до кого зайти та поговорити, а тутечки наші люди порозкидвані одне від другого так далеко, що, щоб піти, треба торбу хліба з салом брати з собою у дорогу... Вдома я взувала і скидала свої чоботи раз на день, а тут мені наказували їх скидати кожного разу, як входила у хату, щоб, мовляв, закаблуки цвяхами не дерли блискучої долівки.

— А що навпаки? — співчутливо далі питаю.

— Вдома, як щось роблю у хаті і мені схоється, звиняй за слово, піти "надвір", то я хустку й кожуха на себе та йду за клуню; а тут, як щось робиш надворі і схоється, — біжи у хату!.. Вдома, коли треба купатись, люди йдуть до річки чи ставу — літом — та у баню — взимку; тут же цілий день тебе возять понад озером на якомусь пікніку, а у хату привозять купатись...

Отак хитрою іронією повідала мені бабуся свою журбу за рідним селом, із якого вона відірвалась лише на кілька місяців. Я не міг сміятись із бабусиних жартів. Бо то не були жарти. То була правда.

Недавно, читаючи советську газету "Сельская жизнь", я децю пригадав із тих бабусиних "жартів". Газета написала, що у селі Вітін, біля Якутська в Сибіру, живе понад 4000 мешканців. І, щоб після праці скупатись, мешканці села мусять їхати на леговище, там купувати квиток на літак, звідти летіти вгору понад хмари, потім опускатись на іншому леговищі,

звідти їхати до міста, там ставати у чергу по квиток біля каси і аж тоді заходити у баню і купатись. Опісля тим же самим шляхом вертатись і додому.

Скажу: і сміх і горе пополам! І пригадується оповідання про одного чоловіка, який, щоб надягнути штани, виліз аж на дах хати і звідти плигав у штани, які його жінка тримала в руках, стоячи на землі. Советська ж влада заставляє своїх підданих плигати аж понад хмари — щоб ускочити у баню!

Моя чернігівська бабуся багато щасливіша. Її баня всього під селом.

Г Е Н І Й

Кажуть, генії родяться раз на сторіччя. Якщо так, то від часу народження Тараса Шевченка у нас, українців, знову повинен би бути геній .

І ми його може вже і маємо! Ним є якийсь дядько Семен Ц. із Торонта в Канаді. Правда, дядько Семен не такий великий геній як Шевченко, а трохи менша риба. Не риба, а рак! Та коли, як кажуть, на безриб'ї і рак риба, то чого журитись. Хай буде і рак, аби геній!

Я, наприклад, перший визнаю дядька Семена генієм.

Чому?

Тому, що він із Шевченкового кріпацького (тепер колгоспного) ПЕКЛА в Україні зробив РАЙ. Чи ЧУДО-СВІТ, як він сам каже.

Ось тільки послухайте, як дядько Семен гне "кавалки" про той свій рай у кегебівських "Вістях із України" за жовтень місяць 1967 рік:

" . . . Іду селом рідним і не впізнаю його. Десь зникли хатки-ліплянки, солом'яні стріхи. Одягнені колгоспники, як і в місті — гарно, модно. На широких полях шелестить по вітру пшениця, їй-бо, краща, ніж наша, канадська . . .

Ступаю рідним селом. А перед очима наче все життя проходить . . . У цій хаті нас було п'ятеро. А землі — близько десяти соток гектара. Тепер кожний колгоспник в п'ять раз більше присадибної ділянки має...

А хата у моєї дружини і дочки Лесі простора, обійстя велике. Нові меблі, радіола, телевізор і все, що лише треба людині. На столі варене, печене, як колись у великдень не було . . . кожного дня у них так. Є корова, дві свині, телиця, кури, гуси, качки. У коморі мука, цукор, сало, м'ясо . . .

Другого дня заходжу до сусідів. Ниш-

порю по хлівах, стодолах, горитцях. У кожній господі телиці, корови по 2—3 свині. А пшениці — по 10—15 центнерів . . . Сумніви душу точать. Тому ледь світало — подався з сестрою в сусіднє село Луб'янки Нижчі, де живе мій друг юності Корнелько. Він ще спав . . .

Через хвилину десять на столі вже стояла смажена курка, а на кухні смажилась картопля, м'ясо і ще якісь присмаки.

— Як живеш, Корнельку — питаю.

— Як і всі колгоспники. Маю корову, дві телиці, три свині. А зерна на кілька років...

Корова, телиці, свині були в хліві. В шпихлірі висіло сало, завуджена шинка, якої колись і на великдень не бувало.

Полізли з Корнельком на горище. Там стояло дві пачки. Подивилися в одну — там пшениця. В другу — теж золотом блиснуло зерно. А Корнелько пояснює:

— Тут дві з половиною тонни. Та ще заробленого зерна з колгоспної комори не одержав. Десять центнерів — ніде зберігати.

Беру жменьку зерна, згортаю в хустинку — посію біля вікна . . .

Час від'їжджати.

Не кажу рідній землиці — прощай, а кажу — до побачення, рідна. Я буду безмежно щасливий ще раз привітати тебе, рідне село, бо горджусь тобою, Україно, горджуся своїм народом, який створив чудо-світ".

Ну, хто тепер скаже, що дядько Семен не геній? — Геній!

Людина, яка вже вибирається у далеку дорогу до Божої вічності, і наостанку ще встигає трохи присісти і напаскудити на свою совість — мусить посідати неабиякі духові здібності. Мусить бути генієм.

Наступний пам'ятник ставимо вже у Торонті.

Із любови до батьківщини

Моя добряча родичка, що горює на колгоспній панщині в Україні, довідавшись, що я є в живих на чужині, розплакалась на радощах. І відаючи із советських газет, що у капіталістичній Америці люди масово з голоду гинуть, рішила децю відірвати від свого рота, як кажуть, і мені допомогти. Спочатку прислала мені торбу жовтого цукру, який вона отримала у заплату за працю у колгоспі. Я цукор викинув у діжку з сміттям, а родичці листовно подякував. Не хотів, щоб родичка почувалася глупою, будучи невинною в тому. Не сварився.

Та родичка не спинилася на тому. Згодом прислала ще й невеличкої тараньки у фанерній скриньці. А оце недавно і поспішного листа, в якому пише: "...Саме появились гречані крупи у магазині. Пиши, скільки прислати?..."

З тараню у мене трапилась ціла пригода. Хотів і рибку викинуть у смітник, але один земляк мене стримав від того. Каже: "Дай я з'їм! Це ж з батьківщини... Я навіть реп'яхатого Рябка кругом обцілую, якщо прибіжить з батьківщини..."

Без надуми віддав тараньку землякові.

А на другий день сховався до склепу і купив у жида ще трохи часнику, цибулі, сухої риби, сухих овочів, ліських горіхів, гречаних круп, пшона, соняшного і гарбузяного насіння — і все заніс землякові та й кажу: "Якщо у тебе любов до батьківщини починається аж від Рябкового хвоста, то візьми вже і цю решту, що прислала мені родичка з України. А за мене не турбуйся! Вона ось тут у листі пише, що мені ще пришло..."

Земляк усім тішився, мов дитина цукерками. Нюхав, смакував, вихваляв. Бо ж все було "з батьківщини"...

Чоловік, що колись започаткував перший

у світі банк, мав одну проблему, а саме: як зберегти таємницю банкового бізнесу — сховати від людей те, що кредити, які він їм на паперах випишував, були більші, ніж депозити скарбів у банку. Один мудрець порадив банкіру тримати справи таємниці бізнесу у металевій скрині під замком. Тож і до нині кожний банк має чи то бронзову таблицю чи навіть мідну ручку у дверях — як символ зберігання таємниці банкового бізнесу. Мені також здався б тепер якийсь мудрець, щоб порадив, як зберегти від земляка у таємниці те, що часник, цибуля, горіхи і все інше, чим я його ДУШУ РАДУЮ, є зовсім не з батьківщини, а лише з місцевого жидівського склепу. Боюсь, що як він довідається про те, то не тільки обізне мене поганим словом і розгнівається, а ще, може, і перестане любити батьківщину та вже ніколи не поцілує реп'яхатого Рябка, якщо навіть такий не витримає советської конституції і зірветься і з України прибіжить.

Божа кара

Громадське життя українських організацій гуде, як у вулику: маніфестації, демонстрації, академії, зустрічі, фестивалі, пікніки. Лиш УРДП ніде ані тельня. Її немає. Мов корова язиком злизала цю партію. Де поділась УРДП? — питають.

На це один авторитетний член Центрального Комітету УРДП недавно висловився приблизно так: "Кудесники, галайпаси і примітиви загнали УРДП і всю її революцію у РАКОВИНУ (у туалетну мушлю)".

Он, де тепер УРДП! У раковині!

Правда, я б не сказав, що "кудесники, галайпаси і примітиви" чи "стоїть-відсоткові" у тому завинили. Вона у раковині опинилася із ласки самих членів Центрального Комітету. Це ж вони, як ветерани колишньої сталінської раковини, зуміли це діло гладко перевести.

Як це вони зробили? — питаєте.

А ось як: УРДП, як і кожна партія, має свій партійний талмуд. В УРДП таким талмудом є "Наші позиції". І якийсь ідіот порадив членам ЦК читати цей талмуд по-жидівському — ззаду наперед. Вони так і зробили. Наслідок вийшов катастрофальний: усе в талмуді зрозуміли навпаки!

Приклад: творець УРДП с. п. І. П. Багрянний у тому талмуді про політичні кадри революції написав:

"Розглядаючи політичні сили, вірніше політичні кадри українського народу в підсоветській Україні, ми твердили і твердимо, що кадри ті колосальні, високої політичної школи, як і високого фахового та державницького вишколу..."

"Але ті кадри знаходяться в КП(б)У і в комсомолі, тобто — під КП(б)У й під комсомолом, що ними розпоряджається..."

"Так, ці кадри під КП(б)П і під комсомолом. На державно-політичній роботі. І це всі основні кадри, кадри нації, бо все, що було політично активне і здатне до політичного життя, мусило визначитися. Можливість же визначитися в офіційній сфері була і є лише одна — під егідою КП(б)У і комсомолу.

А тепер інша справа, наскільки ці кадри душею і серцем належать тій КП(б)У і тому комсомолові...

"Проблема схоплення з ними ідейно-політичного контакту. Очевидно не про контакт з переконаними комуністами і комсомольцями йдеться. Ні, йдеться про контакт з тими, хто розійшовся з комунізмом...

"Власне в цих кадрах і є найбільші наші політичні резерви — ці резерви колосальні..."

("Наші позиції" ч. 1, 1950, 26-27-28 ст.)

Багрянний, як бачимо, виклав як на лопаті, що КОНТАКТІВ треба шукати НЕ з ПЕРЕКОНАНИМИ КОМУНІСТАМИ чи КОМСОМОЛЬЦЯМИ, а — з тими, ХТО розійшовсь з комунізмом або сховався лиш у компартії; з тими, ХТО у в'язниці, у концтаборі, на засланні по Сибірі і т. д.

Члени ЦК УРДП прочитали все те по-жидівському і, як тільки московська КПСС почала випихати за кордони ССРСР своїх ідейно-вірних комуністів, комсомольців і агентів КГБ з метою розвідки та для возвеличування дурного ладу московської імперії, з заплученими очима і з розкритими обіймами давай контактуватися з згаданим советським агентурно-злочинним "збродом". Словом, полізли у раковину без надуми і спротиву!

Рядові ж члени, раптом заскочені такою політичною проституцією свого ЦК, кинулись урозтіч... Тож нині і СУЖЕРО і ДОБРУС вже не діють (фактично вони вже не існують), а "підстрижена" по саме нікуди УРДП лиш жи-

вотіє. В американській її клітині також трагедія і про зовнішнє політичне життя її роками вже нічого не чуть. Хібащо хтось із "діючих" урдепівців ще упіймає деє на вулиці якогось мандруючого колгоспного голову із УССР, напоїть його горілкою, поспіває "домашніх" пісень, з ним та, опісля, у пресі похвалиться "пахощами" із советської раковини.

Про клітини УРДП в інших країнах можна вже не згадувати.

17-18 березня ц. р. у Мюнхені відбувся пленум решток розсварених членів ЦК УРДП. І на тому пленумі, як подає комунікат, прийнято було таке рішення:

"Після докладного обговорення усіх справ, що стояли на порядку денному, прийнято відповідні постанови, а також підтверджено, що загальний ПОЛІТИЧНИЙ КУРС ПОТОЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПАРТІЇ ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕЗМІННИМ (моє підкр. — А. Ч.)".

Із повищого рішення видно, що члени ЦК УРДП і далі воліють сидіти у раковині та продовжувати "контактуватися" чи "зустрічатися" з... советською розвідкою.

За які ж то колишні гріхи їх Бог так покарав?

ЧИ БУДЕ НАЦІОНАЛЬНА УКРАЇНА?

Щоб відповісти на питання — чи буде національна Україна — треба, насамперед знати ті народні джерела, які живлять і виховують українських націоналістів нині в Україні. Знайти і дослідити ті джерела — справа не легка. Вимагається неабиякої кибети для цього. А що у П. Волиняка — редактора "Нових днів" — якраз цього останнього не бракує, то йому часто і вдається відкривати ті невідомі для нас, емігрантів, джерела. Нещодавно Волиняк відкрив, що СПІВ П'ЯНИХ ГОЛІВ КОЛГОСПІВ надзвичайно позитивно впливає на виховання українських націоналістів серед народу. І про одного такого колгоспного голову-п'яницю, що був привезений у Канаду на показ, він у "Н. Д." ч. 203 пише:

«Олександр Бузницький — голова колгоспу з Миронівського р-ну на Київщині, орденоносець, член Верх. Ради СРСР, автор двох книжок і прочая, і прочая (тут за московським "прочая", очевидно, сховано книжки-спогади "отчественного партизана", що здобував собі московську славу й ордени, убиваючи українських націоналістів — А. Ч.) . . . Дуже мила людина, любить співати, особливо, коли "переступить через якусь там одну-другу чарчину". І співає, хоч трошки гірше від Лариси Руденко, але часом її й перевищує. І пісень знає без числа й ліку! І все щось таке нове, що я ще й не чув такого. Смію запевнити, що процес творення народньої пісні в Україні сьогодні не припинився. Він мене так зворушив своїм співом, що я мусів заявити Іванові Гайдаєнкові, що не можу не бути націоналістом, поки ще є такі голови колгоспів, як Олександр Бузницький. Бо то треба вміти так співати, як він, і так слу-

хати, як я слухаю. Тоді націоналісти в нас не переведуться ніколи! І народ буде непереможний».

Тепер уже ясно всім, що поставило на ноги кволий, захитаний Волиняків націоналізм? — СПІВ П'ЯНОГО ГОЛОВИ КОЛГОСПУ... Значить, народ наш непереможний і національна Україна таки буде!

Так каже Волиняк.

А я, щоб підсилити цей Волиняків оптимізм, ще додам: що там якийсь зачуханий колгоспний голова! От якби Волиняк та був послушав курського солов'я Нікітушки Хрущова — отой співа, трастя його матері! Було, за царювання свого, як одягне українську вишиту сорочку, та як нап'ється української пшеничної, та як утне по-українському "Реве та стогне" на увесь Кремль, то аж кацання непритомніє! А вже коли десь на бенкеті "переступить через якусь там одну-другу плящину" — і було, набереться як свиня! — тоді звалиться на підлогу і, рячкуючи на четверні, вигукує: "Дивіться на мене — паровоза епохи!"

То треба вміти так одягатися, так пити, так співати і так дурня стругати, як Хрущов. І треба вміти переконати закордонних журналістів, що "український" шахтар "Нікі" навіть по-п'яному мудро говорить, що він паровоз епохи.

Отже, ми УКРАЇНІЗУВАЛИ вже не тільки колгоспи, а — всю "советську власть" і, навіть, сучасну ЕПОХУ! Хоча... національна Україна й далі "Реве та стогне" у московському колоніальному ярмі і не заглушає того Волинякові п'яні солов'ї.

Бідні демонстранти

Наша еміграція має дві політичні групи, які у своїх назвах мають слово "революційна": ОУН(р) — бандерівці та УРДП — багрянівці.

Що роблять ці дві групи?

Бандерівці, наприклад, видають часописи, книжки, організовують молодь, влаштовують концерти, академії, віча і демонстрації. Словом, революційно живуть!

Багрянівці також революційно живуть, але з "духом часу": раніш революційно діяли, пізніш стали революційно тільки думати, а останньо революційно всі сплять. І ніхто на еміграції за те їх не лає. Мабуть тому, щоб лайкою не розбудити! Та є ще одна група українських патріотів, які хоч не мають в назві "революційна", а діють найбільш революційно за всіх. Це Спілка Визволення України — СВУ, або як їх "чисто" називають «Советські Дні» — севеушники.

Але як севеушникам так і бандерівцям попадає за їхню дію! Хто їх тільки не лає! Хто вміє і хто не вміє. Найбільше лають ті, що не вміють думати. Бо думка завжди заважав.

Останньо їх вилаяно за антимосковську демонстрацію в Оттаві, де 7-го листопада 1967 р. демонстранти, з нагоди большевицького «50-річчя жовтня», кинули пляшку-дві чорнила, розбили шибку-дві у советській амбасаді і, може, зробили якийсь докір котромусь ікроїдові.

— Який жа-а-а-ах! Били вікна і кидали пляшками з чорилом! — загули "активні" в нашій громаді.

— Це некультурно, аморально і шкодить доброму українському імені в світі! — підхопили деякі часописи (особливо ті, що репрезентують організації, які ні чорта не роблять на еміграції). Навіть бабуні "Свобідна" і "Народна" не втримались — "вільно" лайнулись...

І сидять тепер облаяні севеушники і бандерівці тай журяться... Ні до кого їм голови при-

хилити, нема кому свою печаль повісти. Усі "демократи" проти них!

Ні, не всі! "Демократи" з Москви їх не-обачно виручили. Москва у своїх "Правдах" та "Ізвестіях" так роздула ту демонстрацію, що слава про них покотилася по всіх просторах СРСР... І десь, у глухому концтаборі на Си-біру, не один українець, прочитавши советське криве повідомлення, загорівся вогником націо-нальної гордості і мовив:

— Славно, хлопці! Добре зробили, що на-шим московським катам зіпсували свято у Ка-наді... Україна всюди живе!

А як же з мораллю?

З мораллю є так: якщо у цьому демокра-тичному світі є морально серед білого Божого дня вбити президента держави, є морально по-грабувати і спалити місто, є морально спалити державний прапор і парадувати з прапором ко-муністичного в'єтконгу перед урядовим держав-ним будинком, то ХТО ПОСМІЄ СУДИТИ УК-РАЇНЦЯ за розбиту шибку і кинену пляшку з чорнилом?..

В Україні є звичай: коли хто говорить якусь недоречність, тому тичуть під самий ніс дулю — щоб далі мовчав і не виглуплювавсь.

І якщо севеушники і бандерівці такої ду-лі своїм "моралістам" не дадуть, то поневолена у московському ярмі Україна їм того напевно не забуде!

Без весілля, без музик

Родилась Рада у степу. Як квіточка кохалась. Росла-виростала та батькові-матері присягала, що звінчається з козаком і звікує над Дніпром, аби українському роду не було переводу.

Та не судилось батьку-матері дочці весілля справляти. Схопилась війни хуртовина і занесла Раду в чужий край — Німеччину. Там вона доросла й на порі стала.

Одного разу чує Рада стук у двері. Відчиняє та й питає:

— Хто ви? Чого хочете?

— Це ми — німці. Приймай старостів! Прийшли посватати тебе, Радо, за москаля Власова. Він хлопець бойовий, генерал. Православний, як і ти. Наш гер Гімлер повинчає вас на рушникові "Празьський маніфест" і тимчасово поселить у РОА. А колись, по війні, переїдете у Росію настало.

Рада спочатку налякалась і не могла слова вимовити. А згодом, опам'ятавшись, старостам відказує:

— Я батькові-матері присягала, що вийду заміж за свого козака й житиму в Україні! Тож ідіть з тим, з чим прийшли, а в додачу візьміть ось і цього гарбуза!

І так своїх перших старостів Рада відправила з гарбузом.

Минали роки. Лиха доля занесла Раду ще далі від рідного краю, рідної оселі. У Мюнхен занесла.

Одного разу Рада знову почула стук у двері. Відчиняє і питає:

— Хто ви? Чого хочете?

— Це ми — москалі. Прийшли посватати тебе, Радо, за малороса Гулая. Він хлопець бойовий, генерал. Православний і децю розмовляє по-хахляцькому.

— Та ж він яничар і ніякий піп не повин-
час! — скрикнула Рада.

— Не треба пона, — кажуть старости. —
Рабин повинчає на рушникові "Східняк", який
редактор Вейнбавм під ноги вам постеле, а ба-
гаті жидки із Нью-Йорку вам весілля справлять
у клубі "Американський Комітет". Опісля по-
селитесь у КЦАБ-і і житимете аж до пори, коли
в Росію можна буде переселятись.

Придивилась Рада до пристаркуватого ге-
нерала, а з нього вже порошок сиплеться і ла-
даном тхне. Потім сердито ханнула гарбуза і
тиць Гулаєві:

— Бери, старче, оцю "вишеньку" та йди
шукай собі до пари!

І вдруге Рада відправила старостів з гарбу-
зом.

Деся за рік-два Рада знову почула знайомий
стук у двері. Відчиняє, а то знову старости.
Питає:

— Хто цим разом?

— Це знову ми — москалі. Старости. Прий-
шли посватати тебе, Радо, за малороса Бога-
тирчука. Він хлопець бойовий, шахист. Пра-
вославний і трохи розмовляє по-хахляцькому.

— Але ж він яничар і піп не звінчає! —
відказала Рада.

— Не біда, — кажуть старости. — Рабин
повінчає на рушникові "Федераліст-Демократ",
а господін Голдвін справить вам весілля в От-
таві; і поселитесь у ОУФД та мирно житимете
аж до переїзду в Росію.

Рада знову задумалась. У шахистові вона
не вбачала собі чоловіка. До того ще і янича-
рисько, і майбутнє якесь невиразне... Піднес-
ла шахистові гарбуза і каже:

— Не хочу тобі дружиною стати. Батько-
матір проклянуть. Візьми цей український тра-
диційний дар і з Богом!..

І втретє Рада відправила старостів з гар-
бузом.

Рада пам'ятала свою присягу батькові-мате-

рі, не хотіла за москалів і яничар заміж виходити. Усе виглядала нареченого з України, знад Дніпра. А він не приходив... Іноді задивлялась через океан, в Америку. Думала, може земляк Добрянський з УККА або хлопці з КУК-у старостів прийдуть... Минали роки, а старостів не було. Сумувала Рада. Коса біліла. Старілася...

Аж оце недавно Рада почула довгожданний стук. Відчиняє і вже не питає, бо бачить що старости.

— Ласкаво заходьте! Хто будете?

— Москалі! Прийшли тебе, Радо, сватати. Правда, по дорозі сюди нас спіткало нещастя: жених нагло вмер і ми, щоб уже не вертатись, на його місце підставили господіна Голдвіна. Пізнаєш же його — він колись приводив генерала Гулая, а пізніше шахіста Богатирчука до тебе у свати. Ну, а тепер і сам прийшов! Давай мерцій хустку і рушники!

Цим разом Рада подала хустку і рушники. Не хитрувала більше. Час, як кажуть, взяв своє. Небаром по заручинах відбувся і шлюб. Церемонія мала місце у клубі "Парижський Бльок". Молодят, кажуть, вінчав якийсь рабин на соціалістичному рушникові "Кронштадтські Тези", що залишив їм у спадщину покійний Петров-Скиталець. Новоженці тимчасово житимуть при Кронштадтській Групі, а пізніше вже, як повідомляє "Бюлетень" українського інформ-бюро Державного Центру, вирішать всеросійські Установчі Збори, де вони будуть — чи в Україні, чи в Росії, чи в Ізраїлі.

І так, нарешті, наша Рада вийшла заміж. Без весілля, без музик.

Відкриваємо Америку

Христофор Колумб завдав нам лиш мороки своєю Америкою! Він, відкриваючи її, прорубав такі вузькі двері, що ніхто з нас, вигодований на гречаниках, картоплі й цибулі з салом, ніяк крізь них не пролізе — щоб і собі відкрити Америку.

Відкриваємо, відкриваємо й відкриваємо тую Америку, а вона все для нас закрита!

Вже й штурмували її, капосну, поодиночі, групово і навіть всенькою громадою, а вона ані руш!.. І все через ті кляті вузькі двері.

Наші науковці навіть чуби свої взаємно пообскубували, вовтузячись під дверми. Але крізь двері ніхто із них таки і не проліз — і по днесь не знаємо як United States of America буде по-українському.

Науковці кажуть дієприкметника "United" ніяк не можна перекласти на об'єднані, з'єднані, сполучені, спільні, союзи, федеральні; кажуть: іменника "States" ніяк не можна перекласти на стейти, штати, стани, держави, провінції, області. Немає, доказують, відповідних слів в українській мові, щоб "United States" назвати по-нашому. Лише, слава Господеві, із словом "America" у нас все в порядку, без катавасій. Не відважуємось перекладати. Бо побоюємось, що як перекладемо, то й не встане!

Не думайте, Шановні Читачі, що й мові ця проблема — відкривання Америки — совісти не гризе. Гризе! Оце знову начитавшись у газетах дискусій про це саме, я так розлютився, що не втерпів і побіг аж до сусіда мурина. Прибігаю й кажу:

— Ти, мурино, скорше ніж я до Америки прибув. Скажи, як по-твоєму зветься "United States"?

— Uncle Sam! — відповідає мурин.

— Онкель Сем?! — скрикнув я. — Та ж ми по-українському можемо назвати просто: Дядько Семен! Ти... ти... ти, — кажу до здивованого мурина, — сам один полагодив те, чого ніхто із 50-ти мільйонів нас у всьому світі не потрапив!..

Дядько Семен! — як це просто. Чи є в українській мові ще більш відповідна й милозвучніша назва для "United States"? Ні, немає.

Тож раджу всім, хто ще не визнав нічиєго авторитету щодо назви Америки, полюбити нашого Дядька Семена; і раз на завжди покінчити із отим сміхом — відкриванням та закриванням Америки. Зробімо це хоча б для пристойности. Бо ще чого, американські мурини назовуть кожного з нас українською ступою (ступа і stupid — звучить однаково і означає однаково!), якщо...

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ

Було це давно. Років десь двадцять з гаком. Жив на світі такий собі чоловік Адольф. Повідають, він був дуже жорстоким диктатором у одному царстві. Люд, кажуть, голодом морив, газом труїв, вогнем палив, водою топив, кулями вбивав, живцем закопував. Мільйони хрищених і нехрищених душі у царство небесне та пекло земельне спровадив... Вкінці, кажуть, і своє грішне життя власноручно вкоротив. Котюзі по заслугі!..

Було це колись. Років двадцять тому. Старші люди ще пам'ятають. А молодше покоління не знає. Воно тоді не жило. Диктатора не бачило.

І зажурилося одне старше покоління над молодшим поколінням: як це так, мовляв, молодь лісом росте, до школи йде, життя в свої руки бере, а про Адольфа ані гадки!

— Молоде покоління нічого не знає про Адольфа! — кричать одні.

— Воно мусить знати! — кричать другі.

— Навчити його! — кричать треті.

І труснуло старе покоління своїми кишенями! І за мільйони банкнотів видрукувало величезну масу книжок про Адольфа; випродукувало багато кінофільмів, організувало "судові процеси", запровадило в радіо, телевізію, журнали, газети і навіть у кльозети "дух Адольфа"...

Хай, мовляв, наше молоде покоління читає, слухає, дивиться, вчиться і... наслідує!

І молоде покоління читає, слухає, дивиться, вчиться і наслідує, так як кажуть їм старші: організовує такі клуби, одягає подібну уніформу, чіпляє на рукав щось як "свастику", а навіть стає в колони і з прапорами та портретами йде на вулицю; а на вулиці вже вимальовує

“закенкройци” на своїх синагогах; б’є віхна по крамницях і, якщо хто із старшого покоління чинить опір, кричить йому “Гайл!” га п’ястукон заїжджає в пику!

Словом, наука не йде в ліс. Все відбувається так, як за небіжчика Адольфа. Лише його самого немає. Ще треба трохи почекати, кажуть.

Однаке деяка частина старшого покоління нетерпеливиться і вона вже тепер починає хором кричати:

- Адольф ожив!
- Дух Адольфа поміж нами!
- Фашисти “зажігають міровую войну”!
- Реваншизм!
- Фашизм!
- Антисемітизм!
- На суд молоде покоління!
- У в’язницю молоде покоління!
- Ря-ту-у-у-й-те-е-е-е!..

Політична помилка Сталіна

Добрий політик завжди дивиться у корінь — щоб правильно орієнтуватись. Інакше він легко може опинитись на возі чужих політичних ілюзій чи махінацій і стати політичним сакером, як кажуть американці.

Такими сакерами являються "заступник голови міністра УРСР" Тронько та "вчені" Юренко і Дубина. Це пізнати по тих політичних снах рябої кобили, які вони раз-у-раз виписують у газеті "Вісті з України" відносно репрезентації УРСР в Об'єднаних Націях.

Кого Тронько дурить — себе чи нас?

А може Тронько справді не знає, як "його" УРСР опинилася в ООН та що вона там робить. Тоді хай послухає наступне:

Був це час, коли гітлерівський "Третій Райх", обернутий американськими бомбовиками у руїни, лежав на лопатках і не міг вже встати; а советська армія босоніж "победоносно" перла на Захід, щоб якнайскоріше і якнайбільше завоювати земельки для "матушкі" Росії...

Нагромадивши тієї земельки аж поза Берлін, Сталін зажурився. І не без підстав. Бо комуністичні партії завойованих держав поводитись "неслухняно": вони, не питаючись "отця народів", по-своєму об'єднували свої держави в окремі економічні федерації, на власну руку укладали різні взаємні договори. Сталіна це дуже дратувало, бо він для них, комуністичних дурнів, мав свій плян!..

Одну за другою комуністичну делегацію Сталін викликав до Москви на "дискусію". Фактично викликав на "обробку", так як московський плян для держав "народніх демократій" був у кишені Сталіна уже готовий і вимагалось лише формальної апробати того пляну збоку "урядів" — комуністичних партій завойованих

держав. Під час тих "дискусій" Сталін мав біду лише з югославською компартією, яка уперто обстоювала своє право бути незалежним господарем своєї держави. Упертість югославів Сталін пробував зломити "підкупом": радив Югославії об'єднатися з Болгарією і потім проковтнути Альбанію, подібно як Росія проковтнула Латвію, Литву і Естонію. Коли ж югослави не розуміли слова "проковтнути", то Молотов встав ізза столу нарад, роззявляв рота і жестом руки показував як треба ковтати...

Ніч з 10-го на 11-те лютого 1948 року була рішальною. Тієї ночі Сталін скликав делегації компартій "народних демократій" до свого бюро у Кремль і там їм продиктував свій плян, який не підлягав жодним дискусіям більше. Мілован Джілас, що був присутній на тій рішальній нараді, у своїй книжці "Розмови з Сталіном" (ст. 177-8) про те пише так:

«...Сталін акцентував: "Ні, насамперед федерація поміж Болгарією і Югославією, а вже тоді обидві — з Альбанією". І потім він додав: "Ми думаєм, що федерація повинна бути сформована поміж Румунією і Угорщиною, а також Польщі з Чехо-Словаччиною".

Дискусія втихла на хвилину. Сталін не розгортав цього питання про федерацію далі. Пізніше він повторив, у формі директиви, що федерація поміж Югославією, Болгарією і Альбанією повинна бути сформована негайно. Однак, із його сформульованої позиції й, одночасно, із подібних натяків советських дипломатів виходило, що советські лідери також фліртували думкою, щоб визнати Советський Союз шляхом об'єднання його з "народними демократіями" — УКРАЇНА з УГОРЩИНОЮ і РУМУНІЄЮ, БІЛОРУСЬ з ПОЛЬЩЕЮ і ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНОЮ, в той час як БАЛКАНСЬКІ ДЕРЖАВИ мали б об'єднатися з РОСІЄЮ! (підкресл. моє — А. Ч.)

Проте всі ці приховані і гіпотетичні пляни могли означати лише одну певну річ: Сталін шукав розв'язок і форм для східно-європейських країн, щоб зміцнити і забезпечити московську домінацію та гегемонію на довгий прийдешній час.»

Сталін і його “соратники”, виходить, боялися, що не втримають завойованої земельки, і тому шукали якихось налігачів — щоб ново-завойовані держави налігати і прив'язати до СРСР. Тими НАЛИГАЧАМИ мали б бути УССР, БССР і РСФСР! А щоб УССР і БССР були хоч трохи схожі до “народніх демократій”, то Сталін впер їх аж у Об'єднані Нації! Без РСФСР. Бо членство Росії в ООН викликало б лише міжнародню конфузю щодо російської ідентичності СРСР (СРСР і Росія мало бути те саме!).

Нинішня присутність УССР і БССР в ООН — це наслідок і залишок політичної помилки Сталіна. І хоча ні УССР ні БССР не сповняють на тій міжнародній арені жодних національно-репрезентативних функцій, а є лише папугами московської репрезентації, все ж таки вони своєю присутністю там дуже псують кров москалям. І московські імперіялісти не простять помилки Сталінові ніколи...

На ЕКСПО-67 у Канаді москалі вже не повторили помилки Сталіна — і УССР та БССР світові не показали (навіть у формі павільйонів). Натомість були привезли і показали політичного сакера Тронька, який навіть не знає, чи існує в межах Росії хоч одна українська школа. Отакий із нього задрипаний “міністер”!

“Як повстане китаєць...”

Моя петисьменна баба була дуже кмітливою. Вона багато всячини знала і мала хист переказувати свої знання іншим. Одна із її політичних прогноз пережила навіть її саму й аж тепер почала стукати в двері історії. Баба колись, було, казала мені: “Як повстане китаєць, то буде й світу кінець”. Що то за “китаєць” (з наголосом на “є”) і чому “світу буде кінець” — я, будучи малим ще, так і не знав і в баби не допитувався...

Під час побуту советської бригади Колосової в Америці один мій знайомий земляк прислав мені листа. Спочатку земляк описав мені про офіційну зустріч з бригадою в його місті, а потім про приватну зустріч у себе в хаті, де він прополітикував з кількома політруками над пляшкою оковитої аж до других півнів. У підсумку того всього він написав: “Ми точно встановили, що вони їздять і чистять запілля, бо буде війна з Китаєм. Їм краще мати нас приятелями, як ворогами...” Закінчуючи листа, додав, що один із політруків є особистим приятелем Шелеста і казав, що “як він приїде, то Шелест негайно прибіжить додому і буде розпитувати про поїздку...”

Я всміхнувся, прочитавши листа. От, думаю, добре було б записати ту хатню розмову “тейпрекордером” і послати Мао Тсе-Тунгові в Китай. Хай би послухав, з якою місією і до кого Москва посилає свої бригади в Америку. Червоно-гвардійці напевно обкружили б советську амбасаду і крізь гучномовці день і ніч грали б ту розмову для москалів!

Баба моя правду казала. Китаєць уже повстає і жахає довколишній світ. Особливо в “безстрашних” большевиків у Москві тепер серця тіпаються... Чи мій земляк також, наляканий політруками, настрашився і став ще один приятелем?

лем Шелеста проти китайців? — не знаю; але я то так перелякався тих китайців, що відразу, без бою, здався до них у полон! Навіть запропонував китайцям свої послуги — писати статті до їхньої газети "Пекінський народній щоденник".

Одну таку статтю під назвою "Московські шовіністи" подаю тут, читачам для прикладу. Стаття читається:

«Проповідь расової ненависти до "білих", проповідувана Москвою між афро-азійськими народами, не перешкаджає москалям стосувати політику спотуженої дискримінації ряду не-московських національностей, що заселяють ССРСР. Всього в ССРСР живе понад сто сорок мільйонів не-москалів... Найбільшими національними одиницями є національні республіки (тепер їх всього п'ятнадцять). Інші національності дістали тільки "окружні" та "волосні" права. При тому, розмежування республік, округ провадилося в той спосіб, щоб у максимальній кількості розпорошити національні меншості, нарушити їхню територіальну і господарсько-політичну компактність. Частину українців, наприклад, що в основному живуть в автономній УССР, "розквартировано" в інших автономних "підрозділах", що в УССР не входять. Українці мають декілька поселень і у прикордонних районах з Китаєм.

Майже всі адміністративні і партійні становища в національних республіках займають москалі, діловодство ведеться виключно московською мовою, а національна мова в школах залишена лише в перших роках навчання. А навіть організовані Москвою і широко реклямовані "університети національних меншостей" готують не так кадри для занедбаних у культурному відношенні народів, як радше московських емісарів для русифікації немосковських культур, провідників політики великомосковського шовінізму на місцях. Переслідування національних звичаїв велось під претекстом боротьби з

“буржуазною культурою”. А починаючи з 1964 року, журнал “Коммунист” не раз твердив, що остаточна мета національної політики СРСР — “повна ліквідація національних особливостей та відрубностей”. Іншими словами, косигинці-брежньовці, відкрито кинувши виклик марксизмові-ленінізмові і в цій ділянці, проголосили своєю метою асиміляцію не-московських народів».

Ну, як — чи сподобалась вам, Шановні Читачі, повища моя стаття? Її, між іншим, дуже легко було писати. Я взяв советську газету “Известия” ч. 78 і лише переписав повище із статті “Пекинские шовинисты”, замінивши тільки кілька слів, як от: з “Китай” на “СРСР”, з “китайців” на “москалів”, з “тібетців” на “українців” і так далі. Вийшло непогано — правда?!

Правда, я в цей спосіб порушив журналістичний кодекс наших “високо-етичних” журналістів. Але, думаю, від цього світові не прийде кінець. Бо насамперед повинен прийти кінець московському імперіялізмові, який так обгидив наш світ, що й чорти від нього відцуралися! І пророцтва моєї баби можуть ще й не збутися. Хібащо москалі не схотять віддати китайцям їхнього Сибіру...

“Вісті з України” — найбільша нісенітниця

Які у світі є бандити? — Всілякі: чорношкірі, червоношкірі, жовтошкірі і білошкірі — це за расою; є інтернаціональні мафії бандитів, серед яких комуністична мафія найчисельніша; є імперіялістичні бандити, серед яких московські бандити найбільше знані у світі. Недавно газета “Вісті з України” відкрила, що є ще і національні бандити. Ці останні виключно усі українського роду. І то бандити не прості, а — золоті!.. Про одного такого золотого бандита, що живе в Америці, “Вісті з України” у ч. 9 (395) пишуть:

“...Мабуть у вечірню пору його можна зустріти на вулиці міста Сіракузи, що в штаті Нью-Йорк, або на березі ріки Мохоко чи озера Онтаріо. У своїх листах він пише, що живе на широку ногу, що у його домі завжди повно гостей. Любить похвалитись своїм багатством. Він власник кількох будинків, роз'їжджає на шикарному лімузині. Але, мабуть, він і найвірнішим теперішнім друзям не признається, яким способом здобує це багатство.

... в Америку погнали не злидні. Туди він втік від справедливого народного гніву, встигнувши захопити з собою награбоване золото ...”

Прочитав я цей “кавальчик” та й думаю: бачив у житті різних бандитів, а золотого ні разу; давай поїду у Сиракюзи і подивлюсь на те диво!

... Приїжджаю до золотого бандита, а у нього усе так, як у газеті написано — є будинки, люксовий автомобіль, гарний моторовий

човен і всяка-всячина. Запросив мене бандит у господу та каже дружині:

— Марино, згадай хто до нас приїхав!

Марина пильно подивилась, а потім:

— Андрі-ї-ю! — і, підбігши, обхопила мене обома руками кругом шиї...

Майже до самого світанку просиділи за багатим столом, випиваючи та згадуючи минуле, розмовляючи про сучасне. Не поминули згадати і "Вісті з України". Про редакторів цієї ніби української газети, яка цілево захищає німецьких фашистів і московських імперіалістів перед українською правдою, господар казав:

— Дурних дурний піп хрестив! А редакторів "Вістей з України" навіть дурний не охрестив, бо їм, атеїстам, мала честь до попа... Я те їхнє "писаннячко" переклав на англійську мову, розмножив і розповсюдив серед робітників на заводі, де працюю.

— І яка ж їхня реакція? — питаю.

— Велл, — кажуть мені американці, — ми знаємо, що ти сюди приїхав без пеня; ми змогли тобі влаштуватись у нас тут на працю; наша кредит-юнія дала тобі невеличку допомогу спочатку; опісля, як трохи підробиєсь, ти купив собі авто; пізніше як будувавсь, знову брав позичку у кредит-юнії, а дехто із наших бойсів навіть допомагав тобі при будові. І те, що ти маєш будинок, авто і човна — це жодне багатство! У нашій компанії кожний бом все це має. Ті рашенс справді натс, коли про тебе таке понаписували... Чому ти їх не постріляв?

— Ти, мабуть, своїх американців золотом підкупив, — жартую.

— Золото? Це одна із нісенітниць, щоб "замазати" ідею українського національного визволення, за яку наші повстанці боролись і вмирали. Зрештою, тупицям із "Вістей України" можна поставити аналогічний запит: якщо ми грабували золото у "радянців", то звідки у "радянців" воно з'явилося — у кого вони награвували? У Сталіна?! У бідних колгоспників не було навіть путящого одягу, а не то що золота.

— По-моєму, — кажучи йому, — сама газета “Вісті з України” є найбільшою нісенітницею. Де у світі — у якій країні — є ще подібна газета, щоб: була ПРОТИ національної державності свого народу; була ПРОТИ вибирання народом свого уряду; була ПРОТИ своїх закордонних консулятів; була ПРОТИ свого державно-національного війська; була ПРОТИ свого державного судівництва; була ПРОТИ своїх національних грошей; була ПРОТИ національної пошти; була ПРОТИ рідної школи; була ПРОТИ рідної церкви і була ПРОТИ визнання мови, якою говорить рідний народ, державною мовою? А якщо до цих “проти” ще додати факт, що українців в Україні ця газета називає куркулями, ворогами народу, а українців поза Україною шельмує фашистами, нацистами, зрадниками, шпигунами, злодіями, покидьками, грабіжниками, бандитами і подібною гідотою, то — який у світі прищелепок назве цю газету УКРАЇНСЬКОЮ? Такої нісенітниці — як “Вісті з України” — не знайти у жодній вільній країні світу!

А знаєте чому? Бо “Вісті з України” видають комуно-московські імперіялістичні бандити. І для них усяка брехня є оправданою, якщо досягає мети.

3 2

1

ДРУГА ЧАСТИНА

Цар голий!

*Дивишся, слухаєш і дивуєшся...
Брежуть у живі очі! І вже півсторіч-
чя!.. А люди? А люди мов подуріли:
мовчать. Звикли бо. Звикли вже ба-
чити царя голим і звикли чути брехню,
що ніби цар зодягнутий у якісь не-
звичайні чарівні шати.*

Цар же голий-голісінький.

*Порожні, і давно стерті на совет-
ско-пропагандивній шарманці, "без-
смертні полум'яні ідеї" Леніна про
"щасливе людство" — це лише грубий
фарс, яким московські імперіялісти
увесь час криють цареву наготу. І ні-
що інше.*

Хто такий Ленін?

*Ленін — жидо-москаль. Або "Вели-
кий син великого російського народу",
як кажуть самі ж москалі.*

*Ленін — імперіяліст. Він урятував
Московську імперію від розвалу, оду-
ривши повсталі народи ідеями інтер-
націоналізму, загнавши ті народи зно-
ву у стару московську кошару.*

*Ленін — шовініст. Він на усіх мос-
ковських шовіністів накинув тогу ко-
муністичної партії та доручив їм ста-
рий царський трон.*

Ленін — терорист. ВЧК-ЧК-НКВД-МВД-КГБ — це той ленінський поліційний “ланцюжок”, що кривавим терором нині тримає Московську імперію-СССР вкупі.

Це — справжній Ленін. Без усяких фантастичних шат!..

У цьому році забагнулось червоним московським імперіялістам справляти свято голого царя — святкувати 100-річний ювілей народження Леніна. Але як? З усією імперіяльною помпою! І під свист імперіяльного нагая...

Гнітюче враження.

Дивишся, слухаєш і дивуєшся: чому це “свято” не відбувається десь у божевільні? Чейже у голові нормальної людини немає місця на таку амораль.

Цар же голий!

Здобутки жовтня, про які “забули”

Російські комуно-імперіялісти, святкуючи 50-річчя жовтня м. р., не згадали всіх здобутків того жовтня. А треба ж. Бо як-не-як, а ті жовтневі здобутки такі великі й чисельні й годі з ними розминутись.

От, наприклад, хоч би в Україні. Чого там отой жовтень не наздобував! Ось тільки послушайте:

За царату Україна була колонією Росії й називалась “Югом Росії”. В 1917-18 роках український народ визволився із “тюрми народів” — Російської імперії й створив свою національну незалежну державу — Українську Народню Республіку. Три роки кацани воювали проти українців, заки збройно збороли УНР й встановили в Україні свою владу жовтня. Здобуток жовтня — нині Україна знову є колонією Росії й називається “южним краєм”.

За царату адміністративне управління України було російське. Здобуток жовтня — нині адміністративне управління України знову російське (“уряд”, суд, військо, поліція, пошта, телеграф, телефон, радіо-телевізія, валюта і друк — все російське, під контролем росіян).

За царату все господарство України підлягало Росії. Здобуток жовтня — нині знову все господарство України підлягає Росії.

За царату Росія грабувала Україну економічно, торгувала багатствами української землі з чужими країнами і гроші забирала у свою — російську — кишеню. Здобуток жовтня — нині Росія знову грабує Україну економічно, торгує з чужинцями і гроші гребе собі.

За царату всі шляхи комунікації в Україні були російські. Здобуток жовтня — нині в Україні всі шляхи комунікації — сухопутні, залізничні, водні і повітряні — знову російські.

За царату українців називалось "малоросами". Здобуток жовтня — нині українців звуть "советськими людьми".

За царату Україна русифікувалась. Здобуток жовтня — нині Україну знову русифікується.

За царату російська мова в Україні була панівною. Здобуток жовтня — нині в Україні російська мова знову є панівною мовою.

За царату в Україні школи були тільки російські. Здобуток жовтня — нині кожній школі в Україні накинено російську мову.

За царату в Україні була російська православна церква. Здобуток жовтня

— нині в Україні дозволена тільки російська православна церква.

За царату в Україні було введено кріпацьке рабство. Здобуток жовтня — нині в Україні введено колгоспне рабство.

За царату українців змушувано служити в російському війську, воювати і вмирати за "веру, царя й отечество". Здобуток жовтня — нині українців знову змушується служити в російському війську, воювати і вмирати за "комунізм, вождя і родіну".

За царату українців переслідувалось національно, культурно і політично — і валками виселявано на каторги Сибіру. Здобуток жовтня — нині знову українців переслідується національно, культурно і політично — і мільйонами виселяють у сибірські в'язниці та концтабори, внаслідок чого жовтень закатрує аж третину української нації.

За царату Тараса Шевченка переслідувано — заборонялось йому жити в Україні, заборонялось йому писати й малювати, а людям заборонялось його твори друкувати й читати. Здобуток жовтня — нині в Україні Шевченка далі переслідується — робляться різні перешкоди людям відвідувати його могилу в Каневі, заборонено народні

врочисті зібрання біля його пам'ятників, заборонено Шевченків вітраж у Київському університеті, твори Шевченка видаються тільки під російською цензурою (видається тільки "вибране") .

Отже, висновок: що здобув жовтень за 50 років для Росії? — Здобув те, що Росія під час революції 1917-го року була втратила. Він (жовтень) подарував Росії знову її колонію "Юг Росії" — Україну. Це незаперечний факт!

Тепер запит: чому ж росіяни, святкуючи 50-річчя жовтня, "забули" згадати ці здобутки жовтня? Відповідь: їм страшно було це зробити... Вони, натомість, витягнули на вулиці міст страшенний арсенал зброї та військової жахали український та інші уявлені народи терором. Бо ті народи бунтуються й не хочуть бути у російсько-імперіалістичній раковині — ССРСР.

А демонстрація терору — це жодне свято!

Гвалтування в трьох вимірах

ПЕРШИЙ ВИМІР

1945-ий рік. Московсько-советські війська "визволили" Чехо-Словаччину. На вулиці Праги московський солдат упіймав чеську дівчину, звалив її на хідник і... Ідеальне видовище: чешка несамовито верещить, а москаль "любовно" гвалтує її на хіднику красної Праги серед білого дня, поставивши під стіну свою гвинтівку на сторожі "руської слави"; прохожі гордовиті чехи — свідки того брутального акту — обурюються, відвертаються, обходять другим боком вулиці, навіть визукують: "То нені жодна культура!" і... нічого не роблять. Хай, мовляв, чешка верещить! Адже не їх москаль гвалтує...

ДРУГИЙ ВИМІР

1968-ий рік. Чехо-Словаччина. Московський мордоворот звалився усією силою своєю на країну чехів і словаків і "любовно" гвалтує всю країну на очах усього світу. Ідеальне видовище: чехи та словаки з ненавистю люто плюють в пику московському мордоворотові, ганьблять мордоворота фашис-

том і тварюкою, кидаються під танки, а... московський мордоворот упевнено роздавлює їх залізними гусеницями; вільні народи світу обурюються, відвертаються і . . . нічого не роблять. Хай безборонна Чехо - Словаччина верещить. Адже роз'юшений московський мордоворот їх усіх ще не гвалтує.

ТРЕТІЙ ВИМІР

У зв'язку з чехо-словацькою трагедією військові кола НАТО відбувають одну таємну нараду за другою. Причина: американському народові через телевізію пояснено так (цитую): «Московський імперіяліст попав у сказ і як собака крутиться в колі, ловлячи свого хвоста. Треба вважати, щоб він не вискочив із того свого кола». І, зрозуміло, не кинувсь гвалтувати усіх і вся на світі! А це останнє, як би трапилось, то потягло б за собою найбільшу у світі кризу: не було б більше кому уже обурюватись і відвертатись, а довелося б геть усім лягати на хідниках світових столиць під гвалт московського мордоворота. Це була б, кажуть, третя світова війна. Але для згвалтованих — жодне страшилище. Їм нічого втрачати.

“Внутрішня справа”

Двадцять років тому люди доброї волі написали Загальну Деклярацію Прав Людини для захисту поневоленої та скривдженої людини в світі. Написали і поклали на стіл в Об'єднаних Націях для підпису. І хто ж, думаєте ту Деклярацію насамперед підписав? Першими кинулись і підписали найбільші злочинці людиновбивства в світі — московські імперіялісти ССРСР! Зрозуміло, що після підпису московських імперіялістів ту Деклярацію могла підписати вже і свиня...

Питається: чому московські імперіялісти підписували міжнародню Деклярацію на захист прав людини і, у той же самий час, у себе в ССРСР напишали концтабори, в'язниці і могили живими й закатованими в'язнями - невільниками?

Відповідь: щоб ту Деклярацію Прав Людини звести нанівець, щоб не заважала та Деклярація чинити далі злочинства над людиною і, одночасно, щоб перед світом мати сяку-таку гуманну пику — ось чому!

Кого ж та Деклярація Прав Людини тепер у світі захищає? Нікого. Бо як тільки хтось зважиться застосувати Деклярацію на захист деь скривдженої людини чи поневоленого народу взагалі, то "протектор" чи поневолювач зразу схоплюється й кричить: "Не лізьте! Це моя **ВНУТРІШНЯ СПРАВА!**" А оскільки на земляній планеті нема ні людини ні народу, щоб деь висіли б у повітрі і не знаходились у нутрі тієї чи іншої держави і не були б "внутрішньою справою" кожної держави, то Деклярація не має кого й захищати. "Внутрішня справа", бачте, виперла Деклярацію у космічні простори!...

На грішній же землі вбивці-імперіалісти Деклярацію цинічно вживають для маскування своїх злочинів. От, наприклад, вони вчепилися маленьких малорозвинених народів Африки та й цькують їх на взаємне кровопролиття, самознищення, пхаючи їм різного типу зброю з усіх боків. І все це чинять під гаслом захисту прав людини, в дусі Деклярації!

Цього — 1968 — року, в квітні мі-

сяці, делегації держав, що підписали згадану Деклярацію, з'їхались до Тегерану на Міжнародню Конференцію Людських Прав. Про що ж вони там конферували? Може про людські права? Не будьмо наївні. Вони там могли говорити про все, але тільки не про захист людини. Бо останнє — це “внутрішня справа” кожної країни і ніхто не зважувався взаємно наступати на болючі мозолі. А коли делегація вільних українців (емігранти), озброївшись твердими документами про терор московських імперіялістів над українською людиною в московській кошарі ССРСР, прибула до Тегерану і хотіла б, щоб Конференція розглянула отой злочин, то московські імперіялісти поспішили нашій делегації виставити свого підручного кагебіста В. Г. Сокурєнка, який пригрозив: “Ми сильніші від вас. Ми маємо довгі руки!” Іншими словами: мовчіть про людську кривду і Деклярацію Прав Людини, бо інакше ми — московське КГБ — всадимо вам кулю десь ізза рогу!

Отак, мовляв, треба розуміти дух Деклярації.

Я, звичайно, не про дух Деклярації думаю. Бо його нема. Натомість маю на увазі папір... Недавно один наш дядько вертався назад у ССРСР після щасливих відвідин своєї рідні в Америці й перед виходом із хати відкликав дочку набік і ніяково їй шепче: "Вклади мені, дочко, ще отого паперу... Бо у нас нема". Дочка спочатку зашарілась, а потім усміхнулась і виконала останнє батькове бажання — впакувала йому у валізу ще й звій туалетного паперу.

Тому я і думаю: чи не варто б папір, на якому написана ота Деклярація Прав Людини, переробити на туалетний і послати нашим дядькам у поневолену Україну?.. Якийсь же пожиток мусить бути із тієї Деклярації.

Танок московської стріптизи

Може "Московський Большой Балет" і большой, але московська стріптиза Пропганда таки ще більша! Бо остання потрапить відтанцювати на міжнародній сцені такі "фокуси", що не тільки "Большой", а жоден балет у світі не утне. Стріптиза, що вже танцює, так танцює! Як ото у Шевченка: "і задком, і передком!" Стачить лише московським червоним царям заблагнути підняти температуру юдофобства і україножерства поміж жидами і українцями у світі, як стріптиза Пропганда скидає з себе увесь стыд і вивертає задком: у "суверенній" УССР під фірмою Академії Наук появляється антисемітська книжка Т. К. Кічка "Юдаїзм без прикрас" та під фірмою "Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном" брошура Павла Ковальчука "Антисемітська діяльність українських націоналістів". З розрахунком, звичайно, посіяти ворожнечу поміж українцями і жидами за кордоном.

А вже коли московським червоним царям припече потреба викликати ворожнечу поміж самими жидами, цебто — посварити жидів з сіонізмом, тоді стріптиза повертається передком, зриває останнього "пупка" і показує щось таке, що у кожного жиди аж очі на лоба вискакують!

Ось тільки загляньте у київську "Літературну Україну" за 13-те березня 1970 р. (ч. 20) і там під заголовком "Приборкати агресорів, покласти край злодіянням сіоністів!" побачите, що московська стріптиза тиче усім жидам у світі:

»Ті, хто підписав цей лист, народились, вирости і працюють на Україні. І ми добре знайомі з тим, яку ганебну роль відіграли верховоди сіоністів у роки громадянської війни, йдучи на зговір з Денікіним і Петлюрою, з Пілсудським і Врангелем, з організаторами кривавих єврейських погромів, і в роки фашистської окупації, співробітничавши з гітлерівцями і прирікаючи на муки й смерть своїх "одноплемінників". Трагедія Бабиного Яру назавжди залишиться уособленням не тільки канібалізму гітлерівців, а й незмливної ганьби їхніх спільників і послідовників — сіоністів. «

Бачите, поворот на 180 градусів: погроми жидів за часів громадянської війни — за панувань Денікіна, Врангеля, Петлюри і Пілсудського — це чорне діло самих же жидів (сіоністів), каже стріптиза Пропаганда; нищення жидів, включно з трагедією Бабиного Яру у Києві, за панування Гітлера — те ж саме: злочин жидів (сіоністів), твердить стріптиза. І ці свої твердження

ня завіряє підписами аж 50-ох визначних жидів-інтелектуалів, які нині живуть і працюють в Україні, будуючи "соціалізм" на московсько-імперіялістичний кшталт.

Аж півсотні жидівських інтелектуалів підписали АНТИСЕМІТСЬКИЙ документ!

І комічно, і трагічно.

Комічно: гріхи московських та німецьких імперіялістів жида взяла на себе.

Трагічно: московська стріптиза потанцювала на гробі найбільшого советського жида — Іллі Еренбурга. Він же 6-го жовтня 1962 року, на власній дачі, у підмосковському селищі Новий Єрусалим, гостеві із Америки — рабінові Давиду Б. Голандерові німецькою мовою (щоб нічого не второпав присутній перекладач кагебист) сказав: "Я буду жидом так довго, аж доки не зостанеться хоч один антисеміт у світі Це антисеміт, хто викликає у мене бажання наголошувати мое жидівство".

А у стріптизи Пропаганди, батьком якої був же той самий Ілля Еренбург, виявились, як бачимо, зовсім протилежні бажання. Бажання усіх, хто наголошує своє жидівство, оголосити АНТИСЕМІТАМИ!

На московських ногах

Кажуть, брехня не може увесь світ обійти, бо у неї ноги короткі. Чи ж це нині проблема? Їй можна причепити інші — чийсь ноги! Або просто посадити брехню на людину, що має ноги і може далеко ходити. На людину, у якої мораль вихована брехнею — і брехня в похіді!

Дотепер найбільший прогрес у вихованні брехолюдини досягли московські шовіністи комуністичної партії СРСР. Їхня півстолітня практика в цьому керунку виховання показала, що духовість людини є так само пригожим ґрунтом для плекання брехні, як і, скажемо, плекання правди при допомозі християнства. Експеримент КПСС над московським народом виявив, що увесь народ можна виховати на субордината брехні. Так чи ні, а рекорд КПСС чітко констатує: нині московський народ у брехню вірує, на брехні виховується, з брехнею живе, брехні служить і за брехню вмирає — себто, брехня освячує все життя народу.

Щоб брехня виповнила духовість людини, її (брехню) треба підсунути

людині ще у колиску, коли то немовля ще тягне без розбору усе до себе. Така пора є найкращою нагодою для виховання брехолюдини. У затвердженому міністерством освіти РСФСР підручнику для сьомої класи "Конституція СС-СР" В. Карпінський так і робить: тиче брехню дітям ще на шкільній лавці. А щоб та советська конституція, як твір суцільної брехні, легше ліз у голову дітям, Карпінський мастить її іншою брехнею. Робить це він дуже просто: свій советський "лад" подає під американською вивіскою. І через те у вищезгаданому підручнику московські діти про Америку читають:

«Величезна більшість населення тут живе бідно, не має нічого, крім убогих меблів та одягу, і з кожним роком все більше убожіє... десятки мільйонів робітників і селян... живуть на межі убогости.

Щорічно у цій країні десятки тисяч селянських господарств руйнуються. За 1935-1945 роки тут зруйновано понад мільйон сільських господарств... Тут видаються закони проти робітників... "закон про рабську працю" 1947 року... фактично позбавив робітників права на страйки і на

колективні договори з підприємствами... А коли професійні спілки влаштовують страйки, то буржуазний уряд пускає в рух проти страйкарів озброєну силу — кулемети, панцерні авта...

Мурини... фактично поставлені поза законом. Тут білі можуть вбивати муринів безкарно... муринів... білі дикуни вішають і розстрілюють серед білого дня за те, що вони мурини. А суди, що складаються з білих, виправдовують убивців.

Америка очолює імперіялістичний табір, прагне до всесвітнього панування, як цього прагнула розгромлена фашистська Німеччина.

Найлютішим і найбільш небезпечним ворогом Советського Союзу і всього демократичного табору є імперіялістична буржуазія ЗСА, яка прагне до панування над усім світом...» і так далі.

Навчившись брехати змалку, людина в дорослому віці стає професійним брехуном — себто, брехолюдиною. А московські шовіністи КПСС незаперечний доказ цьому. Їхня вигадана "Заява", у зв'язку з нападом советських військ на Чехо-Словаччину, такий ге-

ніяльний твір брехні, що вартий навіть нагороди Нобля (дивно, чому у цій царині досі ще нікого не відзначено!). Та "Заява" починається ось так:

«ТАСС уповноважений заявити, що партійні і державні діячі Чехо-Словацької Соціалістичної Республіки звернулись до Советського Союзу та інших союзних держав з проханням для подання братньому чехословцькому народові невідкладної допомоги, включаючи до п о м о г у збройними силами. Це звернення викликає загрозою, яка виникла існуючому в Чехо-Словаччині соціалістичному ладові і встановленій конституцією державності збоку контрреволюційних сил, які вступили в змову з ворожими соціалізові зовнішніми силами...»

Аги!.. Ні чехи, ні словаки — усі як стій! — НЕ ЗАПРОШУВАЛИ москалів у свою країну, а до неба кликали, що НЕ ХОЧУТЬ московської окупації. Але москалі нахабно вдерлися у чехо-словацьку країну та ще й "заявляють", що туди їх ВИРАЗНО ЗАПРОШЕНО! Отак збрехали!!!

Хто тепер скаже, що в брехні ноги короткі, коли вона вже не на своїх, а ходить на московських ногах? Ніхто. І брехні, як бачимо, поталанило!

Чорна Рада "великих сил"

Чорна рада — це така рада, де люди з чорною душею обговорюють свої чорні діла, чорні пляни і так далі.

Одна така чорна рада відбулася напередодні святкування "50-річчя жовтня" в 1967 році у Москві. Там, на тій раді, комуно-московські імперіялісти радили тупим американським інтернаціоналістам, як змести з лиця землі національні держави (і денаціоналізувати їхні народи), а на їхньому місці встановити свою гегемонію "великих сил" та забезпечити собі міцне царство в світі. Якою мовою ті мафіяни "великих сил" глаголали поміж собою — видно із статті асистента гол. редактора "Нью-Йорк Таймс"-у п. Солсбури. Автор у своїй статті "Інсайд Раша Тудей" пише:

«"Це очевидне божевілля для З'єднаних Стейтів бомбити Півн. В'єтнам під час так напруженої ситуації з Китаєм", — сказав один визначний совєтський представник. Півн. В'єтнам, твердив він, є потенційний союзник проти Китаю, а З'єднані Стейти, виглядає, не визнають цього.

Юрій Жуков, що був близьким прибічником Хрущова і є коментатором чужоземних справ "Правди", висловився, що ключеві проблеми світових відносин постали з націоналізму.

Жуков вважав націоналізм за найбільше питання в світі. Він вважав, що в Азії, в Африці й навіть в Європі (мав на думці, мабуть, східню Європу) націоналізм являється рухливою силою. Жуков добачував це у зародку арабсько-ізраїльської кризи й в проблемі В'єтнаму. Він вбачав головну помилку ЗСА в нерозумінні націоналізму в південно-східній Азії; й коли б її залишити саму, то Го Чі Мінг та інші північно-в'єтнамські лідери були б націоналістами, іншими словами, опонентами Китаю (ах, яка ж клясична лисячо-московська імперіялістична увертюра для наївних янкі! — А. Ч.).

Проблеми майбутности, він вважав, **НАЛЕЖИТЬ ВЕЛИКИМ СИЛАМ СКЕРОВУВАТИ КУРС ПОМІЖ, НАМАГАЮЧИСЬ РОЗТОРОЩУВАТИ ВИНΙΚАЮЧИЙ НАЦІОНАЛІЗМ, ВЖИВАЮЧИ ЙОГО СИЛИ ДЛЯ АВАНТЮРСЬКИХ ЗАБАВ** (підкрес. моє — А. Ч.). Він вважав, що головною небезпекою для ЗСА є їх намагання розторощувати націоналізм. Це, казав він, може викликати небезпечне розповсюдження війн на зразок В'єтнаму. Погляди Жукова на націоналізм поділяв і колега з опозиційної крайности із советського політичного спектру, чоловік настільки ліберальний, як і Жуков реакціонер.

“Ми просто не доцінювали його (націоналізму) сили”, — казав колега. — “Ми не доцінювали його в східній Європі, наприклад. І ми ще не почали розуміти його сил в Азії. Або в Китаї, в даному випадку.” »

(“Детройт Фрі Прес”)

Завдяки такому “откровенію” ми нарешті краще починаємо розуміти, чому у світі постало стільки авантюристських ЗАБАВ. Наприклад: у Німеччині — ЗАБАВА, в Кореї — ЗАБАВА, в Мадяричині — ЗАБАВА, в Кубі — ЗАБАВА, в Індонезії... Гм, тут ЗАБАВА не вдалася. Індонезійські націоналісти виявилися в тім'я битими й триста тисяч тих (комуністів), що хотіли бавитися, вирізали до ноги!... А в Ізраїлі вийшло ще цікавіше: жидівські націоналісти хитро подоїли “великі сили” і мало що не заставили ті “великі сили” ще й побавитися поміж собою! І не даремно Жуков на чорній раді в Москві “не забув” про жидів. Бо жидова вміє також бавитись! За це москалі з СССР легалізували і під'юджують антисемітську травлю, аби якось жидам донекти. Москаль не любить, як його хтось обдурить.

Інакше у В'єтнамі. Тут знайшовсь дурачок Го Чі Мінг і, завдяки йому, ЗАБАВА йде на повний хід! Інтерна-

ціоналісти з усього світу поплескують Го Чі Мінга по плечах і заохочують бавитись. Ще й китайців хочуть у ту ЗАБАВУ утягнути якось. Бо хитрі китайці, бачте, приготавляють свою власну ЗАБАВУ для — кого? — “великих сил”, а для москалів насамперед. А це страшенно жахає москалів! Москалі ж пам’ятають поговірку: як повстане китаєць (з наголосом на “є”), то (комусь) буде кінець! Не ручаюсь кому, де і коли буде кінець, а знаю лиш одне: із комунізму вийшов пишик, а прогресуючий націоналізм пішов вперед; націоналізм наступив комунізмові на горло і змагає наступити ще й на останню гидру московського імперіялізму, яка у своїй подихаючій агонії ще шукає порятунку в різних ідейно збанкрутованих інтернаціоналістів, запрошуючи їх до спілки влаштовування авантюрських ЗАБАВ проти НАЦІОНАЛІЗМУ. Словом, ідеї протиставлять ся кулак!..

Розвиток мови

За царату люди в Україні були неписьменні. Не вміли ні читати ні писати. Лиш говорили, отак собі, по-своєму і той "свій говір" передавали із покоління у покоління. Неписьменність спасала народ від русифікації. Бо крізь неї русифікаторам було не легко добиратися до української людини, її душі, розуму...

Та »Не той тепер Миргород, Хорол-річка не та«, скажу за П. Тичиною. Та і люди не ті. Нині — через півсторіччя відколи в Україні "На майдані, коло церкви" московська "жовтнева революція" пройшла — наш народ став письменним! Усі вже читають, усі пишуть... Оце недавно я отримав листа від земляка у рідному селі. Земляк пише ні по-українському, ні по-московському, а таким покруччям, що й у жаби очі потріскають від тієї грамоти. Я мерщій сів і відписав йому по-англійському, зазначивши, що "якщо українська мова настільки гідка, щоб нею нам, українцям, розмовляти, то давай порозуміємось чужими мовами!" Мій дотеп триснув ціле село. "Ну ти ж і ненавидиш росіян!" — писав уже інший земляк.

Про розвиток української мови в Україні найкраще відає Спілка Письменників УССР. Це либонь тому, що спільчани найбільше практикують розвиток мови: до рідних батька-матері

на селах розмовляють по-українському, до московських хазяїв по містах — по-московському, пишуть — куди вітер віс — і по-українському і по-московському, а на письменницьких з'їздах завжди співають хвалу Комуністичній Партії і Урядові ССРСР, “вождям народу” і КГБ. А про мову? Про мову, що кричить “Рятуйте!” із московської раковини “соц-реалізму”, їм байдуже. Хай кричить. Адже живем, мовляв, не на національній печі, а у інтернаціоналістами п о б у д о в а н о м у ССРСР-ачі, в якому куди не повернись — всюди раковини. І небезпечно рятувати мову із одної раковини, щоб самому не впасти в іншу — десть у мордовські концтабори чи божевільню. Бідна наша мова! Ніхто її не чує, ніхто не порятує. Тільки ворог, кепкуючи, сміється.

Приклади — у Києві на крамниці: “Рыба, уснувшая во время реализацим, считается живой”; там же на вулиці Боженка: “ПішЕходи! Девіться, куди ви йдете!”; там же у Пуці-Водиці: “Не провадьте самовільних рубок дерев! Будьте обережні з вогнем в лісу!”; в Житомирі у залізнодоро. двірці: “Дежурний по вокзалу”, “Камера ручнсі кладі”, “Діспетчер таксі”, “Оптіческий набор”; у Львові в ресторані: “Жир свиный, уксус з піджареною муксю”, “Ксфейна”, “Яічніца натуральная”, “Естонські блінчіки”, “Дитячий подарок”, карамеля “Космическая”,

цукерки "Ведмедик коссалапий"; оголошення: "Заготконтора приймається метла и покупаєть у граждан по 6 коп. за каждого", або "Баня працює ежедневно в п'ятницю"; оголошення в м. Ізюмі на Харківщині: "У мене іміється свєбодная ксмната. Хсчу іміть мслодсго квартіранта. Желательно одинскаго. Обращаться к Марин Петровсй".

Ну, Шановні Читачі, як вам подобається сучасна "грамотність" населення України? Жахлива — правда?! А це тому, що мова "советського народу" — це мова Леніна, як кажуть комуністи. Ленін же хворів на сифіліс мозку. Через те й у мові розвинувся сифіліс.

Про східню мудрість, розум і Смолича

Одна східня мудрість каже, що голова людини ділиться на чотири клітини. При народженні людини усі ті клітини порожні. А як людина починає жити і рости, то і клітини починають наповнюватися розумом: перший десяток років — одна клітина наповняється, другий десяток — друга клітина (піврозуму у голові), третій десяток — третя клітина, четвертий десяток — четверта клітина. Таким чином, як людині стукне сороківка, вона тоді найрозумніша. Бо має повну голову розуму!

Але після сороківки у людини починається, на жаль, зворотний процес: після п'ятдесятки років одна клітина з розумом випорожнюється, після шістдесятки — друга випорожнюється, після сімдесяти — третя, після вісімдесяти — четверта. І знову людина стає мов немовля. Дитиниться, кажуть. Часто з внуками бавиться на пісочку...

Стільки про східню мудрість.

Тепер децю про самий розум.

Розум не у кожній голові однаковий. В одній голові він з олії (голова, в якій багато олії, кажуть, дуже мудра чи розумна), у другій — з фруктів (садова голова), у третій — з вареників (макітра-голова), у четвертій — з гарбузяного насіння (гарбуз-голова), у

п'ятій — з макухи (тверда голова), у шостій — з капусти (капустяна голова), у сьомій — з полови (нічого не тримається у голові), у восьмій — вітер віє (у голові бракує клепок), у дев'ятій — джмелі гудуть (голова повна фантазій), у десятій — мухи... Цебто, що голова, то й розум! А від розуму вже залежить і характер та поведінка самої людини.

От хоч би взяти товариша Юрія Смолича — агента московського КГБ у Києві. Його розум легко можна скваліфікувати на підставі його ж власної брошури «Мої ровесники». У згаданій брошурі Смолич понаписував відносно наших героїв з-під Крут ось такі бандитизми:

«Їх повело жадання захистити і зберегти вітчизну — таку, якою вона була, — від загибелі та іноземного ярма... Тільки ж вони не відали, що творили: не знали ні що таке справедливість, ані який же має бути порядок. Вони не вміли подумати і про те, що підіймають зброю проти класу... А втім, хіба вони знали, що суспільство складається з... класів, і що то є — клас?

...Лідери націоналізму... використали ці почуття молоді і повели її на смерть. На страшну смерть, найганебнішу — смерть у зраді свого народу.

...Червона армія... рушила на здобуття столиці. Їй на допомогу поспішали послані Леніном пітерські про-

летарі — росіяни і балтійські матроси і українці. Влада націоналістичної контрреволюції була приречена... Симон Петлюра... кинув на останній рубіж перед столицею, під станцію Крути, київських гімназистів, юнаків шістнадцяти-сімнадцяти років. І не один десяток із них ліг трупом під кулеметами свого ж народу. Так націоналістична провокація послала ні в чому не винних юнаків на ганебну смерть — смерть, гірше якої і бути не може: смерть зрадників свого народу. «

(Ю. СМОЛИЧ —
“Мої ровесники”, Київ 1969)

АНАЛІЗА: 1) Бій Крутянців проти московського війська, яке послав Ленін на завоювання відновленої Української Держави, — це був бій ПРОТИ КЛЯСИ, каже Смолич; 2) Смерть гімназистів ув'обороні свого рідного народу — це ГАНЕБНА СМЕРТЬ У ЗРАДІ СВОГО НАРОДУ, каже Смолич; і 3) Юні Крутянці полягли від куль московського війська, що за наказом Леніна прийшло в Україну реставрувати Московську імперію, а Смолич каже, що це вони згинули ПІД КУЛЕМЕТАМИ СВОГО Ж НАРОДУ.

Ну, що скажете ось про такий розум?! Що може бути у Смоличевій голові? Головні клітини вже на вичерпанні. А на дні... Ох, Боже, якби Ви, Шановний Читачу, змогли заглянути, що там ще залишилося на дні...

“Медобмін”

Коли кагебістські “Вісті з України” 7-го лютого 1969 р. (ч. 6/548) повідомили, що «Президія Товариства культурних зв’язків з українцями за кордоном, з метою більш широкого ознайомлення співвітчизників за рубежом з досягненнями радянської медичної науки, створило медичну секцію при Товаристві», я посміхнувся. Ну, думаю, це КГБ задумало ще й “лікувати” своїх “окультурених” з а к о р донних співвітчизників. Потім відкриє при Товаристві похоронну секцію під вивіскою “Вічная пам’ять” і безплатно “хоронитиме” співвітчизників...

Зрештою, міркую, чим — якими медичними дивами — КГБ збирається обмінюватись, коли медична наука у їхньому советському “соцреалізмі” є на становищі в’язня за ґратами. Що в’язень може дати?

На цю тверду загадку недавно дав відповідь сам советський товариш міністер публічного здоров’я Борис Васильович Петровський. На конгресі Інтернаціонального Товариства Хірургів, що відбувся в серпні ц. р. в аргентинській столиці Буенос-Айресі, він похвалився, що советським лікарям вже вдалось пересадити мозок собаці. Та казав: «Ми щиро віримо, що ми будемо спроможні це зробити і людям в наступних кількох роках. Те ж саме

можна сказати б про пересадження і полових органів для продовження сексуального життя людських істот. «

О, тепер все ясно! КГБ має таким похвалитись! Бо ще нікому в світі не приходила до голови така дурна ідея, щоб якомусь дідусеві та бабусі причеплювати інші полові органи та робити їх на старість сексуальними маніяками!!!

А втім — для комуністичної партії СРСР це хібащо єдиний порятунок. Постійний брак ідейних кадрів — хронічна криза у партії. А де кадри ті узяти? У старих большевиків сексуальне життя давно вже погасло, щоб продукувати; а пролетаріят тільки те й робить, що впродовж 50-ти років советського режиму плодить різних “буржуазних націоналістів”, “релігійних культистів”, “зрадників батьківщини”, “контрреволюціонерів”, “ворогів народу”, “фашистів”, “коляборантів”, “ревізіоністів” та всяку іншу “нечисть”. Який же вихід? — питається...

Бідолашні підсоветські лікарі знайшли — перші у світі! — цей вихід для компартії. Вони придумали причепити нові полові органи старим большевикам і відновити сексуальне життя останнім. І хай, мовляв, старі большевики самі собі продукують ті ідейні кадри, коли пролетаріят спасував!.. Гадаю, першими кандидатами на таку операцію будуть Микита Хрущов та Катерина Фурцева, як найбільш віру-

ючі мрійники угроблення світу комунізмом. Не оминуть напевно і мертвого Леніна і символічно нагородять чимсь подібним на ознаку його 100-ліття уродин. Щоб гучніше возвеличати ті уродини перед світом.

Є лише одне "але". Не можна старим ідейним більшовикам причеплювати людських половых органів. Бо буде лихо! Про це лихо знаю на підставі змісту одного советського кінофільму, що більшовики показували нашим селянам по колгоспах у 30-их роках. Зміст того кінофільму був такий:

Чоловік і жінка приходять з праці додому. Вечеряють. Лягають у ліжко. І.. розпочинають полові зносини, трохи накрившись рядниною (реакція глядачів: мужики гегочуть, а жіноцтво плюється і тікає із сільбуду). Під час зносин ведуть діалог: Жінка: "...І родиться син". Чоловік: "І родиться син". Жінка: "І Сталін та партія спитають: хто твій батько, хто твоя мати?.. Мати моя ударниця-стахановка, а батько — куркуль-ледар!" При словах "куркуль-ледар" чоловік схоплюється, хапає рубля (що білизну качають) і вбиває ним жінку. НКВД опісля ловить "куркуля" і розстрілює... Таким чином гинуть усі — батько і мати і зачаття майбутнього "класового ворога".

Із повищого видно, що не можна йти на ризико і старих більшовиків "занечищувати" людськими половими

органами. Я раджу чіпляти большевикам тільки конячі! Користь з того буде ж двояка: перше — це буде історичним здійсненням конячих мрій московської цариці Катерини 2-ої, що у коханні до жеребця навіть життям заплатила; а друге — це буде повна гарантія, що “ворожий елемент” не пролізе у комуністичну партію крізь секс! А щоб коні не плодилися, а тільки ідейні комуністи, треба застосовувати український народний звичай: щоб мати дочку — підстелювати хустку, а сина — шапку підкладати; усім большевикам раджу ще підкладати і твори Леніна. Ідейність буде гарантована!!!

ПРИПІСКА: Як відіб’ється “медобмін” на українцях “за рубежем роріни” — трудно згадати. Поживемо — псбачимо. Хоча одній старшій пані у Нью-Йорку, що бігала зустрічати советську бригаду Колосової і після всенічного “бенкету” хвалилася, що “ще ніколи в своєму житті так багато не цілувалась”, раджу вже тепер записатись у чергу на прощу до “Товариства” у Київ. Бо не хочеться ж, щоб стара довше тужливо виводила “марно трачу літа молодії” та “...а молодість не вернеться”, коли трапляється нагода стати вербою, що міняє своє “листячко” з поверненням весни.

ПРЕМІЯ

Змалку я вірив, що премії дають людям за добрі діла, за героїчну відвагу, за гарні гуманні вчинки і так далі.

Коли ж став дорослим, то переконався, що воно не так: що премії дають і за підлість, і за брехню, і за злочини. Це часто практикується в ССРСР.

У київській «Літературній Україні» (ч. 1, 1968 р.) написано:

«...за синім океаном, в далекій Канаді живе й трудиться один з вірних синів України Петро Ілліч Кравчук... У книгах, публіцистичних статтях, памфлетах і фейлетонах він гостро картає ворогів Радянської України, націоналістичних зведень, які обливають брудом землю, на якій зросли і на якій їм — підлим зрадникам — не стало місця... За це йому велика наша шана й подяка. За це він першим серед прогресивних зарубіжних письменників і публіцистів відзначений премією імені Ярослава Галана.»

Значить, московсько-комуністичні імперіялісти преміювали Кравчука за те, що він вірно писав наклепи на українських націоналістів — найкращих синів українського народу, України. Преміювали його за те ГАЛАНСЬКОЮ!

Отримавши галанську, Кравчук приобіцяв імперіялістам ще завзятіше “поборювати” націоналістів.

Друге. Кравчук отримав галанську ще й за те, що помагав Сталінові ховати злочини від людей.

Приклади. Кравчук у своїй книжці «Шістсот днів на Україні» (Торонто, 1950 р.) московський колоніалізм в Україні ось так маскує:

«Українські буржуазні націоналісти для своїх злобних цілей робили наклеп на весь російський народ, що, мовляв, він гнобить і поневолює Україну...

Володимир Ленін, геніальний вождь трудящих бувшої Росії і організатор першої в світі радянської держави, говорив: “При єдиній дії пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива, без такої єдності про неї не може бути й мови”...

Йосиф Сталін говорив, що між українським і російським народами нема і не може бути конфлікту, бо вони, як і інші народи Росії, разом проливали кров в боротьбі за землю, мир, свободу...

Український народ пам'ятає слова Йосифа Сталіна, який сказав, що поки існує дружба народів Радянського Союзу, то вони будуть вільні і непереможні, їм не будуть страшні ніякі вороги.»

Злочинну московську русифікацію в Україні Кравчук "оправдує" в той же самий спосіб. Говорячи про українську молодь, він каже:

«Водночас вивчає і російську мову — мову великого братнього народу, щоб могли опісля вивчати з першоджерел наукові праці визначних російських вчених і письменників, щоб могли опісля вивчати праці Леніна і Сталіна в оригіналах, щоб могли порозумітися з іншими народами, які заселяють просторий Радянський Союз. Вона вивчає російську мову як предмет, а не як викладову мову, бо такою є мова українська.»

А десять мільйонів людських трупів, якими Сталін угноїв свою божевільну колективізацію, Кравчук ховає від людей так:

«В 1932 році по всьому Радянсь-

кому Союзи, зокрема на Радянській Україні, була в основному завершена колективізація. Куркульство цілковито провалилось у своєму намаганні зірвати цей історичний процес. Характеризуючи значення колективізації, Йосиф Сталін, вождь радянських народів, заявив, що вона своїми наслідками дорівнювала жовтневому перевороту — Великій Жовтневій Соціалістичній революції.»

Висновок із прочитаної вищезгаданої Кравчукової книжки витікає такий: Сталін чинив кримінальні злочини, а Кравчук стояв з лопатою і скоренько їх (ті злочини) закопував... Щоб людство не бачило.

Тому я тішусь, що Кравчука тепер нагородили галанською премією. За такі вчинки він іншої й невартий.

Порада

Минулого — 1968 — року в Торонті відбувся з'їзд ТОУК — організації українців, спантеличених московським советофілством у Канаді. На згаданому з'їзді було порушено скаргу, чому усе-серна московська влада, яка тепер панує в Україні, не дозволяє своїм закордонним советофілам відвідувати свої рідні села або вертатись в Україну взагалі. Два "вожді" ТОУК говорили про це на з'їзді таке:

Перший "П": "Це, що нуртує в середовищі нашому — це велике незадоволення і нарікання на чисельні відмови в заходах відвідувати рідних по селах. Хочу сказати, що якимсь чином у багатьох випадках незадоволення з приводу цього повертається проти К. В.К., проти нашої організації... Все, що могли, ми робили в цій справі, щоб поліпшити ситуацію... Але ми не визначуємо, як і ніколи не визначували, політики Радянського Союзу, і хоч нам ці справи не подобаються і ми з ними не погоджуємося, але... лишається але. Люди, яким вже по кілька разів відмовлено в їх заходах, нарікають на провід, на організацію, ну й на Радянський Союз, на Радянську Україну"...

Другий "К": "Другою важливою проблемою по закінченні війни було повернення на рідну землю багатьох українців з Канади в Україну (особливо в західні області), як тих, що ще

мали там сім'ї, так і тих, які були са-
мітні. Кільканадцять років ця пробле-
ма була дуже гострою і болючою. Ба-
гато потрібно було зусиль, щоб її пола-
годити, хоч не повністю, бо в Канаді
далі є українці, які ждуть на дозвіл
повернути на рідну землю.

Третьою дуже важливою і пеку-
чою проблемою є відвідування канад-
ськими українцями своїх рідних сіл і
містечок. Ця проблема є зараз акту-
альною і буквальною в кожній місце-
вості, де живуть українці, вона є об'єк-
том щоденного обговорення і дискусії.
До речі, ця проблема тичиться не тіль-
ки тих, які народилися на Україні, але
й тих, які народилися в Канаді, бо й
вони бажать відвідати села своїх
батьків чи дідусів. ТОУК в минулих
роках робив певні заходи (організову-
вав групові поїздки членів і прихиль-
ників), щоб хоч частково полегшити
цю справу. Але ми додержуємося того
погляду, що кожен чесний українець,
незалежно від його (чи її) організа-
ної приналежності, має право відвіда-
ти рідне село чи рідне містечко... Не-
обхідно зазначити, що відмова такого
права часто-густо членам ТОУК і РЗТ
не причинюється до зміцнення дружніх
зв'язків. Навпаки — породжує різні
виправдані і невинуватені толкування.
Тим більше, що це часто йдеться про
людей старшого віку (70 і більше ро-
ків), яким по декілька разів відмовля-
ють візу на відвідини села. Ім, до речі,

радять після такої відмови, знову робити заходи через... 12 місяців!"

Ну от, шановні українські советофіли, "вожді" вам... "прояснили", чому усесерна влада не пускає вас у "рідний край" на відвідини чи, навіть, вмерти там. Вам тепер стало видно, як вночі у погребі! А це тому, що ваш тоуківський провід такий немудрий!..

Ваша помилка: питаєтесь поради у них. Якби, скажемо, ви були спиталися б у читачів нашого часопису, то вже давно... були б "на родині" (в УССР). Бачите, наш часопис має багато читачів, а серед них і таких, що усіх ваших "-чаків та -чуків" заткнули б за пояс!

Чому не пускається вас в Україну?

На це є три прості причини: перша — московські імперіялісти не хочуть, щоб ви побачили те рабство, в якому там живуть люди; друга — не хочуть, щоб ви своїм "українським прогресизмом" бунтували там колгоспників проти імперіялізму; і третя — ви своїм сліпим советофільством дуже помагаєте імперіялістам ширити московське баламутство за кордоном ССРСР, а тому ви дуже потрібні в Канаді, а не в Україні. Це так хочуть московські імперіялісти. І Прокопчаки та Кравчуки для них — пусте зеро. А ви — взагалі ніхто!

Що мусите зробити, щоб усесерна влада вас "полюбила" та забрала в Україну?

Мусите доказати імперіялістам у Москві, що ваша діяльність за кордо-

ном є шкідливою для них. А для цього вам треба зробити наступне: а) Демонстративно покінчити з ТОУК, порвати з советофільством і оголосити себе українськими націоналістами; б) Організуватись в організацію виразно протимосковську, проти-імперіялістичну; в) Організовувати по всій Канаді протимосковські демонстрації та демаскувати усі советські шпигунські тічки, що вештаються по Канаді під фірмами "культ-обміну" чи ще там чогось; г) Часопис "прогресистів" перевести на національний часопис і скерувати його проти московського імперіялізму! Це — переконає імперіялістів у Москві, що ви заважаєте їм пропагувати советофільство в Канаді й заставить зовсім інакше трактувати вас. Ціною золота вони намагатимуться забрати вас до себе!..

Ви вже, мабуть, спостерегли, яких засобів уживають імперіялісти, щоб заманити "на родину" націоналістів. Для націоналістів і "Київські радіопередачі" аж із Москви по-українському передаються, і безкоштовно присилається із сх. Берліну газетка »Вісті з України«, і навіть мистецькі ансамблі з України розважають націоналістів... А що для вас, москофільських неборах, зробили московські імперіялісти — га? Схаменіться ж, небораки!

“ВАША ЕКСЦЕЛЕНЦІЄ!”

Один мій земляк, будучи вже в Америці, рішив був помститися на кількох сільських комуністах, які знищили його родину. Під зміненим прізвищем він написав до них у село, в УССР, дружнього листа, дораджуючи їм тікати за кордон — у Швейцарію, де, натякнув, чекає їх кругленька сума в банку за добру роботу для розвідки. Той “дружній лист” зробив своє... Тих комуністів не врятували ані партквитки, ані партизанська “доблесть”, ані медалі. Це було у повоєнні роки ще за влади Сталіна.

А чи знаєте, за що Хрущова скинули з вождівства в СРСР?

Агенція ОБС (одна баба сказала) каже, що Хрущова скинули ізза листа, якого один наш професор з еміграції був написав і надіслав йому, прохаючи деяких полегшень для Католицької Церкви в УССР. І, запевняє ОБС, найбільше Хрущову пошкодило те, що цей професор звернувся до нього словами: “ВАША ЕКСЦЕЛЕНЦІЄ!” ... І Хрущов полетів!

Успіх професора піддав охоти й іншим. Аж 35 “професорів” (переважно

вчителів московської мови та бібліотекарів в американських школах) тепер написали аналогічного листа. І послали в ССРСР совбурам (советським буржуям): Подгорному, Косигіну, Брежньову, Громику, Шелестові, Щербицькому, Коротченкові та Білоколосові.

Лист 35-ки був ДРУЖНІЙ. У листі совбурам 35-ка написала цілу низку дорадних пропозицій, метою яких було (цитую) "...Усунути найбільш разючі несправедливості і зловживання, що тепер від них терпить Україна", бо, додаю від себе, совбури вже поводяться ПОНАД "ловкість рук — і ніякого мошеництва!"; а тому, мовляв, потрібно (цитую) "Забезпечити Комуністичній Партії України — рівень самоуправної політичної організації, спроможної виносити незалежні рішення в політичних справах", бо, бачте, КПУ така малочисельна і квола, що аж еміграція наша повинна її рятувати, щоб КПУ не пропала в Україні; та (цитую) "Встановити право громадянства УРСР окремо від всесоюзного громадянства", бо, бачте, уперті хахли ще й досі зовуть себе українцями і не є советськими громадянами; та щоб (цитую) "...Громадяни УРСР, засуджені на процесах до ув'язнення, не повинні відбувати кари поза територією Республіки", бо, бачте, їм буде приємніше як сидітимуть в ізоляторах в Україні і крізь стіни прислухатимуться як хрущі над вишнями гудуть — влітку, та як

голодні горобці попід стріхами цвірінькають — взимку...

Далі. 35-ка каже, що якщо б совбури були ласкаві й здійснили ті пропозиції, то (цитую) "...Це політишло б українсько-російські взаємини, а також послужило б інтересам російського народу, бо виключило б можливість повороту до режиму сталінського типу". Бо, каже 35-ка, "...Ми переконані, що мирне перетворення сучасної централізованої структури Радянського Союзу у співдружність незалежних, рівних держав найкраще послужило б інтересам України, як і Росії"; бо "...Віримо, що український нарід бажає жити в мирі й дружбі з усіма сусідами, зокрема з Росією"; а "...Наше щире бажання — не тільки послужити українській справі, але також внести свій вклад у справу миру взагалі і сприяти поліпшенню міжнародних відносин..."

Скажу вам, шановні читачі, що по прочитанні "листа-заяви" 35-ки я не знав що робити: чи з журби горілку пити, чи плакати, чи кричати словами одеських вурків: "Мама, роді мене обротно!" Таке сильне враження на мене справила глупота 35-ки!

А вислід який? Три місяці чекання — і ні звуку комаринного у відповідь 35-ці. І жоден совбур з поста не полетів! А знаєте чому? Бо забули написати кожному совбурові титул "ВАША ЕКСЦЕЛЕНЦІЄ!" Ось чому!..

Тепер же 35-ка з розпущеними ню-
нями прибігла до української емігра-
ції жалітись. Показує нам усім свого
листа до совбурів. Совбури 35-ці крив-
ду вчинили — не послухали і не від-
повіли....

І що ж еміграції тепер робити?

Думаю, що Президія СКВУ тепер
повинна б зробити справжній культ-
обмін з совбурами: 35 еміграційних
“професорів” замінити за ув’язнених в
СРСР сімох українських діячів культу-
ти, от хоч би за Караванського, Кан-
дибу, Заливаху, Чорновола, Масютка,
Мороза та Гориня.

Чому за сімох? Згідно народньої
мудрости: за одного битого — двох не-
битих. А в даному випадку варто про-
явити і щедрість і за кожного битого
дати аж п’ять небитих! Кривди собі
не зробимо. З такого обміну буде обо-
пільна користь: 7-ка не мучитиметься
у советських в’язницях, а 35-ка не за-
важатиме в Америці. І це буде справж-
ній “вклад у справу миру” для обидвох
сторін і “міжнародних відносин”.

При обміні треба тільки зробити
одне застереження: щоб совбури по-
милково не запхали наших “професо-
рів” десь у свій концтабір поміж політ-
в’язнів, бо останні передують їх —
“професорів” — за одну ніч!

Про вовкулак

Давніше як хтось хотів перекинутись у вовкулаку, то, оповідала мені баба, мусів зробити так: начитатись чорної магії, у відповідну ніч піти у ліс, перекинутись на голові через пеня — і вже не людина, а вовкулака! От тільки назад — вовкулаці перекинутись у людину — не легка штука, казала баба. Священика вже треба кликати...

Нещодавно один наш редактор у Канаді врізав дуба — вмер. І дивне явище: одні емігранти кажуть, що редактор був українським патріотом, а другі — кажуть, що був вовкулакою...

Я знав редактора. Одного разу вернувшись із Торонта, куди їздив на конференцію, я слідом отримав і скороспішного листа від редактора. У листі редактор просив мене: »...Забув Вам сказати, що як будете писати репортаж, то прошу ні в якому разі не подавати мого імени...« Чому? Відповідь цитую із іншого листа: бо »...Дочка моя не знає, що я тут роблю, не знає... (прізвище) взагалі. Востаннє я її тримав на руках у 1942 р., коли їй було 8 місяців. І було це потайки вночі, бо я був дизертиром тоді. Жінку розстріляли в 1945 році, коли дочці було 4 роки неповних, і вона виросла повною сиротою...«

Десяттю роками пізніше цей же са-

мий редактор запросив на гостину до себе одного чільного репрезентанта УНРади і, після децю випитого, похвалився йому листом від казєбистки Катєрини Колосової. Колосова, як оповідає репрезентант, редакторові писала: »Дорогий... (ім'я й прізвище) ...Ми Вашу дочку розшукали на Донбасі, перевезли до... (місто) і влаштували на хорошу роботу...« (Опісля дочці було дозволено приїхати у Канаду провідати батька). Нормально, що така відверта конфронтація навела репрезентанта на логічну жахливу думку: якщо КГБ зробило "буржуазному" редакторові таку прислугу, то яку ж тоді прислугу зробив редактор останньому?

Нам признаватися до своїх вовкулак якось ніяково. Ба, навіть сором перед людьми. Бо ж представляти себе як найкращих знавців советського рабства і, одночасно, мати між собою, вовкулак советофільства — це таки скандал! Скандал, що б'є нас в лице перед світом! От хоч би така дурна витівка, як ота політично неграмотна "Заява 35-ох", що вовкулаки скомпонували і вислали до Москви та Києва, хіба не б'є нас усіх в лице? .. Спочатку вовкулаки тримали ту свою "заяву" у таємниці від еміграції. А коли по місяцях чекань ніхто із Москви не відїзавсь, опублікували "заяву" в еміграційній пресі, розпускаючи нюні, що їх ображено і не піднесено сякої-такої

“радянської” дулі за труд. Така дуля наспіла трохи пізніше. Маю на увазі одну інтимну розмову промотора тієї зловісної “заяви” з советським агентом Хмелем. Ту розмову, як завірений нстарем документ, було прочитано торік делегатам конференції ОУРДП в Нью-Йорку. Хміль добре покепкував з наївних “професорів” (що підписали ту “заяву”) та порадив вченій братії не дригати ногами, як кажуть, а здаватися (перед “родіной”, звичайно). Бож, мовляв, ви й так уже “наші”! Хміль, безперечно, говорив устами КГБ... Не бачу тільки причин, чому той документ так довго приховується від публічно-громадської opinі? Люди ж читали “Заяву 35-ох”, то хай прочитають і відповідь на неї!

Цікаві спостереження поведінки КГБ відносно наших вовкулак подає і американська преса. Відомий колюмніст Джан Чемберлейн у статті «Чому раптом советські відвідувачі?» пише, що “культобмін” між Америкою і СС-СР останньо, за адміністрації през. Р. Никсона, “дуже охолов”. Вже, каже, не роз’їжджають советські поети і студенти по американських університетах... Натомість спостерігається у дії щось, що має зловісне супровідне значення у своєму невинному представленні. Останніми тижнями сотні не-сфіційних советських візиторів прибувають до Америки. Здебільше це молсдь. З візами на три-шість місяців.

Приїжджають вони сюди, щоб явно відвідати своїх родичів, які живуть тут постійно і є американськими громадянами, а у Советському Союзі числяться як "зрадники" чи "нацистські кслярборанти", і советам годі сподіватись від них особливої підтримки у шпигунстві. Все ж таки ця затія ставить тривожне запитання: чому Москва раптом видає паспорти молодим людям, для яких це ще рік-два тому було хлодною відмовою? Москва очевидно експлуатує гуманітарні почуття для зведення політичних кінців. Ми, — каже колюмніст, — маємо тут до діла з "широко закроєною акцією КГБ, скерованою в пошуках за рекрутами серед бувших советських громадян для советських потреб". Причина советської шпигунської тактики мабуть лежить у тому, що Еф-Бі-Ай успішно інфільтрувало комуністичну партію в Америці. І тепер "товариші розвідують нову масову базу". І напевно, — продовжує колюмніст, — КГБ випитає кожного візитора при поверненні до СРСР, про настрій його родича в Америці. І якщо КГБ роздобуде дюжину-дві контактів для себе в цей спосіб, то операція буде вартісною; тим більше, що це нічого не коштуватиме для КГБ, оскільки кошти відвідувача покриває його ж родич в Америці.

І серед наших вовкулук КГБ матиме "лотс оф фан", — від себе додаю.

НЕБАБЛЕНІ

Щоб нитки людського життя ніколи не переривалися, у нас, в Україні, було звичаєм кликати бабу на породілля. Чому якраз бабу? Бо баба, як символ заходячого життя, першим людським дотиком своїх рук до новородженця, символу сходячого життя, зв'язувала кінці віку людини в одне суцільне прядиво людського роду на землі...

Заки матір перебуває ще у пологах, баба доглядає дитину: і купає, і сповиває, і з Богом про неї розмовляє. До бабиного обов'язку входить і церемонія зав'язування, відрізання та закопування ПУПА під піччю... І на хрестинах баба не без обов'язків і почес-тей. У новенькому горшку (щоб кум міг розбити) вона варить найліпшу кашу і, як хресна баба, отримує найкращий подарок — матерію на сукню — від матері навородженця... Коротко: кожна дитина повинна бути БАБЛЕНА!

Зовсім інакше повелися діячі культури Клубу Круглого Стола в Нью-

Йорку та діячі культури клубу Козубу в Торонті. Останні не тільки зігнорували традицію і не покликали баби на породілля своїх клубів, але, навіть і не впустили баби у ті клуби, коли там, опісля, зустрічались з діячами культури УССР. Замкнулись від баби! І цей вчинок діячі культури пояснили тим, що, мовляв, коли люди культури збираються для культурних зустрічей, то там "кожна дурна баба, що претється з своєю політикою" не має чого робити!... І так бабу вигнали з традиції.

Наслідок вийшов жахливий: діячі культури вищезгаданих клубів ходять тепер з невідрізаними пупами! А ті пупи вже повиростали у декого такі довгі, що аж по землі тягаються та НЕКУЛЬТУРНО СМЕРДЯТЬ ПОЛІТИКОЮ.

Доказом цього є післязустрічна писанина Петра Голу... пупенка в одному журналі, де у статті "Мое привітання Павлові" він про себе пише:

«...Підходив також до гуртка, де стояв амбасадор УРСР Кочубей, і жадібно ловив кожне його слово.

Мене цікавило, якими кадрами розпоряджає тепер УРСР, яких людей підбирають там на такі високі посади, які їх кваліфікації і чи можу я розраховувати на нього, на цього Кочубея, як на амбасадора нашої вільної, незалежної, самостійної і соборної України, коли я буду завідуючим кадрами нашої держави . . . »

Цікаво, чи цей Петро, що вітав Павла, чув колинебудь, як рак свище? А варто б!

“Радянські товариші” — діячі культури УРСР — також не стають у боргу. Бачте, КПСС так само не визнає традиційної баби і через те “радянські товариші” так само ходять з неodrізними довгими пупами і не менш культурно люблять сипати компліментами. “Товариш” Степан Крижанівський, наприклад, у віршику “З мандрів за океан” у київському журналі «Україна» ч. 42, про своїх друзів “зустрічальників” із Клубу Круглого Стола, клубу Козубу та інших “клубів” каже:

Який піп — така й церква

Світ рухається — не стоїть. Прогресує. Прогресуємо і ми, українці. Все далі й далі йдемо до обрїїв у пошуках за багатствами для наших національних, культурних і політичних скарбниць.

Навіть наш конфесіоналізм іде вперед. Так, наприклад, уже Петро В. постригся (фактично обголився!) у попн та проповідує новий культ своєї релігії і кличе нас, "екстремістів" (це він у комуністів запозичив такого ярлика на нас), до себе, до своєї секти-церкви. Бо тільки у його секти-церкві, запевняє він, можна правильно ВИСПОВІДАТИСЬ і отримати СПАСІННЯ СОВІСТИ перед Батьківщиною...

У журналі "НОВІ ДНІ" ч. 215 (за грудень, 1967 р.), з приводу відбутої у Торонті політичної доповіді редактора О. Штуля - Ждановича, пишеться таке:

«Голова ПУН, ред. О. Штуль-Жданович, говорив про стан в Україні на підставі документальних матеріалів, одержаних зовсім недавно з України (мова йде про книжку В. Чорновола "Лихо з розуму" — А. Ч.)...

Ці матеріали фактично підтверджують давню тезу великого письменника, творця й досмертного лідера УРДП Івана Багряного, який ще пару десятків років тому сказав: "Наші кадри тепер перебувають під егідою ЦК КП(б)У і Комсомолу". (Заввага: у цю цитату автор уставив свої слівця "тепер" і "ЦК" та далі промовчав пояснення до цитати, як і те, що автори книжки "Лихо з розуму" тепер знаходяться у в'язницях і концтаборах СРСР та ніколи не були у ЦК компартії — А. Ч.) ...

Взагалі, стежачи за викладом голови ПУН, можна прийти до висновку, що він мислить дуже діалектично. Знаю, що це слово налякає багатьох примітивів (навіть з магістерськими і докторськими титулами!), але можна їм сказати: "Не ваше примітивне діло! Кланяйтесь йому в потилицю (і то низенько — бодай трошки нижче пояса!), а потім станьте на коліна і прокажіть молитву: "Господи, зжалься над нами примітивними й туполобими і поможи їй нам позбавитись убивчого догматизму, стати людьми думаючими, відкинути закам'янілі незмінні формули і вміти враховувати сучасні умови, вміти застосовувати ці формули до часу й місця!"

Не забудьте ж тільки в кінці цієї

молитви сказати "Амінь!" І моліться щиро! Хто зна — Бог же добрий, то може справді змилується над вами... детальніше пояснювати діалектичне мислення я вам, мариновані примітиви, не буду, хоч би ви навіть залицілись власною жовчю. »

Он воно як! Петро ще й капризиться, заявляючи, що він "детальніше пояснювати" сте "діалектичне мислення" не буде.. Щож, розберемось і без нього! Те "діалектичне мислення" полягає ось у чому:

Петро каже, що національно-визвольні кадри українського народу (а також і кадри нашої еміграції) перебувають ТЕПЕР у ЦК КП(б)У. Так, так, у самісінькому ЦК — центральному комітеті комуністичної партії! Знаменито!!!

Ну, а раз так, — коли ті кадри тепер у ЦК, а ЦК нині урядує в Україні, — то якого ж біса нам, українцям, ще треба — питаюся? Нам треба — каже Петро — лише молитись Богові за це. І то як! Низенько кланятись, ставати навколішки і молитись "в потилицю... бодай трошки нижче пояса!" Отакий новий той обряд: замість святої ікони — потилиця!

Споконвіку у нас був і в звичай молитись Богові перед образами у церкві, перед образами у хаті, до сходу сонця надворі. Тепер же "модерний" Петро хоче все це переінакшити на свій кшталт.

А зрештою — якщо справді знаходяться такі, що вірять у те, що наші кадри у ЦК компартії, то хай собі моляться і до "потилиці". Яке кому діло! Яка віра — такий хай буде і обряд! Чи, як каже народня мудрість: "Який піп — така (хай буде) і церква"!

Якщо Петро обрав собі таку віру і такий обряд — це його справа. А хто не хоче "діалектично мислити" — і не вірує у безбожницький комунізм, у його проповідників, "святих Петрів", у різні ЦК-и та "потилиці нижче пояса", хай тримається "закам'янілих, незмінних формул" — і продовжує ходити до своїх споконвічних справжніх церков та молитися Богові КУЛЬТУРНО.

Щодо мене: волю триматись давніх традиційних звичаїв, бо не хочу бути дуже МУДРИМ.

Сорочин реалітет

Ніч давно вже обступила будинок і сердито дивилася у вікна. Вона дивилася на лампу, що освічувала різні папери на столі та сердилася на редактора, що не спав і, раз-у-раз попихкуючи димом згорілого тютюну, човгав ногами по підлозі, роздумуючи над чимсь дуже складним.

— Що за мара? — питав себе редактор. — Стільки уже років товчу оті реалітети, а еміграція мов оглухла! Все кепкує, плює, відвертається... От уперті ж хахли!

Справи йшли справді кепсько. Відколи ряд членів Центрального Комітету УРДП, включно з головою партії, стали працювати у "Радіо Свобода" та "Інституті по вивченню ССРСР" — цебто, пішли у найми до СІА (сі-ай-ей) — громадськість, як кажуть, стала дибки — і кричить, мов здуріла, проти усякого "культобміну" з ССРСР, проти "зустрічей з братами" із УССР, проти "реалітетів" і взагалі проти усіх визначних політичних діячів, що присіли на чужого воза співати чужі реалітетні пісні. Зраду реалітетникам пришивас!

А тут ще розкол і у партії! Чернь збунтувалась і більше не визнає проводу над собою. Через ті ж реалітети.

Через нерозуміння переставлення У.Р. Д.П. з революційних на реалітетні рейки . . .

Редактор мав чимало слушних підстав, щоб хвилюватись і не спати аж за північ. Головне ж, бракувало реалітетного матеріялу до чергового числа газети. Та ще й такого реалітетного, щоб прогресивно промовляв до упертої хахлацької натури! А його не було .

Все ж таки згаданої ночі редакторові повезло, яка кажуть люди. Якась невідома чарівна сила відчула його скорботу, зжалілась і послала йому всю благодать. А сталося це, коли редактор знемігся у безсонні та, прилігши на канані, урізав першим хрюпанком. У той час редакторові причулися якісь дивні звуки надворі, а згодом щось ніби клюнуло у шибку, щоб відчинити.

— Хто там? — сторожко озвався редактор.

— Це я, сорока. Одчиніть!

— А чого тобі треба серед ночі?!

— Спішну вістоньку принесла. І то дуже-дуже реалітетну, — мовила сорока.

Від слова “реалітетну” у редактора радісно тьохнуло під ґрудьми. Це ж

йому якраз і треба такої! Мов м'ячем підкинув себе із канани, прожогом кинувсь до вікна, мерщій відкрив і сунув рукою у темряву...

— Та повернись же до мене хвостом (сороки носять вістки на хвостах), — сказав редактор і ще ретельніше став напوماцки шукати сорочиноного хвоста. А хвоста не було. Навіть сороки не було! Лише щось здоровецьке, як кабан, сопло мов ковальський міх, терлося товстим задом об редакторову руку. А згодом чимсь тепло-м'яким, свіжо-реалітетним лепнуло...

— Ху-у-у, ну й приверзлося! — зідхнув редактор, вже рано пробудившись, боязко споглядаючи на свої руки, чи була справді не того...

У цей час, коли редактор розглядав ще свої руки, у двері постукав листоноша. Пошту приніс. А серед листів і листа від ажипана СОРОКИ із Гамільтону. Лист Сороки справді був реалітетним. І редактор вирішив зразу ж надрукувати у газеті. Той Сорочин реалітет, що п. з. "Ой, пора..." появився у ново-ульмівських "Українських вістях" ч. 29 (19 липня ц. р.), звучить ось так:

»...От хоч би взяти хахлацько-малоросійську ганчірку, що видається і "НА українській" і "В українській" та ще й "для українців" під

назвою "Канадійський фармер". Далі годі знайти там щось людського. Поминаючи зміст всієї тієї писанини, що є не що інше, як глибоко законспірована московська чорносо-тенна змова проти української нації, вже від самого стилю мови (якщо таке можна мовою назвати?) стає гідко читати. Отой "фармер" зможе "переорати" мозок людині при читанні лиш одного числа. Не дивно, що навіть порядні українці починають плювати на всю свою історію, якщо довше "НА мові" читають отого "фармера" ... «

А в кінці повищого реалітету Сорока ще й запитує: "Чи ж не пора, щоб котрийсь із наших провідних журналістів та сказав децю до цієї теми?"

Авжеж що пора! Тільки, скажу, тут не треба аж провідного журналіста, щоб впорався з цією темою. Звичайний лікар-психіатр легко дасть раду! Мене турбує зовсім інше: якщо "Українські вісті" частіше смакуватимуть такими, як вище цитований, реалітетами, то, ще на яке лихо, московські червоні імперіялісти відберуть у катєбіста Ю. Смолича медалью "Орден Леніна", яку останній недавно отримав за чемпіонат в обстріхуванні української нації, й передадуть її ...

Пророцтво діда Федина

Діда Федину я знав впродовж кількох років. Вперше його побачив в Канаді, у церкві на Паску, з найбільшою свічкою в руках. Він своєю кремезною поstattю децю відрізнявся від інших мирян. Та ще й чималий хрест, що на стрічці звисав з шиї на груди поверх одержі, свідчив, що дід не від "модерного" світу цього.

Найчастіше я бачив діда Федину на українських імпрезах. Там він завжди сидітиме в першому ряду й чемно вислухуватиме усіх промовців. Та й сам часто промовлятиме до зібраних, як тільки пощастить добитись "сказати пару слів". А промови його будуть скеровані проти найбільшого зла: безбожного комунізму!

— З хрестом в одній руці, а шаблею в другій, — каже дід, — треба йти на цього антихриста!

Раз, знаю, дід Федина прийшов був і на звичайні членські збори місцевого відділу СУЖЕРО. Чемно вислухав всю нараду, а вкінці, коли вже всі почали забирати слово, і собі "сказати пару слів" попрохав у голови. А отримавши згоду, пішов і сів за столом поруч голови, розкрив свою папку, перехрестився і став читати Святе Письмо... Розгублені сужерівці деякий час мовчали, а згодом заховзались на стільцях і стали протестувати:

— Діду, та це ж не те...

— Ми сюди зібрались для чого іншого...

— Ви того не скінчите і до ранку...

Дідові такі "колючки" не сподобались. Тому він перервав читання, скинув з носа "очки" і до всіх сердито:

— Доц за шию не лле!.. Це ж — читання Святого Письма — вашій організації лише pomoже...

* * *

Оце якось один добродій зателефонував до мене та й каже:

— Отримав із Торонта запрошення на з'їзд СУЖЕРО. Давай поїдемо!

— І чого? — питаю. — Подивитись зайвий раз на н'єсу "З'їзд СУЖЕРО", яку відіграють півдесятка урдепістів? Ту н'єсу я багато разів бачив і навіть знаю вже напам'ять.

— Та ж послухати звіт...

— Звіт? Той звіт я перекажу тобі й крізь телефон. Слухай:

СУЖЕРО, як антикомуністична організація, вже кілька років як не проявила назовні жодної антикомуністичної діяльності. За винятком хібащо деяких "анти-антикомуністичної акції" проти часопису «Канадійського Фармера», задля чого навіть у Вінніпегу об'явилась репрезентація СУЖЕРО, про яку раніше на жодному з'їзді ніколи не було чутки. Те вінніпегське СУЖЕРО діє лише в поважних справах!..

Що СУЖЕРО не взяло участі у протимосковській демонстрації в Оттаві перед советською амбасадю навіг з нагоди "50-річчя жовтня" — це більш ніж зрозуміло. Причина: щоб не пошкодити... собі! Могли ж кацани їх — цих безстрашних сужерівських антибольшевиків! — десть там крізь вікно усіх сфотографувати, а опісля ще й не видати візи комусь відвідати "родіну", побачити там рідних і т. д.

Здається, з тієї самої причини їх не було і на похороні Семена Підгайного — творця СУЖЕРО. І не збирали публічно грошей на покриття похоронних витрат. Все те зробили лише крєвні та ближчі друзі Покійного.

А про "Білу книгу про чорні діла Кремля", яку С. Підгайний зоставив у спадщину сужерівцям по собі, нема потреби багато говорити. Її, заховану десть у півниці, читають канадійські щурі! І даремно одна американська антикомуністична організація цілий рік благала наших "репресованих", щоб продали їй тих "Білих книг" на якусь тисячку долярів. Не виблагала. Бо ж хіба можна було драгувати Москву тими "книгами" під час так голосного "культобмінного" карнавалу? Ні, не можна. Сужерівці знають ліпше.

А зрештою, чи був час розповсюджувати ту "книгу" і вести протимосковську агітацію, коли на перешкоді було стільки карнавальних імпрез —

зустрічей з "рідними братами" і "старшими братами"? ..

Зрозуміло, що у такій "культобмінній" ситуації й сужерівці вважали доцільним одягнути на себе маски "реалітетників" та діяти лише "діалектичними мислями". Це переконало навіть катебіста Юрія Смолича, який відзначив у советській пресі, що після "культобмінного" карнавалу "реалітетники" стали "діалектично мислячими" та становлять "неутралістичний табір" всередині української еміграції та с авангардом у боротьбі проти... українських націоналістів!

Що ж, Смолич може собі тішитися. Може ще одного ордена із Москви дістане. А сужерівці не такі. І вони ще покажуть українському уярмленому народові, які з них безстрашні страшенні антибольшевики!!!

— Та воно то так, — згодом каже крізь телефон, добродій. — Але чи не варто було б . . .

Я поклав слухавку і подумав про діда Федину. Він ніби передчував, що з організацією СУЖЕРО щось недобре станеться і хотів запобігти Святим Письмом . . . Не послушали діда, то тепер слухають лисого дідька із блудно-днівської гори!

Відповідь

Наші реалітетники так мудро говорять, що іноді годі їх второпати. Часто слухаєш, слухаєш їхніх мудроців, а вкінці зрезигновано лиш рукою махнеш, мовляв, “без пляшки не розбереш”. Тому ми маємо звичай після кожної зустрічі “високих політиків” з громадянством ставити пляшку на стіл. Щоб “розібратись”

Був оце недавно в Америці наш землячок Віталій Бендер із Англії. Після чикагського з'їзду УРДП заїжджав і до нашого міста, щоб поінформувати непоінформованих, так би сказати. Зійшлося аж 30 громадян, щоб послухати гостя з Європи. Говорив гість мало. Зате речево. Кавав, що нині в Україні є нова плеяда молодих борців опору советському режимові. І ми, еміграція — якщо не хочемо бути відрізані від України, а бажаємо включитись у визвольні процеси її — повинні стати під одну стріху з тими молодими борцями та взяти співвідповідальність за все, що сталося в Україні за останні 50 років.

Одна із пань-слухачок, будучи знацька заскочена такою “порадою”, попросила у гостя ширше пояснити ту “співвідповідальність”. Гість охоче це зробив. Кавав, що до певної міри ми винні усі — і ті, що злочини чинили,

і ті, що злочини потурали, мовчали... І чинити розправу одних над другими, на випадок революційного перевороту, було б нерозумно, так як це викличе братовбивчу війну і знову втопить нашу державність у крові рідного народу. Це своє тлумачення гість підкреслив ще й цитатами із свого "Нового етапу".

Що цей чоловік верзе? — подумав я. Хто мовчав? На кого це він збирається перекладати злочини московських імперіялістів та їхніх вислужників? На жертви?! Чи це не жалюгідне духове дизертгирство? Чейже народ не мовчав і: а) петлюрівщина борслась проти комуно-московського окупанта аж до останку; б) українське селянство завзято чинило опір колективізації; в) українське духовництво гинуло, але не поступалось комуністичному безбожництву; г) мільйони сірошинельників (червоноармійців) здавались німакам у полон, аби не борснити советську "родіну"; г) УПА чинила збройний опір повторній московській окупації до останнього набою; д) і нарешті тисячами українська інтелігенція нині у московських концтаборах карається, але не кається — і продовжує боротись проти Москви.

Народ боровся, умирав, але не здався. І бореться далі. А Бендер цим часом узявся прощати гріхи москов-

ській опричині. Хоче, щоб народ і на себе узяв відповідальність за ті гріхи. Тут щось не теє. . .

Уже народ — одна суцільна рана і не збирається нікому нічого прощати чи співвідповідати. Народ прагне бунтів, повстань, революцій. А для злочинців уже зсукав петлю!

Про зраду найбільшої таємниці

Ніколи не дивуймося, якщо якийсь американський автохтон нічого не знає про нас, українців, і про географічне положення нашої України. Бо цього не знають навіть наші близькі сусіди москалі, поляки, румуни, греки, болгар, чехи, німці, мадяри, французи — всі вони “ніколи нічого не чули і не знають” про нас.

Мабуть, щоб про нашу націю люди трохи знали у світі, нам, думаю, треба було б явно замордувати якусь іншу націю. От тоді б ми стали ЗНАНИМИ і мали б ПРЕСТИЖ та СЛАВУ у світі! А так: що з того, що ми показуємо світові нашу древню культуру, давнє християнство, старовинні церкви і т. д., не усвідомлюючи, що нинішній світ у Бога не вірує й не вважає християнство за престиж...

Ян — поляк, роджений у Польщі. Зовнішньо пристійний “хлоп”: гарної будови, елегантно зодягається, завжди поголений, а з метеликом в підборідді то, мабуть, і спить. До Америки його

занесла лиха година: був колись у війську Андерса — армії, що посередньо помагала аліянтам заганяти свою польську націю у комуно-московську імперіялістичну кошару, — а опісля змушений був іти в світ за очі, на скитальщину.

Знайомство у мене з Яном відбулось випадково. Якось я купив чимало американських поштових значків, а вдома роздивився що ті всі значки були “польськими”, став глядіти за поляком, щоб відпродати їх. Ян якраз трапився тим поляком, що їх відкупив та ще й нагородив мене своїм компліментом: “Ти естесь лепши поляк, як я”. З того часу ми й стали знайомими.

Ян знає, що я по-польському ні в зуб ногою. Як рівно ж і я знаю, що Ян обїхав увесь світ і все знає, а лише про українців і Україну “ніколи не чув і нічого не знає”. Одначе це не буває причиною, щоб ми не могли іноді про щось поговорити. От і недавно собі трошки погуторили. Ян був у доброму настрої й мене ввічливо питає:

— Кеди едзеш у Росію?

А я йому теж ввічливо:

— А кеди ти едзеш у Росію (з наголосом на "о")?

Моя відповідь, здається, децю обурила Яна, бо він заходився оповідати мені про існування Польщі, польського уряду Гомулки і так далі — торочити те, чого я "ніколи не чув і нічого не знаю".

— Знаєш, — щоб не сперечатись, кажу Янові, — краще ходім онде до отого опецьковатого американця, що сидить за столом. Він скінчив найрозумніший у світі університет і багато чого ліпше знає за нас обох. Спитаєм у нього...

— Джек, — кажу американцеві, — покажи нам, де знаходиться Росія.

Джек бере зі столу лінійку, обертається до мапи, що висить за ним на стіні, й хвацько лінійкою проводить згори вниз через Німеччину, а відтак на схід аж до Аляски.

— Оце, — каже Джек, — Раша (Росія)!

Внаслідок такого "вияснення", опісля, я знову Янові кажу:

— Бачиш, для Джека усе, що загарбала Росія зветься “Рашею”. А твою “Польску” він, мабуть, уявляє як колонію поляків десь там у Чікаго чи Дітройті, що славиться на всю Америку виготовленням польських ковбас! І який аргумент для нього більш переконливий: зацофаний якийсь московський лакей Гомулка, чи справжня запашна ковбаса?..

Ян певну мить огірчено мовчав, про щось роздумуючи, шукаючи мабуть відповіді для самого себе. А згодом глянув мені в лице і зрадив НАЙБІЛЬШУ У СВІТІ ТАЄМНИЦЮ, відрубавши:

— Нам, полякам і українцям, треба було завжди триматися вкупі і спільно дбати за свої національні інтереси. Тоді б москалі нас не здолали б!

І тут же мені прилинула у голову одна польська приповідка, яка каже: “МОНДРИ ПОЛЯК ПО НЕВЧАСЕ”.

Три години на Фестивалі

Наше місто Дітройт ціле літо жило під кличем Фестивалю Етнічних Груп цього року. Кожного "вікенда" котрась із етнічних груп, що населяють місто й околиці, мала добру нагоду показати культуру свого народу, із якого вона вийшла, а також показати власну життєздатність у американському "перетоплюючому казані" суспільства.

Чим був цей фестиваль зумовлений — не знаю. Чи було це метою справді стимулювати культури етнічних груп, чи тільки спробою "побілити" під час "вікендів" замуринений "даунтаун" Дітройту — можна лиш ворожити. Факт, що у самому центрі міста, на березі річки, відбувався Фестиваль Етнічних Груп через усе літо!

Нам, українцям, припав "вікенд" на 6—8 серпня і ми повністю його використали згідно власних бажань і сумління.

Усього писати про фестиваль не беруся. Бо це трохи складна і небезпечна справа. Можна ж забути когось згадати, чи перехвалити, чи, може, і критикою образити. У нас щодо цього є вже виплекана тверда форма: писати лише добре, усіх і все хвалити і, борони Боже, дуже критикувати! Тому наслідок: описи наших громадсь-

ких імпрез графаретні, малоцікаві для читача.

Як виглядав український фестиваль?

Не так, як це мені уявлялось наперед. Це був звичайнісінький ярмарок, на якому українські місцеві організації, розмістившись по окремих будках уздовж річки, змагалися у тому, хто найбільше продасть вареників, піріжків, ковбаси, капуста та скільки бочок випорожнить пива. До того ще продавались українські національні сувеніри, як сорочки, хустки, подушки, касетки, образи, емблеми, писанки та інші дрібниці. Моя парафія, до якої я належу, здається, вийшла з фестивалю переможцем — бо уторгувала аж понад п'ять тисяч доларів на... варениках! "От вийшов добре фестиваль!" — тепер парафіяни, потираючи руки, кажуть...

А як же воно з культурою на фестивалі було?

Це ж ніби мав бути, насамперед, показ української культури. Тож було трохи і культури. Окрім показу вишивок та писанок виступали ще й деякі мистецькі ансамблі або просто окремі особи. Був я на фестивалі усього три години, перед самим його закриттям, і тому не про усе знаю. Згадаю лише дещо із своїх спостережень.

Казали мені, що перед самим фестивалем нашим пан-отцям був чорт ногу підставив і уклав їм таку "спільну молитву", що замало фестивалю не сторпедувала! Та дякуючи одному молодшому пан-отцеві, що нашвидкоруч ту молитву відватиканізував та надав їй українського змісту, гонор української церковної ризи було врятовано. Наші пан-отці разом спільною молитвою культурно відкрили український фестиваль на очах усіх чужинців! А це вам не щонебудь.

Зачепив я цей інцидент з духівниками для того, щоб підкреслити, що і не усі наші духовні особи знають де починається культура нашого народу. А раз так, то чого — яких знань — можна вимагати від парафіяльного сіромахи? Чи ж не може той сіромаха переплутати вареники з писанками або фестиваль з ярмарком? — Може. І Бог йому простить гріхи, як і прощає духовним особам.

На фестивалі було людно, гамірно. Люди вскрізь швендяли, до всього придивлялися, купували, їли, пили, сміялися і по-своєму з ума сходили. Як звичайно на ярмарку. Для міських бомів то це було справжнє істинне свято. Вони майже кожного чіпали і випрошували чвертака на пиво. І хто ж міг би відмовити їм з нагоди такого українського свята? Що тоді подумали б про нас чужинці? Хай, мовляв,

пам'ятають наш фестиваль! — казали, даючи їм чвертака.

Українське музичне мистецтво на фестивалі було, можна б сказати, головною атракцією. Як я прийшов, саме грала на сцені українська оркестра. Грала польку "Хто украв мою кишку?", жидівський карапет, українську коломійку. І дехто з українців пробував усе те танцювати, хоч більшу увагу привертали до себе таки п'яні боми. Останні так помагали утівати коломійку, що аж райські гріхи було видно. Словом, помагали українцям показувати культуру перед чужинцями...

Не скувати духа великого!

Майже як у байці про вола-орача і муху-ледащицю: українці у Франції тяжко попрацювали, щоб сквер у Парижі отримав назву Тараса Шевченка, а червоні москалі прислали якогось свого кацапа Немцева на урочисте відкриття скверу репрезентувати поневолений український народ; а опісля ще й делегували свого "надзвичайного і повноваженого посла ССРСР" Зоріна, щоб вручив советську медаль "Шевченка" і передав "республіканське" послання комунофіла Корнійчука голові муніципальної ради Парижа п. Бернардові Роше. Отже, український віл орав, а московська муха присіла йому на рога та й похвалилась, що і вона орала. І це москофайльство "задокументовано" у київській газетці «Радянська Україна» за 19-те червня цього 1969 року.

Чому москалі вдалися до такої нахабности? Відповідь: зі страху, щоб не розкувся дух Шевченка, навіть за кордоном, і не розвалив їхньої імперіальної тюрми народів — ССРСР.

Лихо нам з цими москалями. Зав-

жди вони до нас лізуть, всюди нам гидять. Особливо велику славу нашого національного пророка Тараса Шевченка обгиджують. От хочби взяти Шевченкові пам'ятники.

У Каневі, наприклад, на надмогильному пам'ятнику Шевченкові москалі прибили таблицю з московським написом. Очевидно для того, щоб кожний українець-українка бачили, що на найсвятішому національному місці в Україні висить московський лапоть!

У Канаду вони влізли із своїм "радянським пам'ятником" Шевченкові. І з пропагандивним галасом вивезли його геть за місто Торонто, у поле (щоб "було видно, було чути" як фермери розвозять гній довкола).

А як українці споруджували пам'ятника Шевченкові у Вінніпегу, москалі затівали диверсію: пробували влізти на урочисте відкриття пам'ятника при допомозі свого "прогресивного" охвістя і грошенят. Хотіли, бачте, щоб якийсь червонопрапорний кацап чи малорос репрезентував український народ під пам'ятником. Але до такого абсурду не дійшло — українці Канади не впустили лукавих гостей на національне свято.

Для українців у ЗСА було вигадано іншу диверсію: вже не "прогресивне" охвістя і гроші москалі підсовували, як попередньо в Канаді, натомість наказали "Діячам культури УССР" скинути шапку перед "українськими буржуазними націоналістами" в Америці і "відкритим дружнім листом" проситись ув останніх на участь у відкритті пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні. З тією ж самою підлою метою: при допомозі троянського коня — "Діячів культури УССР" — привезти червонопрапорну юрбу кацанів і малоросів під пам'ятник репрезентувати український народ. І це їм не вдалось. Українці Америки того троянського коня на своє свято не впустили, а кривавого вінка, що була прислала в останній розпачі московська амбасада у Вашингтоні, викинули на смітник!

Черга тепер на українців ув Аргентині дати поличника москалям. Подбати, щоб під час відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці Буенос-Айрес московський дух не пах! Особливо тепер треба пильнувати ще й, як кажуть, задніх дверей. Бо, як показалось у Франції, москалі вже

задніми дверми лізуть на свято, щоб тільки репрезентувати український народ.

А пам'ятника треба відкрити іменем України. Щоб дух Тараса Великого був розкутий!

Казка для дорослих

Був собі дід та баба... Ні, не так. Був собі чоловік та жінка. І жили вони у в'язниці. Обое носили арештанську одежу, їли арештантський обід, спали у камері з таблицею на дверях "Кримінальні злочинці".

Минали роки... Родилася в них дитинка. А за нею і друга, третя... Діти росли-виросли у неволі. І так само, як і батьки, носили арештанську одежу, їли арештанський обід, спали у камері "Кримінальні злочинці".

Коли ж діти підросли, у них зродилось природне бажання **ЖИТИ НА ВОЛІ**. І заходились молоді люди вимагати виходу на волю від своїх в'язничних ключників.

А люди, що жили на волі, як тее зачули та як закричать: **"КРИМІНАЛЬНІ ЗЛОЧИНЦІ хочуть вирватись НА ВОЛЮ! О, який жах!!!"**

Оце, Шановні Читачі, й уся казка. А хто не зрозумів, тому я оповім її ще раз. Слухайте спочатку:

Був собі український народ. І опинився він у "тюрмі народів" — ССРСР. Чого він там опинився — це довго оповідати. Факт, що український народ тепер живе у тюрмі. Живе він у неволі тюремним життям, тюремними приписами. Носить на собі ганебне тавро **СОВЕТСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА**, а де-хто й образливого ярлика **КОМУНІСТА**. Коротко: увесь народ став **"КРИМІНАЛЬНИМ ЗЛОЧИНЦЕМ"** перед цілим світом!

І от у того уярмленого українського народу народжується **НОВА ГЕНЕРАЦІЯ**. І та нова генерація **НЕ ХОЧЕ** вже жити у тюрмі, **НЕ ХОЧЕ** носити на собі різні ярлики **КОМУНІСТА**, **КОМСОМОЛЬЦЯ** чи **БЕЗБОЖНИКА**, натомість вимагає у московських тюремних сторожил ключів, щоб відкрити тюремну браму ССРСР і вийти **НА ВОЛЮ!**...

Та, о леле, як тільки нова генерація заговорила про **ВОЛЮ**, наші емігрантські супер-дупер-демократи (всі оті

соціялісти, урденісти і псевдонаціоналісти) з'їхали з розуму! Це ж вони, учувши, що люди з ярликами хочуть вирватись на волю, як гуси загельго-тали по своїх гусятниках:

«КОМУНІСТИ нині борються за ви-зволення України. І ви, НАЦІОНАЛІС-ТИ, замовчіть! Ви тепер не популяр-ні...»

Українська людина народжується українською, ідентичністю НАЦІОНА-ЛІСТА. Пізніше, вирішивши, вона може стати і КОМУНІСТОМ, зрадивши чи відрікшись своєї національності. Або може стати й спекулянтом, перекинув-шись в якогось там НАЦІОНАЛ-КО-МУНІСТА.

Усіх разом я убрав би у таку фор-мулу: людина з національною ідентич-ністю — НАЦІОНАЛІСТ — Богові сві-ча; зрадник своєї національності — КОМУНІСТ — чортові кочерга; а спе-кулянт — НАЦІОНАЛ-КОМУНІСТ — ні Богові свіча ні чортові кочерга.

Причина, що деякі наші українські емігранти нині залюбки плюють на рідних націоналістів і водночас славословлять різних зрадників і спекулянтів, лежить у звихнутій психіці. Бачте, деякі наші браття свого часу ісповідували комунізм, добровільно обчіплювали себе всілякими ярликами та ревно помагали москалям запихати свою рідну народ-націю у московську в'язницю — ССРСР.

Маючи тепер провину на совісті й не в силі позбутись її, наші браття-емігранти вдаються до трюків: національних зрадників, комуністів та спекулянтів, що нині сидять на шийі українського народу, зодягають у тогу українських національних патріотів, героїв, визволителів; натомість націоналістів, які рятують українську націю від загину й за те терплять муки по комуністичних в'язницях та концтаборах ССРСР, шельмують... комуністами, спекулянтами.

Образно кажучи, наше психічно звихнуте браття переплутало природні поняття й пре проти логіки — чортові тиче свічку, а Богові суне кочергу!

Думка

Перший квартал 1969 року. Дивимось вперед. Ворожимо собі краще майбутнє... А головне: присягаємось таки визволити нашу "неньку" — Україну — "із московських кайдан"! Либонь визволяємо її вже півсторіччя. Організовуємось, реорганізовуємось, виставляємо програму і... наступаємо. А капосний ворог не здається! Гніваємось, сваримось і паплюжимо один другого за невдачу — не так, мовляв, організувались, не таку виставили програму, не так почали діло, не так... Давай все спочатку! Знову організовуємось чи реорганізовуємось, міняємо програму і знову наступаємо. Словом, танцюємо знову ту саму коломиїку.

Наш ворог — комунізм і московський імперіялізм, замаскований комунізмом. Жорстока бестія! Лютий як скута морозом і ревуча завірюхою зимова ніч. А серед тієї лютої московсько-імперіялістичної ночі і наша безталанна Україна мов свічка, горить та догорає... Ми люб'язно простягаємо руки до неї — щоб відчути її тепло, щоб оберегти її, щоб не згасла вона.

Наша любов є блискавкою нашої стривоженої душі, що освічує і ніч і дорогу до дорогої нам свічечки.

Раз представник ворожой совєтської влади спитав:

— І звідки у вас, українців за кордоном, береться така любов до України?

— Із ненависти до кацанів! — відповів я.

Справді, чи можна любити щось і, в той же час, не ненавидіти чогось? Так, можна. Але така людина не буде духово повновистачальною. Кожна людина повинна мати: віру і таку сильну любов, що породжує ненависть. Віра дає людині ідеал, любов — освяту ідеалу, а ненависть — вогонь, що запалює людину до чину на захист ідеалу. Віра, любов і ненависть — одне коло духової сили.

Цікаво, який відсоток серед нас, українців, посідають це коло? На жаль, малий. Все чогось комусь бракує. А ненависти до ворога бракує найбільше. Поетеса Леся Українка цим навіг журилася, пишучи, "що може б життя не було таке нещасне, коли б

вогонь ненависти не гас", або, що "той ненависти не знає, хто ніколи не любив".

Ненависть — величезний духовий рушій фізичної сили людини. Ненависть — це і найбільша зброя людини. Запаливши ненавистю людину... народ... расу... усе людство, можна викликати таку силу, що знищила б усе на світі. У кращому випадку, якщо ненависть скерувати проти зла лише, то лише зло і можна знищити. Уявім собі, що кожна українська людина безмежно полюбила б Україну й так само безмежно зненавиділа б ворога, — чи хоч один кацап утримався б в Україні? Уявім, що кожен народ Євро-Азійського континенту полюбив себе і зненавидів московсько-імперіалістичного молоха, — чи московська імперія СРСР нині існувала б? Уявім, що усі люди світу зненавиділи б московського молоха...

Наше проти-українське зло — це і є якраз той московсько-імперіалістичний молох, що, утілюючися у нашому сусіді — "братньому" московському народові, змагає знищити нас і нашу улюблену Батьківщину. І тому ми ма-

ємо повне право ненавидіти його! Бо хто любить правду, Бога — той мусить ненавидіти гріх. Повинні ненавидіти самі й повинні навчати інших людей світу того самого. І не треба боятися ні атом-бомб, ні ракет. ні жодної іншої зброї, якою московські імперіялісти жахають світ. Бо жодна зброя ненависти не розстріляє! Приклад: на Чехо-Словаччину москалі недавно кинули аж 650 тисяч озброєного війська проти народів, запалених ненавистю до москалів; і що ж — убили вони ту ненависть? Навпаки — вогонь ненависти ще більше роздмухали...

1969 рік. Ворожимо, як врятувати свою безталанну Україну, яка серед лютої московської ночі мов та свічечка горить та догоряє... Що робити? Відповідь: полюбити Україну так щиро і палко, щоб наші душі аж вогнем ненависти спалахнули та смолоскипом стали запалювати всі душі на світі!..

І хто знає, де опиниться тоді наш ворог.

З М І С Т

	Стор.
Ех, канібалове серце!	3
„Все для людини!“	5
Анатомія советського народу	8
Хто з народом?	11
З страху перед народом	13
„Подайте, не минайте . . . “	17
Понад Еверест	20
Протирелігійна лекція	23
Опій народу	26
У курнику „УССР“	28
Москалева юшка	30
Щасливої дороги	32
Сто тисяч доларів віче	35
Советське дишло	37
„Что-то слишітсья родное“	40
Чому „Спутнік“ не кружляє	43
Партія веде	45
Капіталістична рекляма	47
Рекляма за тридцять центів	49
Летіла сорока	51
Мій дід був першим	53
І сміх і горе	55
Геній	57
Із любови до батьківщини	59
Божа кара	61
Чи буде національна Україна?	64
Бідні демонстранти	66
Без весілля, без музик	68

Відкриваємо Америку	71
Для старших і молодших	73
Політична помилка Сталіна	75
„Як повстане китаєць...“	78
„Вісті з України“ — найбільша нісенітниця	81

ДРУГА ЧАСТИНА

Цар голий ... !	87
Здобутки жовтня, про які „забули“	89
Гвалтування в трьох вимірах	93
„Внутрішня справа“	95
Танок московської стріптизи	99
На московських ногах	102
Чорна рада „великих сил“	106
Розвиток мови	110
Про східню мудрість, розум і Смолича	113
„Медобмін“	116
Премія	120
Порада	124
„Ваша ексцеленціє!“	128
Про вовкулак	132
Небаблені	136
Який піп — така й церква	140
Сорочин реалітет	144
Пророцтво діда Федина	148
Відповідь	152
Про зраду найбільшої таємниці	155
Три години на фестивалі	159
Не скувати духа великого!	163
Казка для дорослих	167
Думка	171

